

Giới thiệu Đích Nữ Nhất Đẳng

Truyện Đích Nữ Nhất Đẳng của tác giả Hạ Thái Hậu là câu chuyện trùng sinh lại của nữ chính để thay đổi số phận của mình.

Dung Noãn Tâm cả đời vinh sủng, cả đời phong hoa (hào hoa phong nhã), đôi lúc cũng chỉ là người chết tình diệt, ông trời thương xót cho nàng cơ hội trùng sinh lại lần nữa, đời này tuyệt đối không thiện chí giúp người, nhất định phải khiến những người cả đời phụ nàng, hối hận vì những điều đã làm với nàng bị nhốt vào Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chuyện kiếp trước

“Tiểu thư, đến nơi”

Xe hai ngựa kéo xa hoa từ từ ngừng lại trên đường cái Trường An.

Ở Đế Kinh, đường cái Trường An có nghĩa là quyền thế và địa vị, bởi vì, người có thể vào nơi này ở hoặc là quý tộc hoàng trụ (quý tộc thuộc dòng dõi vua chúa), hoặc là trọng thần trong triều.

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng vén màn xe nhuộm ti (tơ tằm mềm mại) lên, một đôi chân nhỏ mang giày gấm thêu hoa sen chậm rãi bước ra ngoài xe, yêu kiều giẫm trên bậc xe hạ nhân đã sớm chuẩn bị tốt, ma ma hầu ở bên ngoài lập tức vươn tay ra, cẩn thận đỡ Dung Noãn Tâm.

Nhìn tám biển ngự tứ sáng bóng trên đỉnh đầu đang lóe sáng dưới ánh mặt trời, mấy chữ kim quang to rồng bay phượng múa “Phủ Định Bắc Hâu”.

Dung Noãn Tâm không nhìn được ‘phủ’ một tiếng, bật cười, đôi mắt hạnh bình thường linh động chợt lóe sáng như sao, giống như giấu cột, càng giống như châm biếm

Đúng, nàng lại trở về, ông trời không phụ lòng người, cho nàng cơ hội làm lại từ đầu, trong đời này, nàng lại thiện chí giúp người, như vậy, nàng sẽ không xứng được gọi là Dung Noãn Tâm!

. truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại diễn đàn L.ê Q.úy Đ.ôn ...c.o.m

Ngày hè chói chang, nắng gắt như lửa.

Trên 72 bậc thang ngoài Điện Đức Dương có một vết máu kéo dài từ đầu đến đuôi.

Mới đầu, còn có cung nữ thái giám tiến đến khuyên bảo lôi kéo, nhưng càng về sau, lại có thể không có một người tiến lên, những người trước kia đã từng hầu hạ Quý phi, đều lau nước mắt, không đành lòng nhìn nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh nắng càng gắt, nắng gắt hơn lửa, Dung Noãn Tâm ôm cái bụng đang không ngừng co rút đau đớn, sử dụng chút sức lực cuối cùng bò lên bậc thang thứ 72.

Một đầu tóc đẹp sớm bị mồ hôi thấm ướt, tóc mái trước trán dính vào trên da thịt trắng bệch, đuôi váy dài tơ tằm trên người sớm bị kéo thùng nhiều chỗ.

Chỉ còn lại cặp mắt quật cường gắt gao nhìn chằm chằm vào đại môn son son thiếp vàng uy nghiêm phía trước như cũ.

”Hoàng thượng, nô tì oan uổng!”

Giọng nói yếu ớt được phun ra từ trong cái miệng nhỏ đã khô khốc rạn nứt, từ đầu đến cuối đều bất khuất như vậy, như muốn đấu tranh tới cùng với vận mệnh.

Những lời này ước chừng nàng đã kêu 72 lần, mỗi khi bò lên một bậc thang, nàng lại kêu một lần.

Vẫn bởi nàng quý đi lên, là nha đầu Lương Thần từ phủ.

”Tiểu thư, ngài đừng kêu, tiểu hoàng tử sắp không giữ được!” Lương Thần vừa lau nước mắt, vừa cẩn thận che chở cho Dung Noãn Tâm, đề phòng nàng té xuống.

Vết máu thật dài nhìn thấy mà ghê người, chỉ sợ tiểu hoàng tử đã sớm không còn.

Lương Thần không đành lòng lau nước mắt, tiếp tục che chở cho Dung Noãn Tâm cùng cùng quý leo lên.

”Tiểu hoàng tử? Hoàng thượng còn tin ta sao?”

Thân thể Dung Noãn Tâm run lên, nàng vươn đôi tay đầy vết máu ra vuốt ve cái bụng đã nhô lên của mình theo bản năng.

Nơi này, có một tiểu sinh mệnh thuộc về nàng và Thiên Mộ Ly, hẳn đã từng nói, hi vọng nàng sinh hạ long tử cho hắn, như vậy, hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận nâng nàng ngồi lên bảo tọa Hoàng hậu, hẳn nói, nàng hiền lương biết rõ đạo lý, hoàn toàn xứng đáng làm nhất quốc chi mẫu.

Thật ra Dung Noãn Tâm không để ý đến vị trí kia, chỉ vì để ý hắn, nàng liền đi cầu thiên phượng (phượng thuốc dân gian), hạ quyết tâm nhất định phải sinh hạ long tử cho hắn.

Nàng vô cùng vui mừng, nàng một lòng mong chờ hài tử ra đời, ai ngờ, trong một đêm, toàn bộ mọi thứ đều mất hết.

Dung Noãn Tâm có ảo giác dường như đã qua mấy đời, nàng không tin nam nhân cung chiều nàng yêu nàng sẽ bị kẻ ly gián buồn cười đó lừa gạt.

Trò cười huyên náo lúc sáng sớm, dường như đang diễn ra ở trước mắt.

Tỉnh dậy, nằm bên cạnh là một nam nhân trần như nhộng, nam nhân này, nàng đã từng thấy qua, là Thần Võ Môn thống lĩnh cấm vệ quân Viên Khánh.

Những năm này Dung Noãn Tâm sinh sống ở trong thâm cung, hiển nhiên biết nhất định là bị người hãm hại, nàng đứng dậy đi mặc quần áo theo bản năng, lại phát hiện toàn thân mình vô lực, giống như bị người hạ Nhuyễn Căn Tán (là loại chất độc không mùi, không vị, không khiến nạn nhân mất mạng, nhưng lại khiến họ trở nên yếu ớt, không còn khả năng kháng cự...).

Đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hỗn loạn lại vội vàng, ngay sau đó, cửa ngủ phòng liền bị người đẩy ra, một tiếng thét chói tai, hoa phá trường không.

”Hoàng thượng, Hoàng thượng, chuyện này.” Giọng nói bén nhọn của Hiền Quý phi Mạc Tiêm Tiêm không ngừng vang vọng bên tai Dung Noãn Tâm, tiếng động làm tai nàng run lên, nàng giẫm cột ngẩng đầu lên, lại đúng lúc nhìn thấy khóe mắt Mạc Tiêm Tiêm rủ xuống che giấu sự đắc ý.

Mặc dù bộ dạng của nàng là hết sức giật mình, nhưng khóe miệng của nàng lại không giấu được thoáng hiện ra một đường cong, giống như gà trống đầu thắng, vênh vao tự đắc giương cánh khoe khoang năng lực của mình.

Con người Dung Noãn Tâm khề neo lại, vừa muốn mở miệng nói gì đó, lại thấy mọi người đều cung kính nhường ra một con đường, hài giám tờ vàng hình rồng cao quý lại thiêng liêng, tất cả mọi người đều im bất, chỉ còn lại từng tiếng từng tiếng bước chân nhẹ ồn (nhẹ nhàng + ồn định) giẫm trên bậc thềm bạch ngọc, phát ra một tiếng lại một tiếng âm thanh gõ vào lòng người.

Dung Noãn Tâm nhìn nam nhân cao cao tại thượng, nàng uất ức, khổ sở, chỉ cảm thấy máu trong người vì bị thương mà chảy ngược.

”Hoàng thượng, ta.” Nàng muốn nói tất cả mọi chuyện đều là bị người hãm hại, nàng muốn thay mình biện giải, nhưng vừa lên tiếng, lại chỉ có thể phun ra âm thanh khàn khàn, hoàn toàn nói không rõ ràng.

Thiên Mộ Ly từ trên cao nhìn xuống nàng, bày ra gương mặt để vương tuần dật phi phạm lại lạnh như băng sương, đứng ở nơi cách giường một thước (= 1m), hẳn lạnh lùng nhìn nàng, không có bất kỳ hành động dư thừa nên có nào, thậm chí, đến tức giận tối thiểu cũng không có, môi mỏng mở ra, chữ chữ nguội lạnh: “Dung Quý phi phạm đức bại hoại, dâm loạn cung đình, từ ngày hôm nay biếm làm thứ dân!”

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng nở nụ cười, như cũ một bước lại một bước quỳ bò về phía trước, cho dù phải chết, nàng cũng muốn hỏi rõ ràng, hỏi cho minh bạch.

”Hoàng thượng, nô tì oan uổng!”

Đại môn son son lạnh lẽo rét buốt, cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu lên, lại thấy nắng gắt chiếu xuống, một nữ tử mặc quý phục xa hoa được hai hàng cung nữ vây quanh từ bên trong ưu nhã đi ra.

”Tỷ tỷ. Hôm nay người bị oan tất cả mọi người ở Điện Đức Dương đều biết rồi!” Người tới toàn thân nhưng giấu đồ thẩm, khóe mắt đào hoa vẽ một đường chéo dài, càng lộ ra vẻ kiêu mỹ tận xương, phong tình vạn chủng của nàng.

Khinh miệt hài hước vang lên, Mạc Tiêm Tiêm nhẹ nhàng nên bước chậm rãi đi ra ngoài Điện Đức Dương, thậm chí mang theo một sự kiêu ngạo khiến cho người khác không dám tập trung nhìn.

Nếu là trước kia, Mạc Tiêm Tiêm nhất định không dám nói chuyện với Dung Noãn Tâm như vậy, thật lòng ứng với câu, ngạn ngữ hồ lạc bình dương bị khuyến khi (Nguyên văn: “Long du thiên thủy tao hà hỷ, hồ lạc bình dương bị khuyến khi”. Đại ý của hai câu này là nói về nỗi bi ai của người có quyền lực danh vọng khi sa cơ thất thế thì bị kẻ dưới mình khinh khi hiếp đáp).

Dung Noãn Tâm cắn răng, lạnh lùng nhìn nàng, cho dù nàng ngu xuẩn, cũng sẽ đoán được, trò cười đó chính là do một tay nữ nhân trước mắt này bày kẻ.

Nàng thất thế, người được lợi nhiều nhất tự nhiên chính là Hiền Quý phi có thân phận cao quý ngang hàng với nàng, mà đoạn thời gian này Hoàng thượng cũng có ý lập Hậu, nếu Dung Noãn Tâm sinh hạ long chủng, như vậy, người ngồi bảo tọa này không còn ai khác ngoài nàng.

Vì vậy, Mạc Tiêm Tiêm mới có thể chó cùng rứt giậu.

Loại thù đoạn nhỏ này, trong thâm cung này có rất nhiều, Hoàng thượng nhất định là bị tức giận trước mắt làm mờ hai mắt, chỉ cần Dung Noãn Tâm đưa ra được chứng cứ nằng và nam nhân kia trong sạch, Hoàng thượng nhất định sẽ điều tra lại cho rõ ràng, trả cho nằng một công đạo.

Nghe tới đây, Dung Noãn Tâm hừ lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng phẫn nộ: “Mạc Tiêm Tiêm, người của ta mới vừa tra được, Viên Khánh là đêm qua người gọi tiến cung, người nói. Nếu Hoàng thượng biết chuyện này, sẽ xử trí người như thế nào?”

Quá khứ, nằng nhân từ nương tay, gặp phải những việc này, luôn luôn lui mà cầu an bình, vì thế, nằng được Hoàng thượng mỹ dụ, nói nằng mọi việc lấy đại cục làm trọng, là hai người được chọn đứng đầu lục cung.

Hôm nay, nằng không để ý an nguy của mình và hải tử, ở chỗ này cầu xin sự trong sạch.

Dung Noãn Tâm là đích nữ của Định Bắc Hậu, nằng không thể khiến cho phụ thân hổ thẹn, không thể khiến cho gia tộc bởi vì nằng mà mang danh bất nhân bất nghĩa, vì vậy, nằng nhất định phải nói rõ ràng với Hoàng thượng.

Không chỉ có như thế, nằng còn không bỏ được mười năm tình cảm của nằng và Thiên Mộ Ly, mười năm này, hai người đi cùng nhau, đã trải qua vô số mưa gió, sinh ly tử biệt.

Nằng là thê tử kết tóc của hân, Thiên Mộ Ly mới đăng cơ, vì ổn định thế cục bốn phương, cân bằng thế lực trong triều, không có lập tức lập nằng làm hậu, Dung Noãn Tâm hiểu.

Nhớ tới ngày xưa ân ái triền miên, tim nằng như bị đao cắt, vì vậy, nằng càng muốn giải thích với Thiên Mộ Ly.

Nghe lời nói của Dung Noãn Tâm, Mạc Tiêm Tiêm không chỉ không bị dọa, ngược lại liễu lĩnh cười to, nằng ngược cổ non mịn, cười đến cả người run rẩy, nghiêng trước ngửa sau, giống như nghe được truyện cười lớn nào đó.

Thật lâu, nằng mới ngưng cười, cúi đầu đến gần bên tai Dung Noãn Tâm, nhỏ giọng nói: “Dung Noãn Tâm, ta không sợ nói cho người biết, Viên Khánh không phải Bôn cung gọi tiến cung, mà là Hoàng thượng gọi tiến cung đấy! Không phải Bôn cung không dung (khoan dung) nổi người, mà là Hoàng thượng không dung nổi người!”

Lời của nằng giống như gai sắc, hung hăng xuyên thủng lục phủ ngũ tạng của Dung Noãn Tâm, làm nằng khiếp sợ tròn tròn mắt, nằng liều mạng lắc đầu, không. Không thể nào, vì sao Thiên Mộ Ly lại đối với nằng như vậy?

Vào ngày hôm qua Thiên Mộ Ly, còn triền miên bên tai với nằng, ôm nhau trên giường, làm sao lại đối với nằng như vậy?

“Không, người lừa ta, lời nói dối như vậy cũng lấy ra gạt người, thật là hoang đường đến cực điểm!” Dung Noãn Tâm sử dụng toàn bộ sức lực, dùng một tay đẩy Mạc Tiêm Tiêm đang ghé vào bên tai nằng nói chuyện ra.

Cái đẩy này, Mạc Tiêm Tiêm ngược lại không kịp đề phòng, dưới chân lao đảo mấy bước, suýt nữa té ngã trên đất, cũng may cung tỳ sau lưng kịp thời đỡ lại.

Nằng vô cùng tức giận nhảy dựng lên, ngón tay được sơn màu đỏ hung hăng níu chặt vạt áo của Dung Noãn Tâm, dùng sức kéo.

“Tiên nhân, đã chết đến nơi, người còn dám đẩy Bôn cung? Không muốn sống phải hay không? Nói thật cho người biết, Bắc quốc tổ phụ thân người, chiếu thư tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội Hoàng thượng cũng đã viết xong, chỉ chờ Tả Tướng đại nhân hồi kinh, sẽ san bằng phủ Định Bắc Hậu của người, tước hàm của người, đó là chuyện sớm hay muộn, nếu như người còn một mực khẳng khái, sẽ không sợ Hoàng thượng muốn tiện mệnh của người?”

Lương Thần vừa định tiến lên bảo vệ Dung Noãn Tâm, lại bị cung tỳ ma ma sau lưng Mạc Tiêm Tiêm ba chân bốn cẳng giữ chặt.

“Tiểu thư, Hoàng thượng hẳn không vô tình như vậy!” Nằng vội vàng hô, câu này, cũng không phải kêu hô cho Mạc Tiêm Tiêm nghe, mà là kêu hô cho cửu ngũ chí tôn bên trong đại môn son son thiếp vàng nghe.

Tình hình thực tế giữa Dung Noãn Tâm và Thiên Mộ Ly, Lương Thần là rõ ràng nhất, nằng cũng là nữ tử, cũng không muốn tin tưởng tất cả sẽ đổi lấy kết cục hôm nay.

Mạc Tiêm Tiêm lần nữa cười lạnh, dường như là đang giễu cợt đôi chủ tớ khờ dại đáng thương này.

Tiến tới, nằng lần nữa kéo chặt vạt áo của Dung Noãn Tâm, ghé vào bên tai của nằng, gần từng chữ nói: “Dung Noãn Tâm, nha đầu bên cạnh người ngược lại trung thành chứng giám, không chỉ có rằng miệng bên nhọn thông minh, mà còn Quốc Sắc Thiên Hương, xinh đẹp mà tư vị cũng không tệ, huynh đệ trong cấm vệ quân cũng đã lần lượt ném mấy lần, nói vậy Lương Thần này cũng sẽ không quá kém, hôm nay Bôn cung liền khai ân, để cho tỷ muội hai người cam khổ cùng nhau.”

Dứt lời, móng tay sắc nhọn của Mạc Tiêm Tiêm lặng yên không tiếng động đâm vào da thịt trong y phục của Dung Noãn Tâm.

Ở nơi này mùa hè sau giờ Ngọ, Dung Noãn Tâm giống như bị người dội cho một chậu nước lạnh vào đầu, từ lòng bàn chân lạnh đến trong da, nằng chưa

bao giờ bị thương như vậy, nhưng giờ khắc này, nàng thật thật tại tại thể nghiệm tuyệt vọng tăn ra từ trong đáy lòng.

Lời của các nàng, nam nhân bên trong kia có nghe được hay không? Nhưng bất luận Thiên Mộ Ly có biết hay không, Dung Noãn Tâm đã không hề hay biết, tâm, dường như đã chết lặng, đã không còn bất kỳ cảm giác gì.

Noãn Tâm, Noãn Tâm, tên của nàng rõ ràng gọi là Noãn Tâm (nghĩa: Ấm Lòng), lòng của nàng phải là ấm, vì sao vào giờ khắc này, lại trở nên lạnh lẽo, tuyệt vọng như vậy.

Cũng vào lúc này, đại môn son son thiếp vàng cuối cùng cũng chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người diệt tình tuyệt

Nàng nhìn nam tử mặc long bào uy nghiêm bước chân kiêu ngạo, dưới sự vây chặt của mọi người, chậm rãi mà đến, kim sắc dương quang (ánh mặt trời màu vàng) khoát lên xung quanh hắn là lá chắn bảo vệ làm cho người ta không thể chạm đến, nhìn thoáng qua, càng như thần linh từ trên trời giáng xuống.

Không nói đến hắn rốt cuộc có bao nhiêu tuấn lãng oai hùng, chỉ bàn về luồng quý khí sẵn có trên toàn thân hắn, trên đời này không người sánh bằng.

Dung Noãn Tâm nhìn Thiên Mộ Ly, nhìn gió nhẹ nhẹ lướt qua dưới má của hắn, ban đêm hôm qua, bọn họ còn ôm nhau mà nằm, chỉ cách thời gian một ngày, tất cả đều thiên thiên địa phúc (trời đất đảo lộn, mọi chuyện đổi thay).

Hận đến cực điểm, tổ chất thần kinh của nàng lại vui cười.

“Cảnh đẹp lại bị kẻ tiện nhân như ngươi phá hỏng, ngươi rốt cuộc đã hại bao nhiêu người bên cạnh ta?” Nàng lạnh lùng mở miệng, thừa dịp lúc Thiên Mộ Ly còn chưa đến gần, Dung Noãn Tâm một phen kéo lấy tay áo của Mạc Tiêm Tiêm, khiến nàng lao đảo cùng quỹ xoàng.

Trong mắt Mạc Tiêm Tiêm chợt lóe lên phần nào (phần hận + tức giận), sau đó nhỏ giọng lạnh lùng nói: “Nhiều đếm không hết!”

“Rất tốt!” Khóe miệng Dung Noãn Tâm giờ lên, trong mắt đều là hơi lạnh, có lẽ người đến bước đường cùng, lại học xong chữ 'Ngoan' (ngoan độc) mà rất lâu không học được.

Đúng lúc này, thân hình cao lớn của Thiên Mộ Ly ở phía trên đỉnh đầu của các nàng tạo ra một bóng râm, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy trong một đêm, hắn dường như càng cao lớn hơn, càng làm cho người ta không dám nhìn gần, từ trên người hắn phát ra uy nghiêm và khí thế, đủ để lay động đất trời, Cửu Châu khiếp sợ.

Chính nam tử giống như thần linh này, đã từng cùng nàng thề non hẹn biển, tề đầu tịnh tiến (tay trong tay cùng tiến về phía trước).

Trước kia đắm chìm trong đủ loại hạnh phúc vốn được cất giữ ở trong đầu Dung Noãn Tâm, từng hình ảnh đều rõ ràng như vậy, sâu sắc như vậy, càng như vậy, dưới tình cảnh này, lại càng có vẻ buồn cười đến cực điểm.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tì đau quá.” {diễn.đàn/lêquyểnđôn.com}

Âm thanh làm bộ làm tịch kéo suy nghĩ của Dung Noãn Tâm trở lại, chỉ thấy Mạc Tiêm Tiêm đã hàm chứa nước mắt nhào vào trong ngực Thiên Mộ Ly, nàng uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, ngón tay mảnh khảnh nhu nhược bám trên lồng ngực Thiên Mộ Ly, dường như thật sự bị dọa không nhẹ, đến sắc mặt cũng có mấy phần tái nhợt.

Dung Noãn Tâm lần đầu tiên phát hiện, thi ra diễn kỹ (kỹ thuật diễn xuất) của Mạc Tiêm Tiêm lại xuất thần nhập hóa như vậy, trước kia tỷ muội tình thâm, trước kia mềm mại khéo léo, chẳng qua là diện mạo của nàng sau khi nguy trang mà thôi.

Thiên Mộ Ly chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái vào phần lưng của Mạc Tiêm Tiêm, liền giao nàng cho cung tỷ sau lưng, hắn từ trên cao nhìn xuống Dung Noãn Tâm, hai mắt chợt lóe, trên trán lại nhíu thật sâu thành hình chữ 'Xuyên' (川).

“Trẫm, không muốn giết ngươi... ngươi đi đi!”

Một tiếng thờ dài, vô cùng nhẹ, nhưng nghe ở bên tai Dung Noãn Tâm lại thấy rất chói tai.

Lời nói Thiên Mộ Ly nhìn như nhân nghĩa, lại bao hàm quá nhiều ý tứ người ngoài nghe không hiểu, nhưng mà Dung Noãn Tâm hiểu, nàng chợt ngẩng đầu lên, đáp trả, dùng ánh mắt không chứa bất kỳ lưu luyến si mê chăm chú nhìn hắn.

“Hoàng thượng tâm tính thiện lương lại ngoan độc!”

Không muốn giết nàng? Như vậy, lời nói mới vừa rồi của Mạc Tiêm Tiêm đều là thật. Nàng tâm địa thiện lương, nhưng không phải ngu ngốc, hiển nhiên hiểu câu nói 'Không muốn giết nàng' của Thiên Mộ Ly nên lí giải ra sao.

Dù sao cùng giường chung gối hơn mười năm, cho dù đoán không ra tính tình của hắn, nhưng từ trong lời nói đại khái vẫn có thể hiểu một, hai.

Sau đó tay Thiên Mộ Ly nắm lại, hắn ngẩng đầu lên, không tiếp tục nhìn gương mặt nhếch nhác đến cực điểm của nàng, cùng với sau lưng nàng, vết máu dài tới mấy trăm thước nhìn thấy ghê người.

Đó là máu của nàng, cũng là máu của hài tử của bọn họ.

"Người tới, đưa Dung thị xuất cung!" Nhắm mắt lại, Thiên Mộ Ly hít một hơi thật sâu, quay người lại, hai con Kim Long ngũ sắc to lớn trên ống tay áo trong sương mây như muốn bay lên không, sau giờ ngọ nắng gắt chiếu rọi xuống nhìn chúng há miệng như răng giương móng vuốt thật là đáng sợ.

Dung Noãn Tâm phá lên cười, ở một khắc trước khi cầm vệ quân sắp tiến lên, nàng dùng sức lấy vòng tay Bạch Phượng Huyết Ngọc đã đeo trên cổ tay mình nhiều năm xuống.

'Choang. ' một tiếng, mạnh mẽ ném ở bên chân Thiên Mộ Ly, bẻ tan tác thành mảnh vụn trên bậc thềm bạch ngọc.

Giống như tình yêu của bọn họ, ở trong lòng Dung Noãn Tâm hoàn toàn bị diệt.

"Không cần, long ân của Hoàng thượng, Dung Noãn Tâm ta hưởng không nổi! Tình yêu của ta đối với Hoàng thượng giống như chiếc vòng ngọc này, bẻ nát!"

Tròng mắt đen của Thiên Mộ Ly gắt gao trầm xuống, hắn nhanh chóng xoay người, vươn tay, hướng về nơi, chỉ còn lưu lại oán khí của Dung Noãn Tâm vẫn chưa tan trong không khí.

"Noãn Tâm."

"Tiểu thư."

Hắn tê tâm liệt phế kêu lên, hai mắt lạnh lùng dường như bị cái gì đó gõ ra dấu vết bị rạn nứt thật sâu, thật lâu không thể khôi phục, một màn diễm dương (cảnh sắc tươi đẹp) kia, cực kỳ chói mắt, cho đến khi, Thiên Mộ Ly hoảng hốt nhìn thấy nụ cười âm áp của Dung Noãn Tâm.

Gió nhẹ thổi làn váy thật dài của nàng lên, thổi loạn mái tóc đen như mực của nàng, trước cung tường thật cao, thân thể của nàng giống như bướm bướm, nhẹ nhàng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trở lại nơi nàng vốn nên thuộc về

Mở hai mắt ra, Dung Noãn Tâm mê mang nhìn mọi thứ trước mặt, nhà chỉ có bốn bức tường, nhà nông đơn sơ nghèo khó lại âm lãnh (âm u lạnh lẽo) uồn ứ, nàng kéo chân bông cũ đã rách trên người lên theo bản năng, co thân thể vào góc tường.

"A", lạnh, quá lạnh, đâu chỉ dùng một từ là có thể hình dung.

Xuyên qua giấy dán cửa sổ bị thiếu nửa bên cạnh, một con gió lạnh thổi tới, con gió này giống như mang theo dao găm cắt vào máu thịt người, làm thân thể Dung Noãn Tâm rét thấu xương đau đớn tê dại.

Nàng khép hờ hai mắt, tóc bay rồi lướt nhẹ qua trước mắt, lúc này mới nhìn thấy rõ, bên ngoài cánh cửa sổ trống không là bông tuyết tung bay, một gốc cây Bạch Quả cách đó không xa sớm bị bông tuyết đầy trời tích tụ trở thành màu trắng bạc.

Dung Noãn Tâm kinh ngạc chống lên ngồi dậy, trong đầu hiện lên một màn trước khi chết chính mình nhảy từ thành lầu (lầu cổng thành) xuống.

Sống? Không có khả năng, cho dù là tráng đinh võ nghệ cao cường té xuống từ nơi cao mấy chục mét cũng không thể có khả năng sống sót, huống chi nàng mềm mại yếu đuối, chỉ sợ đã sớm tan xương nát thịt.

Chết? Xác thực cũng không phải, cơ thể nàng có nhiệt độ, có thể cảm thấy lạnh, tay mặc dù tái nhợt, nhưng cũng có nhiệt đang truyền lại.

Dung Noãn Tâm vẫn sững sờ nhìn bốn phía, không thể tưởng tượng nổi ý nghĩ mạnh mẽ đánh úp vào trong đầu của nàng.

Chẳng lẽ.

Nàng kinh hãi suốt nửa từ trên chiếc giường đơn giản chật hẹp được dựng từ mấy tấm ván gỗ té xuống, trăn lại đụng phải giá gỗ bên cạnh giường, bỗng nhiên bị đau làm nước mắt của nàng cũng muốn chảy ra.

Cũng vào lúc này, “Ken két.” Cánh cửa không đủ để chắn gió bị người nhẹ nhàng đẩy mở ra.

Một phụ nhân cả người run run rón rén từ ngoài cửa đi vào, nàng mặc một chiếc áo bông chỗ nào cũng có miếng vá lỗ thủng, miếng vải rách buộc trên đầu, đã dính đầy bông tuyết, phụ nhân đầu tiên là vỗ vỗ vết bẩn trên người, rồi sau đó mới đóng cửa, dùng một cây gỗ dài chặn then cửa, để ngừa gió lớn thổi hư cánh cửa.

Nhìn đến đây, trong mắt Dung Noãn Tâm đã chứa đầy nước mắt, nàng chưa xót hô thành tiếng: “Nurong”, nước mắt vẫn không cảm được mà tràn mi.

Lúc này cảnh này, nàng đã từng nằm mơ vô số lần, hoàn toàn không nghĩ tới, ông trời rủ lòng thương xót, để cho nàng một lần nữa trở lại thời kỳ mùa đông vô cùng lạnh lẽo này.

Một năm này, mẫu thân vẫn còn sống.

Một năm này, mặc dù cuộc sống của họ khốn khổ, lại đơn giản thỏa mãn.

Một năm này, nàng mười ba tuổi, tuổi này mà còn chưa nảy nở, mùa đông này, nàng nằm ở trên giường vền vẹn một quý (ba tháng), cho đến khi xuân về hoa nở, bệnh thể mới hơi khá hơn chút.

Mẫu thân Tần thị luôn không ngại cực khổ nuôi nàng lớn lên như vậy, còn phụ thân công thành danh toại của nàng, không có một chút quan hệ.

Dung Noãn Tâm nàng chưa bao giờ yêu thích làm thiên kim Hậu phủ, cũng không muốn hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nhưng vận mệnh lại bất kham (kinh khủng) như vậy, nếu như không nhớ lầm, qua thời kỳ mùa đông vô cùng lạnh lẽo này, phụ thân sẽ đón mẫu nữ các nàng trở về phủ.

Kể tiếp đủ loại chuyện xấu sẽ liên tiếp tìm tới, Dung Noãn Tâm đã từng ảo tưởng, nếu như nàng và mẫu thân không có trở lại Phủ Định Bắc Hậu, như vậy, mẫu thân có phải có thể an hưởng lúc tuổi già hay không, bình bình đạm đạm cả đời.

Giờ khắc này, Dung Noãn Tâm lại không cho rằng như vậy, bởi vì, trong thời gian lúc trước ở quê hương, nàng chưa từng cẩn thận xem xét ánh mắt của mẫu thân, ở trong đó, có kinh nghiệm sau khi đã trải qua một đời tang thương, bà luôn sống trong cô đơn.

Mẫu thân. Là muốn trở lại bên cạnh phụ thân.

Đời này, để cho nàng tới giúp bà. truyện chi được đăng tại duy nhất tại diễn đàn ^lê^ *quý* #đôn#

”Thế nào? Thân thể lại không thoải mái? Nurong sẽ đi mời đại phu.” Tần Thái Liên bước nhanh tới, nâng mặt của Dung Noãn Tâm nhìn trái một chút nhìn phải một chút.

Noãn Tâm nhìn từ góc độ đó, hai bên tóc mai của mẫu thân đã hơi hơi bạc màu, khóe mắt cũng có nếp nhăn nhỏ, hơn 30 tuổi, vốn không được coi là đã già, nàng lại giống như một phụ nhân trung niên.

Cái nhìn này, Dung Noãn Tâm càng thấy đau khổ trong lòng, nàng bắt được bàn tay thô ráp của mẫu thân, tức khắc nhào vào trong ngực mẫu thân, cảm ngộ (cảm động thông hiểu) khóc rống lên: “Nurong, nurong. Thật tốt, thật tốt!”

Nurong, ta còn có người, thật tốt!

Tần Thái Liên bị hành động của nàng dọa sợ hết hồn, vừa buồn cười lại đau lòng ôm thân thể gầy yếu của Dung Noãn Tâm, khẽ vuốt nói: “Nữ nhi ngọc, nurong cũng chỉ là đi ra ngoài làm chút việc, con không cần phải lo lắng cho nurong!”

Mỗi lần, Tần thị đi hơn nửa ngày không trở lại, Dung Noãn Tâm đều sẽ khóc bù lu bù loa, nàng biết nữ nhi lo lắng nàng ở bên ngoài gặp chuyện không may, cho dù một mối không đứng thẳng lên được, Tần Thái Liên cũng thấy dễ chịu.

Chỉ cần Noãn Tâm mau mau lớn lên, những khó khăn này cuối cùng cũng sẽ qua đi.

Mùa đông cuối cùng cũng trôi qua, lúc này nắng ấm mùa xuân chiếu lên trên người, Dung Noãn Tâm ngồi trên một mảnh đất trống trong sân, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lên, tham lam hô hấp đón lấy ánh mặt trời.

”Noãn Tâm, Noãn Tâm, bên ngoài. Bên ngoài, có người tìm nurong muội!” Âm thanh của tráng tử từ mười mấy thước bên ngoài nhẹ nhàng truyền tới.

Khóe miệng Dung Noãn Tâm khẽ giương lên thành một đường cong, nên tới cuối cùng cũng tới.

”Biết!” Dung Noãn Tâm cất cao giọng đáp lại, liền đứng dậy trở vào nhà đi thu dọn hành lý.

Khi nàng thu dọn đồ đạc xong, lúc đi ra khỏi phòng, tráng tử đang đứng ở cửa, đôi mắt sáng ngời lại nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm: “Noãn Tâm, muội muốn đi đâu vậy?”

Tráng tử người cũng như tên, ngày thường khỏe mạnh thật thà, da bởi vì quanh năm phơi nắng chần trâu nên đen nhẻm, ánh mặt trời chiếu xuống, giống như đang đeo mắt kính đen mà nhìn.

Dung Noãn Tâm quay đầu lại nhìn hẩn một cái, bàn tay mảnh khảnh vỗ hai cái trên bờ vai hẩn: “Tráng tử, muội phải đi, trở lại nơi muội vốn nên thuộc về!”

Tráng tử hiển nhiên không rõ nên lí giải lời nói của Dung Noãn Tâm ra sao, hai mắt trừng tròn xoe: “Nương tựa thân thích?”

Không đợi Dung Noãn Tâm cho hẩn một đáp án hài lòng, Tần Thái Liên đã hoang mang sợ hãi chạy về, hiển nhiên, ở cửa thôn, nàng đã bắt gặp người tới đón hai mẫu nữ họ trở về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bắt đầu mở màn

“Nương, đi thôi, phụ thân phái người tới đón chúng ta!” Dung Noãn Tâm cười híp mắt tiến lên kéo tay Tần Thái Liên, cực kỳ tự nhiên lôi kéo nàng đi về hướng cửa thôn.

Tần Thái Liên hoảng hoảng hốt hốt bị nàng lôi kéo, đối với thái độ của Dung Noãn Tâm, một lúc lâu nàng cũng không phản ứng kịp.

Trước kia, chỉ cần Tần Thái Liên nhắc tới chuyện liên quan đến Dung Định Viễn, Dung Noãn Tâm đều sẽ giận chân giận dữ không thôi, vì thế, còn từng tuyên bố nói cuộc đời này nàng tuyệt sẽ không nhận thức người phụ thân này.

Nhớ tới năm đó, Dung Định Viễn vẫn chỉ là một vô danh tiểu tốt, vì duy trì kế sinh nhai cho cả nhà, hẩn nương tựa vào quân doanh, còn lại hai người mẫu nữ các nàng và lão phu nhân lớn tuổi.

Chuyến đi này, chính là mười năm, mới đầu, Dung Định Viễn còn từng cho người mang mấy phong thư trở về nhà, nhưng càng về sau, tin tức của hẩn càng ít đi, Tần Thái Liên hỏi thăm nhiều lần, mới biết, hẩn bởi vì lập chiến công, vinh dự được thăng thành Giáo úy, rồi sau đó bởi vì hẩn thông minh bất được thủ lĩnh của quân địch, lại một lần tấn thăng làm Thống lĩnh, về sau, làm Phó tướng quân.

Theo lý thuyết, đây đều là tin tức tốt, nhưng ở trong lòng Tần Thái Liên lại càng bất an, mãi đến mấy năm trước, hẩn được Hoàng thượng ban cho 'Định Bắc Hậu' tin tức truyền khắp Kinh Thành.

Tần Thái Liên lòng tràn đầy vui mừng đeo một rổ trứng gà chạy đến cửa thành đi nghênh đón hẩn, ngày đó, thời tiết vô cùng tốt, gió thu thật là ôn hòa, hai bên đường hẻm chật ních dân chúng chào đón, người người hô to tục danh 'Dung Định Viễn', giống như hẩn chính là Đại Tề thân, chính là người để cho mọi người trên cõi đời này kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).

Nhưng, khi Tần Thái Liên nhìn thấy Tướng quân uy vũ trên con ngựa cao to thì nàng lại phát hiện, ở bên cạnh hẩn, lại có một vị giai nhân vô cùng xinh đẹp bầu bạn.

Nàng nhìn về mặt nữ tử kia cười vô cùng xinh đẹp, nữ tử kia sinh ra đã cực kỳ mỹ lệ, ở trên người nàng tản ra khí chất tao nhã khiến người ta say mê, ánh mặt trời chiếu trên gương mặt đang cười khanh khách của nàng, làm cho mắt người ta đau nhói, đến nay Tần Thái Liên vẫn không quên được, ngày ấy, cả người nàng mặc chiết váy dài đồ rực, cực kỳ chói mắt, cực kỳ hấp dẫn ánh nhìn.

Nàng và hẩn sóng vai cười ngựa, hai người một đường cười cười nói nói, tư thế cực kỳ thân mật, Tần Thái Liên vốn cũng đã chuẩn bị, thế nhưng một khắc này, nàng lại tự ti ẩn ở trong đám người, tro mắt nhìn hai con ngựa cao to vượt qua trước mắt của nàng, rồi sau đó cô đơn về nhà.

Không quá ba ngày, lão phu nhân nàng tận lực chăm sóc mười mấy năm được Dung Định Viễn tự mình đón trở về phủ, nhưng, mẫu nữ các nàng lại bị bỏ lại ở thôn nhỏ này.

Không có nguyên nhân khác, Dung Định Viễn nói vô cùng rõ ràng, hẩn không thể nhận mẫu nữ các nàng, bởi vì hẩn cưới thiên kim Thái phó đương triều, mà thiên kim Thái Phó tuyệt đối không thể làm thiếp của hẩn, vì vậy, chỉ có thể uất ức mẫu nữ các nàng.

Tần Thái Liên cũng không có khóc, một mình nàng tịch tịch ngồi ở đình núi, từ bình minh ngồi đến trời tối, ban đêm về đến nhà, vốn muốn chết, lại bị tiếng khóc nho nhỏ của Dung Noãn Tâm quấy nhiễu, lúc này nàng mới khóc lớn một trận, phát tiết tất cả oán khí trong lòng ra ngoài.

Sau đó, nàng mang theo nữ nhi rời khỏi cái thôn kia, đi tìm một chỗ khác rồi dừng chân, những năm gần đây, nàng rất ít nhắc tới phụ thân của Noãn Tâm, cho dù thỉnh thoảng nói một chút, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Dần dần lớn lên Noãn Tâm thường bị hài tử trong thôn nói là con hoang, vì thế, Noãn Tâm đã từng một lần hỏi nàng chuyện về Dung Định Viễn, đã từng nói muốn đi tìm Dung Định Viễn.

Nhưng, mấy năm gần đây, có một tiền sinh dạy học đến thôn, Noãn Tâm thích đọc sách, nhưng thân là nữ tử lại không thể giống như nam hài tiến vào học đường, nàng liền len lén núp ở ngoài học theo.

Lâu ngày, cũng học được mấy chữ, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã không còn hỏi đến chuyện về Dung Định Viễn nữa, hơn nữa đối với chuyện đó hết sức ác cảm, càng về sau, thay đổi đến mức, chỉ cần Tần Thái Liên trong lúc vô tình nhắc tới, nàng sẽ mất hứng.

Tần Thái Liên nhìn Dung Noãn Tâm, thật sự nhìn không thấu, nàng là hết sức vui mừng, hay là oán đến cực điểm.

”Noãn Tâm, nương không đi!” Tần Thái Liên bắt được tay Dung Noãn Tâm, trong mắt lóe lên lo sợ.

Một mặt, trong lòng của nàng là sợ, cao môn đại hộ (nhà quyền quý) như vậy, thật có thể dung (dung nạp) được hai người mẫu nữ các nàng? Mặt khác, nàng lo lắng Noãn Tâm sẽ làm ra chuyện ngu ngốc gì đó, ngộ nhờ có cái tốt cái xấu.

Nghĩ tới đây, thân thể Tần Thái Liên run lên một cái, trong mắt càng lóe lên lo lắng, truyện chỉ đăng tải duy nhất tại (dd)-lê quý đơn.com

”Nương! Đừng sợ, không phải người vẫn nói phụ thân là một Đại Anh Hùng sao? Nếu là Đại Anh Hùng, nhất định không có lý do để cho hai mẫu nữ chúng ta chết đói, đừng sợ!” Dung Noãn Tâm hiển nhiên biết lúc này Tần Thái Liên lo lắng cái gì.

Nàng chớp chớp hai mắt, nở nụ cười ôn hòa với mẫu thân, nụ cười này, khiến cho thần sắc dung nhan của nàng vốn thanh tú lại càng Ngũ Thái Tân Phân (rực rỡ).

Giống như là bầu trời đêm đầy sao, hoặc như là nước xoáy dưới biển sâu, làm cho người ta không kiềm được hãm vào.

”Tráng tử, hữu duyên gặp lại!” Nàng quay đầu lại chớp chớp cặp mắt với bạn chơi từ nhỏ sau lưng, để lại cho hắn một nụ cười rực rỡ.

Tất cả đều sắp bắt đầu mở màn!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Dã nha đầu đến từ nông thôn.

Trên đường về xe ngựa một đường chạy về hướng Phủ Định Bắc Hậu, vào Kinh Thành, khắp nơi đều là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, dưới chân thiên tử, quả thật làm cho con mắt người ta không nhìn rời.

Dung Noãn Tâm lạnh lùng dựa vào gối dựa gấm mềm mại trong xe, đầu hơi nghiêng qua xuyên thấu qua rèm che vải gấm màu đỏ thẫm nhìn ra ngoài, nàng nhìn trước mắt từ từ náo nhiệt lên, trong lòng âm thầm ước lượng, qua con phố này, phía trước chính là đường cái Trường An, mà Định Bắc Hậu lại tọa lạc tại cuối con phố lớn nhất Trường An.

Tần Thái Vân lo lắng khuấy động mười ngón tay thô ráp của mình, càng lo âu sợ hãi, theo lý thuyết, nàng mới đúng là nguyên phối (vợ đầu) của Dung Định Viễn Định Bắc Hậu, chỉ là trong lòng nàng biết thân phận mình thấp kém, cho dù vào Phủ Định Bắc Hậu cũng không thể làm chính thê (vợ cả) Dung Gia, có lẽ ngay cả một người thiếp cũng an (yên ổn) hơn.

Trái lại nàng không sao cả, chỉ là. Thân phận của nữ nhi sẽ được xếp như thế nào?

Nghĩ tới đây, Tần Thái Vân không nhịn được kêu: “Noãn Tâm, chúng ta vẫn nên trở về đi!”

Âm thanh của nàng cực nhỏ, nhưng vẫn không che giấu được sự kinh hoàng của nàng, Dung Noãn Tâm từ từ phục hồi tinh thần lại, lại thấy hai tay mẫu thân đã sớm rịn đầy mồ hôi, khuôn mặt đã trải qua sương gió lại mờ mịt bối rối, trong mắt tuy mơ hồ có kỳ vọng, nhưng lo âu nồng đậm lại thâm nhập vào.

Trải qua kiếp trước, nàng hiển nhiên biết mẫu thân khổ, mẫu thân lo.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, nắm tay Tần Thái Vân thật chặt, ánh mắt kiên định mà tràn đầy lòng tin nói: “Nương, chúng ta không phải đi chịu hình, chúng ta là đi hưởng phúc, thứ nên thuộc về chúng ta, chúng ta nhất định phải lấy lại”.

”Lấy lại thứ thuộc về chúng ta?” Tần Thái Vân nghi ngờ khẽ hỏi.

Thật có thể lấy lại sao? Nam nhân, danh phận vốn nên thuộc về nàng, cần thận suy nghĩ, nhưng lại cảm thấy Dung Noãn Tâm có chút thiên hoang dạ đảm (giống “ngheh là một đêm”) nhằm mô tả một chuyện gì đó không thể nào xảy ra).

Nàng lắc đầu một cái, nhìn Dung Noãn Tâm, trong lòng dường như bị lời nói của nàng trấn an không ít, trái tim cũng sẽ không đập 'thình thịch', nắm tay của nữ nhi, Tần Thái Vân nói: “Noãn Tâm, con muốn làm tiểu thư Phủ Định Bắc Hậu sao?”

Suốt những năm qua, nàng chịu vô số khổ, đắc tội vô số, tuy nhiên cũng không khản trương, quan trọng nhất, nàng cảm thấy không thể cho nữ nhi một quy túc (nơi nương tựa) tốt, tính toán toán tuổi, Noãn Tâm cũng đã mười bốn, qua một hai năm nữa, cũng nên hứa gả cho người khác, có lẽ vào Phủ Định Bắc Hậu, sẽ có thể hứa gả cho người tốt.

Nghĩ tới đây, Tần Thái Vân cắn răng, bất cứ giá nào. truyện chỉ được đăng tải duy duy nhất tại diễn đàn/lê/quý/đôn...ccccoooo

”Nhớ, nương phải làm phu nhân Định Bắc Hậu, điều đó vốn nên là của mẫu nữ chúng ta!” Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười, nụ cười kia nhẹ nhàng thân nhiên, giống như đang cười, mà lại giống như không cười, dường như sâu không có đáy, mà lại giống như cánh xuân tươi đẹp.

Tần Thái Vân nhìn Dung Noãn Tâm, đột nhiên có cảm giác xa lạ, dường như người trước mắt, trong một đêm thay đổi làm cho người ta nhìn không thấu.

Cũng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bà tử thấp giọng kêu: “Tiểu thư, đến!”

Chính là quản sự Lâm mục của Phủ Định Bắc Hậu, ở bên cạnh đại phu nhân, cũng chính là thiên kim Vương thái phó năm đó, bây giờ cũng có thể nói là người tâm phúc bên cạnh phu nhân Định Bắc Hậu.

Hạ nhân nào trong phủ dám không nể mặt nàng?

Nhớ tới kiếp trước, Dung Noãn Tâm mới vừa theo mẫu thân trở lại Dung phủ, chân còn chưa kịp vững vàng, thân thể mẫu thân luôn luôn cường tráng lại bị bệnh nặng, đại phu chỉ nói sẽ lấy bệnh, không cho bất kì kẻ nào tiếp xúc, ngay cả Dung Noãn Tâm cũng không thể đến gần viện kia nửa bước.

Đại phu nhân vừa mời pháp sư làm phép, vừa mời danh y chẩn bệnh, tới tới lui lui não loạn gần nửa năm, cuối cùng mẫu thân cũng qua đời, khi chết ngay cả một danh phận cũng không có, mặc dù chôn ở tổ phần (phần mộ tổ tiên) Dung Gia, nhưng không có ghi rõ thân phận phu gia.

Đã từng, trong lòng Dung Noãn Tâm tồn tại cảm kích, khi đó tâm tư nàng đơn thuần, cho rằng mẫu thân chết cũng chỉ là bệnh chết bình thường, hôm nay suy nghĩ lại, trong này nhất định có điều kỳ lạ.

Nghĩ như vậy, Dung Noãn Tâm đã đỡ mẫu thân xuống kiệu mềm, chậm rãi theo Lâm mục vào phủ.

Chỉ nhìn khí thế bên ngoài phủ, Tần Thái Vân thật sự bị dọa, một lúc lâu đều là bị Dung Noãn Tâm lôi kéo mới có thể miễn cưỡng đi về phía trước, vừa vào cửa phủ, nàng càng thêm tròn mắt há hốc miệng, cả Phủ Định Bắc Hậu có thể nói là trang trọng nghiêm túc, lịch sự tao nhã xa hoa, đối với loại phụ nhân quen ngày ngày ở quê như nàng mà nói, giống như Giã Lưu vào thăm Đại Quan Viên (tình tiết trong truyện Hồng Lâu Mộng).

Lúc này lấy đề hình dung Tần Thái Vân là vô cùng thích hợp.

Lâm mục dẫn các nàng một đường xuyên qua các hành lang dài liên tiếp xuất hiện, vòng qua đường nhỏ quanh co khúc khuỷu.

Con đường này, Dung Noãn Tâm vẫn nhớ, là đi thông qua Di Phúc viện của lão phu nhân, dọc theo con đường này, có thể thấy được nha hoàn mặc áo nhỏ màu lục ở khắp nơi, thấy mẫu nữ Dung Noãn Tâm đều cung kính quy củ đứng hành lễ.

Dung Noãn Tâm cũng không nhìn các nàng, chỉ hơi hơi cười một đường đi qua, nàng kéo cánh tay Tần Thái Vân không để cho nàng hành lễ với những hạ nhân kia.

Kiếp trước, chính là bởi vì chuyện nhỏ này, khiến cho Tần Thái Vân ở trong phủ mất hết mặt mũi, không chỉ là chuyện cười, ngay cả nha đầu cấp thấp nhất cũng chưa từng để mẫu nữ các nàng ở trong mắt.

Hôm nay nghĩ lại, là ai dung túng toàn bộ mọi chuyện?

”A. Đó là ai?” Một đầu hành lang dài, vừa đứng có thể nhìn thấy mấy nha hoàn và một tiểu thư cao quý mặc y phục gấm Cẩm Châu màu hồng nhạt tranh tài đá cầu trên phần đất trống giữa vườn hoa.

”Nhị tiểu thư, ngài còn chưa biết? Đây chính là. Nô tỳ cũng không nói được, chỉ biết là nữ nhi ở nông thôn của lão gia, nghe nói là một dã nha đầu, nhưng xem ra, lại không giống!”

Lời của nàng lập tức rước lấy sự bất mãn của Dung Huệ Kiều, nàng nghiêng qua liếc mắt nhìn Dung Noãn Tâm, nhếch miệng lên khinh miệt cười lạnh: “Ta thấy chính là một dã nha đầu ở nông thôn, nhìn bộ dạng của nàng, nhìn y phục nàng mặc, làm sao mà tranh cãi được?”

Nói đến, Dung Huệ Kiều này bất quá cũng mới mười mấy tuổi, ngược lại là một cô nương xinh đẹp chân mày lá liễu, vào ngày thường ý vào mình chính là nữ nhi duy nhất của phu nhân nhị phòng, ở trong phủ cũng không để người nào ở trong mắt, ngay cả đại phu nhân bên kia, nàng cũng là cao hứng thì cho mặt mũi, mất hứng liền làm phẫn.

Vì thế, đại phu nhân đối với nàng cũng không quá yêu thích.

Nhắc tới phu nhân nhị phòng, cũng có chút lai lịch, nghe nói một năm kia nàng nữ giả nam trang theo phụ thân tuần tra biên cương, thật vừa đúng lúc, kì

là lúc ấy lại vừa ý Dung thiếu Nhị Lão Gia Dung Định Nam vẫn còn là một Giáo úy nho nhỏ, hai người ăn ý với nhau, cũng không lâu lắm, nàng liền cầu phụ thân lúc ấy là Lại Bộ Thị Lang làm chủ cho hai người, thành thân.

Vì thế, Dung Định Nam vẫn cảm thấy mình trào cao, vì vậy cả đời này cũng không nạp thê thiếp nữa, cho dù hiện giờ đã có rất nhiều chiến công, uy trấn tứ hải, hẳn cũng chưa từng phản bội lời thề năm đó.

”Dạ dạ dạ, nhị tiểu thư nói rất đúng”

Dung Noãn Tâm một đường đi đến, bên tai không ngừng truyền đến đủ loại lời nói linh tinh, nàng đều không để ý tới, cười trừ.

Đến cửa chính Di Phúc viện, nha hoàn canh giữ ở bên ngoài xa xa thấy các nàng đi tới, đã sớm chạy vào đi thông báo.

Cũng không lâu lắm, từ bên trong một vị mụ mụ mặt mũi hiền lành đi ra, Dung Noãn Tâm nhận ra nàng, chính là Trương mụ hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, nhìn thấy mẫu nữ các nàng, Trương mụ mỉm cười lên tiếng: “Mời phu nhân tiểu thư vào nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Xinh đẹp tự nhiên

Dung Noãn Tâm khẽ gạt đầu với Trương mụ, khẽ cười nói: “Làm phiền Trương mụ rồi.”, liền đỡ tay mẫu thân vào phòng chính.

Bước lên nền nhà được xây bằng bạch ngọc, chỉ thấy đồ vật có giá trị xa xỉ trong phòng đều được làm từ gỗ Lim, trên đỉnh đầu là một chiếc đèn Lư Ly bát giác óng ánh vô cùng lớn rất là thu hút sự chú ý của người khác, mắt người nhìn thấy đều muốn rút ra.

Tần Thái Vân cả kinh nín thở, bị Dung Noãn Tâm đỡ vòng qua bức bình phong Thất Thái Hà Vân có khung làm từ gỗ tử đàn với hoa văn màu ở phía trước, người đang ngồi trước mặt chính là lão phu nhân Tiết thị hai người quen thuộc.

Bây giờ lão phu nhân ở đại viện, không thể so với nhà nông mà lão phu nhân ở trước kia, bây giờ mặt mũi nàng hiền lành ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, trên người mặc gấm vóc lụa là thượng hạng màu đỏ sậm, tay áo và cổ áo đều thêu từng đóa từng đóa hoa Mẫu Đơn tinh xảo, hoa nở Phú Quý, tượng trưng cho Như Ý Cát Tường.

Trên đầu nàng đội Chiêu Quân sáo (*), ôm tóc hoa râm vào trong đó, ở giữa khảm một viên lục bảo thạch cực kỳ quý giá, vô cùng phù hợp với y phục trên người nàng.

(*) Một loại trang sức đeo trên đầu của phụ nữ thời cổ đại. Chiêu quân sáo thường được làm bằng da chồn hoặc nhung, không có chóp, trên đỉnh ngọc, quần xung quanh tròn. Tương truyền vì Vương Chiêu Quân đã từng dùng loại vật dụng này trên đường xuất giá đến biên cương nên mới có tên gọi là “Chiêu Quân sáo”.

Sắc mặt nàng đỏ thắm, hình như hơi đầy đặn hơn trước, trên trán cũng dần ra không ít, nhìn thấy mẫu nữ Tần Thái Vân đi vào, nàng vội vã đứng lên, đang muốn tiến lên, lại bị một cánh tay ở bên cạnh nhẹ nhàng ấn xuống một cái.

Ngồi ở bên cạnh người nàng chính là Mạc thị bây giờ đã là chính phẩm phu nhân Định Bắc Hậu, chỉ thấy nàng mặc một bộ váy lụa màu xanh dương cổ áo cao miệng tròn, bên ngoài khoác một chiếc áo da cừu trắng như tuyết, búi tóc trên đầu quy củ quần ở sau ót, cài một chiếc trâm vàng cực kỳ chói mắt, cũng có vẻ đoan trang đại khí, phối hợp với khuôn mặt đẹp để vốn được bảo dưỡng của nàng, lại vô cùng tao nhã, ý vị không giảm.

Dung Noãn Tâm vỗ nhẹ tay của mẫu thân, dư quang bên khóe mắt khẽ lướt qua, ý bảo mẫu thân không cần lo lắng, tất cả giao cho nàng xử lý.

”Noãn Tâm gặp qua lão phu nhân, gặp qua mẫu thân và Nhị thẩm thẩm (thím)!” Đi lên trước, nàng khẽ cười thính an mấy vị trưởng bối, nhưng lại không có nhút nhát và lo lắng, dáng vẻ là hết sức tự nhiên, dường như trường hợp như vậy, hoàn cảnh như vậy nàng đã trải qua cả trăm ngàn lần.

Đối với lão phu nhân luôn luôn quen thuộc với nàng mà nói, ở trong lòng cũng lấy làm kinh hãi. truyện.ch.i đượ.c đăn.g tấ.i tạ.i diễ.n đầ.n Lê qu.y đôn.n.com

Trước kia Noãn Tâm chỉ đơn giản là tiểu nha đầu nhất gan, lớn lên ở nhà nông, dĩ nhiên về phương diện lễ nghi nếu so với các cô nương trong nội thành này sẽ kém hơn, nhưng hôm nay xem ra, nàng không chỉ có cách nói năng hào phóng, phong cách ưu nhã, hơn nữa còn có mấy phần khuôn cách của tiểu thư khuê các.

Nếu không phải trên người nàng vẫn mặc chiếc váy bị hỏng, có lẽ lão phu nhân đã cho rằng là mình hoa mắt, nhìn nhầm tiểu thư trong kinh thành là cháu gái số khổ của nàng.

”Thật là một cô nương làm người vừa ý, mau tới đây để cho mẫu thân tỉ mỉ nhìn một chút!” Mạc thị lập tức đứng lên, một bước đi xuống trước lão phu nhân, lôi kéo tay Dung Noãn Tâm nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, mặc dù khóe miệng hàm chứa ý cười tao nhã, nhưng Dung Noãn Tâm

lại thấy được sự lạnh lùng trong mắt nàng.

Có lẽ là mình đã khiến cho nàng thất vọng, nha đầu đến từ nông thôn, không phải nên ngoan ngoãn thuận thuận, nói gì nghe vậy, đi đến chỗ nào cũng sợ đầu sợ đuôi sao?

Đúng, năm đó Mạc thị chính là đánh chủ ý này, nắm lấy sự đắn đo của nàng, thay thế nữ nhi Dung Huệ Như như hoa như ngọc của nàng gả cho Cung Thân vương Thiên Mộ Ly không có thể lực nhất, và lại cả người luôn bị bệnh, nhưng mà Mạc thị tuyệt đối không ngờ đến, vị hoàng tử này vốn bị bệnh quán thân, nhưng lại được Hoàng thượng sủng ái nhất, cả người hẳn bị bệnh tật, cũng chỉ là lá chắn che dấu tai mắt mọi người.

Tắt đi tất cả, là lúc nàng được nâng lên bảo tọa Quý phi, rồi lại không cam lòng để cho dã nha đầu như nàng được tiện nghi, hạ trăm phương ngàn kế, rồi lại đưa cháu gái của mình tiến cung, có địa vị Hiền Quý phi bằng với nàng, người nọ, chính là Mạc Tiêm Tiêm năm đó cùng tranh với nàng đến người chết ta sống.

Nhớ tới những chuyện này, trong lòng Dung Noãn Tâm giống như có một ngọn lửa vô danh đang hùng hực thiêu đốt, nhưng trên mặt nàng vẫn treo nụ cười thân nhiên như cũ, làm cho người ta nhìn không ra chút không ổn nào.

"Vậy cũng đúng, ngày thường Tâm nhi luôn luôn xinh đẹp, Tho Trung Hữu Tế (*), ngược lại với Định Viễn!" Lão phu nhân nhìn bộ dạng Đại phu nhân thật sự nhiệt tình, cũng bình tĩnh lại.

(*) Chỉ một người ăn nói, làm việc mặt ngoài dường như thô lỗ, tùy tiện nhưng trên thực tế là thâm thận, tỉ mỉ.

Nàng lại chuyển ánh nhìn sang chỗ khác, Tàn Thái Vân nhất thời không biết như thế nào cho phải, án đường (điểm giữa hai đầu lông mày) mới vừa dần ra lại vận trở lại.

Tĩnh tĩnh Mạc thị thích tranh cường háo thắng, muốn nàng và Tàn Thái Vân bình thường ngồi chung một chỗ, là tuyệt đối không thể nào, nhưng nếu an bài cho Tàn thị thân phận của 'thiếp', hình như có lỗi với lương tâm.

Về điểm này, lão phu nhân cũng gặp khó khăn, nàng thở dài một cái, trước mắt cũng không tiện nhiều lời, liền phân phó Trương mụ đưa Tàn thị đi xuống nghỉ ngơi.

Dung Noãn Tâm nhìn án đường lão phu nhân nhíu lại, dĩ nhiên trong lòng nàng hiểu ý tứ để cho mẫu thân tránh đi, ở chỗ này, nhiều người nhìn như vậy, sẽ chỉ làm nung càng thêm khó chịu.

Dù sao cũng đã sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm, thân tình vẫn còn, lão phu nhân không thể quên được.

Nàng quay đầu, nhẹ nhàng gật đầu với lão phu nhân, đến nơi này, từ nay về sau nàng chỉ có thể kêu nàng một tiếng lão phu nhân.

"A, thật là một cô nương xinh xắn, ngược lại cũng không kém Huệ Như nhà các người một điểm nào!" Dáng đáp phụ nhân vừa nói chuyện mi dài trán rộng, mắt dài nhỏ lại hết sức sắc bén, trên người nàng mặc một bộ váy ngắn tinh tế màu tảo miệng tròn, bên ngoài khoác áo lông Ngân Hồ ngắn, đáng vẻ trẻ hơn Đại phu nhân, nhưng cũng càng thêm hoạt bát.

Chính là phu nhân nhị phòng Viên thị, đứng nhìn mọi việc Nhị lão gia đều kính sợ Đại lão gia, nhưng mà Nhị phu nhân này một chút cũng không để Đại phu nhân ở trong mắt, ở ngoài sáng âm thầm đấu với nàng.

Kiếp trước, trong phủ này có thể nói là gà chó không yên, ba ngày bốn bữa lại xuất hiện tình trạng hỗn loạn.

Lời nói của Nhị phu nhân, vừa nghe ý tứ, chính là nhằm về phía Đại phu nhân, Huệ Như là thiên kim trên tay Đại phu nhân, trong kinh thành này cũng có thể được coi là tài nữ số một số hai, bên ngoài còn từng có lời đồn đãi nói nàng là Kinh Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân.

Nhị phu nhân vừa nói như vậy, ý tứ chính là, ngay cả một dã nha đầu ở nông thôn cũng có thể so sánh với thiên kim tiểu thư nhà người, còn được coi là Đệ Nhất Mỹ Nhân cái gì?

Lời này, đơn giản là đâm trúng chỗ hiểm của Đại phu nhân, nàng nhìn Dung Noãn Tâm, lông mày lá liễu tinh tế, sống mũi thanh tú, đôi môi anh đào mềm mại như nước, bộ dạng nói là hoa sen mới nở thật sự cũng không quá đáng, y phục rách nát trên người cũng không che lấp được vẻ đẹp của nàng?

Ở trong lòng Đại phu nhân lấy Dung Noãn Tâm so sánh với Huệ Như, trong lòng thâm than, quả thật không thể sánh bằng Huệ Như, tuy dung mạo không kém, nhưng phương diện tài nghệ, thì làm sao mà so sánh được?

Ý thức được sự chênh lệch giữa trứng gà và đá, Đại phu nhân cười, nụ cười này, đuôi mắt đầu lông mày đều mờ hồ lộ ra vẻ hả hê.

"Lời nói của Nhị đệ muội thật cũng không sai, chẳng qua Noãn Tâm đẹp là xinh đẹp tự nhiên, mà Huệ Như đẹp lại là xinh đẹp hồn nhiên thiên thành (cũng có nghĩa là tự nhiên nhưng lại hoàn mỹ hơn)!"

Nghe trong lời nói của Đại phu nhân, dường như là khen cả hai người, nhưng nghĩ kỹ lại, Dung Noãn Tâm không khỏi cười thầm, 'tự nhiên', ở trong tối nàng ta đang ngắm nàng là dã nha đầu ở nông thôn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Hiếu kính trưởng bối thật tốt

Nghe trong lời nói của Đại phu nhân, dường như là khen cả hai người, nhưng nghĩ kỹ lại, Dung Noãn Tâm không khỏi cười thầm, 'tự nhiên', ở trong tối nàng ta đang mang nặng là đã nha đầu ở nông thôn.

Mà Huệ Như thuộc loại 'hồn nhiên thiên thành' ý nghĩa lại khác biệt rất lớn, nhưng lại khiến cho người ta tìm không ra bất kỳ ý nghĩa phản diện nào, ám dụ Dung Noãn Tâm nàng bất luận là ở mặt nào, cũng vĩnh viễn đừng nghĩ hơn được Dung Huệ Như.

Tâm cơ Đại phu nhân luôn luôn sâu không thấy đáy, mới vừa rồi nàng đề lão phu nhân lại, Dung Noãn Tâm đã nhìn ở trong mắt, lão phu nhân không sợ nàng, chỉ là trước mắt bị sự rộng lượng thấu tình đạt lý của nàng che mắt, thế cho nên, vẫn bị nàng nắm mũi dẫn đi.

Nhị phu nhân thấy lời nói của mình lại bị bắt bẻ, trong lòng tự nhiên mất hứng, nhưng nàng cũng không ngốc, trong lòng tự nhiên đánh giá đích chất nữ (cháu gái) đến từ nông thôn được ba phần, kết luận Dung Noãn Tâm cũng tuyệt không là đĩa đèn cạn dầu.

Đại phu nhân đối với mẫu nữ các nàng rất là ghi hận, nếu không phải Hoàng thượng sắp tử hôn, sợ rằng nàng cũng không cho mẫu nữ Tần Thái Vân trở về phủ.

Nghĩ như vậy, khoe miệng Nhị phu nhân khẽ giờ lên, giống như đang vì màn kịch vui sắp tới mà âm thầm vui mừng.

”Noãn Tâm, ngươi dọc theo đường đi cũng cực khổ, xuống nghỉ ngơi đi!” Lão phu nhân thấy hai người này lại đầu vồ mồm, trên mặt khẽ không vui.

Nàng có lòng che chở cho Dung Noãn Tâm, liền đi xuống, kéo tay của nàng, một đôi con ngươi từ ái thân thiết nhìn nàng chăm chú, hình như thiên ngôn vạn ngữ cũng được viết ở bên trong.

Dung Noãn Tâm chỉ cảm thấy lòng bàn tay rất ấm áp, giống như tất cả uất ức, tất cả tài năng đều bị lão phu nhân không chứa bất kỳ sự quan tâm đối trả thâm sâu nào đè ép xuống, lúc này, nàng chỉ cảm thấy trái tim chua xót, như có thiên ngôn vạn ngữ, rồi lại cảm giác đối phương đã hiểu.

Kiếp trước, nàng đối với Đại phu nhân nói gì nghe vậy, cũng vì vậy mà xa cách lão phu nhân không ít, thế cho nên, tổ tôn (bà cháu) hai người càng về sau, đến câu nói thân thiết cũng không nói được.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm hơi áy náy, cặp mắt cũng đã uớt ướt, nàng lặng lẽ hít một hơi, rũ hai mắt xuống che giấu lo lắng vào giờ phút này của mình, gật đầu một cái, nói nhỏ: “Được, Noãn Tâm đi xuống trước!”

Đang muốn đi, Nhị phu nhân Viên thị lại cực kỳ nhiệt tình: “Noãn Tâm, ngày hôm nay cũng xem như là lần đầu Nhị thẩm gặp ngươi, quà ra mắt tự nhiên không thể thiếu, đến đây, đây chính là bảo bối trân quý của Nhị thẩm, nha đầu Huệ Kiều kia ta cũng không nỡ cho, ngày hôm nay liền tặng cho ngươi!”

Dứt lời, Nhị phu nhân cố tỏ ra hào phóng nhét một đôi khuyên tai Phi Thúy lục bảo thạch vào trên tay của nàng, cuối cùng, còn dùng mấy phần dư âm ánh sáng bên khoe mắt khiêu khích liếc Đại phu nhân một cái.

Trên mặt Đại phu nhân lúc trắng lúc xanh, nàng nhìn khuyên tai trong tay Dung Noãn Tâm, nếu như không có nhớ lầm mà nói, khuyên tai lục bảo thạch kia chính là trân phẩm Tây Vực tiền cung, phần quà gặp mặt này đúng là Giá Trị Liên Thành, đương nhiên nàng cũng chuẩn bị quà gặp mặt cho Dung Noãn Tâm, nhưng cũng chỉ là một đôi vòng ngọc cực kỳ bình thường, giờ phút này thấy Nhị phu nhân cố ý ngăn cản nàng, nàng tức giận đến mức ngực phát trường, nhưng trên mặt vẫn không có nửa điểm không vui như cũ.

”Noãn Tâm, mẫu thân cũng chuẩn bị quà gặp mặt cho ngươi, nếu Nhị phu nhân đã bắt đầu, mẫu thân cũng cùng tặng cho ngươi, đến đây, trân Phượng này là bảo bối của mẫu thân, đã cài lên trên đầu là không lấy xuống, ngày hôm nay tặng cho ngươi, nếu ngươi gọi ta một tiếng mẫu thân, cũng xem như là nữ nhi của ta, đến đây, mẫu thân cài lên cho ngươi!”

Quả nhiên Đại phu nhân diễn trò là một tuồng lại một tuồng, ngực nàng phát trường, cho đến khi từ trên đầu lấy cây trân Phượng kia xuống, ngón tay hơi rung rung, chỉ sợ tim đã đau đến rỉ máu.

Nhưng ở trên mặt nàng vẫn duy trì phong phạm của đương gia chủ nương như cũ. diễn đàn L.ê Q,uy Đ.ôn

Dung Noãn Tâm không khỏi cười thầm, cây trân này nếu nhớ không lầm mà nói, kiếp trước chính là cho Dung Huệ Như làm đồ cưới, ngày hôm nay tặng cho nàng, sợ chỉ là công phu bên ngoài, ngày khác Đại phu nhân nhất định sẽ tìm cơ hội để lấy về, nhưng hiện giờ Dung Noãn Tâm không còn là quả hồng mềm, nàng muốn bóp thì bóp sao?

”Chuyện này. Nữ nhi không dám nhận, quá quý trọng!” Tay trái Dung Noãn Tâm cầm khuyên tai Nhị phu nhân đưa, tay phải cầm trân cài tóc Đại phu nhân cài trên đầu, mặt lộ vẻ khó xử đầy kéo.

Lão phu nhân lại cười lấy vòng tay ngọc lục bảo trên tay mình đeo vào trên tay Dung Noãn Tâm, nhẹ nhàng cười nói: “Noãn Tâm, ngươi hãy nhận đi, đây chính là ý tốt của nương ngươi và Nhị thẩm ngươi, ngày khác ngươi hiếu kính các nàng thật tốt là được!”

Dung Noãn Tâm lại giả vờ đẩy kéo mấy cái, lúc này mới hết sức lo sợ cất kỹ đồ vật, thành thật nghiêm túc nói: “Dạ, ngày khác ta nhất định sẽ hiếu kính mẫu thân và Nhị thẩm thật tốt”

Nàng tự nhiên sẽ 'hiếu kính thật tốt' với các nàng, hoàn trả thù hận kiếp trước gấp mười lần trên người mẫu nữ các nàng.

Nghĩ tới đây, Dung Noãn Tâm cười đến cực kỳ rục rờ, mấy người lại cười nói chút lời dối trá, liền thả Dung Noãn Tâm đi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Không thể buông tha

Trương mục dẫn Dung Noãn Tâm ra khỏi Di Phúc viện, ngược lại Đại phu nhân an bài viện cho nàng vẫn là Di Tâm viện kiếp trước đã ở qua như cũ, nằm ở giữa viện của Dung Huệ Như và Dung Huệ Kiều, giống như cái nhân bánh.

Nàng cũng không ở chung một chỗ với Tần thị, điểm này trong lòng Dung Noãn Tâm đã sớm rất rõ ràng.

Mạc thị vốn tính toán đơn độc đối phó mẫu thân, nếu mình và mẫu thân ở chung một chỗ, dù thế nào cũng sẽ có điều phòng ngại, vì vậy, nàng chọn một lí do thật tốt khiến cho không người nào có thể cự tuyệt - Noãn Tâm vào Dung phủ, phải học tri thư đạt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi) giống như tiểu thư trong kinh thành, cùng hai vị muội muội tiếp xúc đối với việc tu dưỡng nàng có ảnh hưởng tác dụng cực tốt.

Lão phu nhân nghe vậy cũng gật đầu liên tục.

Trong lòng Dung Noãn Tâm không khỏi cười lạnh, Đại phu nhân đã bắt đầu tính toán.

Đứng trước Trương mục một đường nhiệt tình giới thiệu cảnh vật trong phủ với nàng, mặc dù Dung Noãn Tâm đối với nơi này đã quen thuộc đến mức nhắm hai mắt lại cũng có thể tìm được đường đi, nhưng sắc mặt nàng vẫn khiêm tốn gật đầu như cũ, vừa vận hòa cùng sự nhiệt tình của Trương mục.

Dù sao, trong phủ này người tốt thật sự cũng không nhiều lắm, mà Trương mục lại là một trong số đó.

Kiếp trước, nàng và lão phu nhân tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng biết Trương mục và lão phu nhân có tình cảm thâm hậu, chăm sóc nàng đến sau trăm tuổi liền rời khỏi Dung phủ.

Về phần, vì sao Trương mục muốn rời đi, Dung Noãn Tâm cũng không rõ.

Theo lý thuyết, nàng ở Dung phủ hầu hạ hơn nửa đời người, Dung Gia nhất định hẳn không mặc kệ nàng, nhưng, nàng đi hết sức gấp rút, cho đến khi nữ nhi nàng gả cho Trương Tử Mạc gia làm thị thiếp cũng chưa từng biết nàng đi nơi nào.

“Đứng trước chính là Di Tâm viện rồi, Đại phu nhân đã để cho người thu dọn nhiều ngày, tiểu thư nhìn xem có hài lòng hay không.” Trương mục cười chỉ một chỗ ở phía trước.

Chỉ thấy một nơi cao cao gạch đỏ ngói xanh đan xen hết sức hợp lí, bên trái chính là Di Như viện của Dung Huệ Như, bên phải chính là Di Kiều viện của Dung Huệ Kiều, để phân biệt lấy tục danh hai người làm dấu hiệu, nhưng cũng làm cho người ta vừa nhìn đã hiểu ngay.

Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, khách khí nói: “Làm phiền Trương mục rồi.”. truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại diễn đàn -lêquyndon-.com

“Mau xem có thích hay không” Trương mục khẽ gật đầu, nhưng trong lòng đối với nha đầu đến từ nông thôn này lại hết sức kinh ngạc, nhìn lễ nghi có hình thái của nàng, tuyệt không kém hơn danh môn thiên kim trong kinh thành.

Theo lý thuyết, từ nhà nông đi đến gia đình giàu có tráng lệ như vậy, nhất định là hết sức lo sợ, sợ đầu sợ đuôi, nhưng không nghĩ đến Dung Noãn Tâm đối với mọi thứ xa hoa ở nơi này, cũng chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, thật giống như, trường hợp như vậy, nàng đã sớm gặp qua trăm ngàn lần, đã không còn đáng kinh ngạc nữa.

Nếu không phải nhìn thấy phản ứng của Tần Thái Vân, Trương mục còn tưởng rằng mình đã nghe lầm, làm sao vị này có thể là đã nha đầu nhà nông ở nông thôn?

“Tốt” Dung Noãn Tâm gật đầu một cái, đang đi về phía trước, nhưng lại dừng bước chân lại, quay đầu lại lộ ra mặt vẻ khó xử nhìn Trương mục, nhỏ giọng mở miệng: “Trương mục, không biết nương ta ở.”

Trương mục lại là người thông minh, vừa nghe đã biết nàng chính là một nha đầu khéo léo, trong lòng đã lo lắng Đại phu nhân sẽ hà khắc với nương ruột của nàng.

”Xin tiểu thư yên tâm, nương người được an trí ở phía nam Di Hương viện, đã phái hạ nhân qua hầu hạ, một lát Đại phu nhân cũng sẽ cho người phái hai nha đầu sai bảo bên người qua“.

Nàng chữ chữ nhắn mạnh Đại phu nhân tốt, bởi vậy, Đại phu nhân ở trong phủ này rất được lòng người.

Dung Noãn Tâm gật đầu tạ lễ.

Lúc này, một cái gì đó từ trên trời rơi xuống 'Bốp' một tiếng đập vào dưới chân Dung Noãn Tâm, nàng cúi đầu nhìn, là một quả cầu dùng lông chim ngũ sắc làm thành, đây quả cầu khảm hai đồng tiền vừa dày vừa nặng, vì vậy rơi trên mặt đất liền phát ra một tiếng va chạm cực kỳ vang dội ỉêng.

Ấn đường Trương mục khẽ nhíu lại, lập tức hô: “Là nha đầu viện nào không có mắt, nếu cái này đập vào trên đầu tiểu thư, xem Đại phu nhân phạt các người như thế nào.”

Mấy nha đầu khăn trương chạy tới, hết sức lo sợ cúi đầu đứng nghiêm một bên nghe giáo huấn.

Ở trong lòng Dung Noãn Tâm khẽ hừ một tiếng, mới vừa rồi, xa xa nàng đã nhìn thấy mấy tiểu nha hoàn này đá cầu cùng với Dung Huệ Kiều, ngược lại họ có thể đá, vườn hoa lớn như vậy, lại có thể đá đến dưới chân của nàng.

Cũng vào lúc này, một giọng nữ cực kỳ yêu kiều từ nơi không xa truyền đến: “Quả cầu là ta đá lại thì như thế nào? Dã nha đầu ở nông thôn này cũng muốn xưng tiểu thư?”

Theo tiếng nói mà nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương hơn mười tuổi đang đón gió mà đến, trên người nàng mặc áo khoác tơ lụa màu xanh biếc, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng Ngân Hồ dài đến gối, trên cổ đeo một chiếc khăn quàng cổ bằng lông trắng, trăm hoa ngũ sắc trên đầu càng làm nổi bật sự xinh đẹp động lòng người của nàng.

Nàng có một đôi mắt cực kỳ tròn xoe, lông mày giống như vẽ, mặt mũi xinh đẹp, thoạt nhìn qua, là vô cùng hoạt bát, nghe nàng nói chuyện liền biết người này tính khí không nhỏ.

Dung Noãn Tâm mỉm cười nhìn nữ hài trước mắt, đối với việc Dung Huệ Kiều nói năng vô lễ, nàng cũng không có dấu hiệu tỏ ra tức giận, ngược lại hết sức lễ độ hào phóng tiến lên một bước, kéo tay của nàng nói: “Không thể xưng tiểu thư, nhưng mà là nữ nhi của phụ thân.”

Lời nói của nàng hết sức khó hiểu, nhưng một số người hơi thông minh đều có thể hiểu ra ý tứ trong đó.

Nữ nhi của phụ thân? Nàng (Dung Huệ Kiều) mắng nàng (Dung Noãn Tâm) là dã nha đầu ở nông thôn, như vậy chính là mắng Định Bắc Hậu là dã thôn phụ ở nông thôn rồi?

Dung Huệ Kiều cũng không ngốc, trong chốc lát đã hiểu ý của nàng, không khỏi tức giận đến mức mặt cũng đỏ lên, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, một nữ tử từ đến từ nông thôn cũng dám tranh luận với nàng, hơn nữa còn bắt bẻ lại lời nói của nàng.

Chuyện này cũng giống với, người không có đủ tư cách như Dung Huệ Kiều đánh một cái tát lên mặt nàng, mặc dù không đau, nhưng lại làm nàng mất hết mặt mũi.

Hiển nhiên Trương mục cũng hiểu ra huyền ý trong đó, nàng không khỏi nhìn vị tiểu thư nhiều mưu mẹo này thêm mấy lần, thầm nghĩ, chỉ sợ trong phủ này muốn yên ổn cũng không được.

Dung Noãn Tâm tuyệt không là kẻ dễ bắt nạt, danh phận của mẫu nữ các nàng được định như thế nào, chỉ sợ lão phu nhân và Đại phu nhân sẽ không bàn bạc dễ dàng như vậy.

Cũng vào lúc này, một âm thanh hết sức êm tai khác từ xa truyền tới, theo âm thanh mà đến còn có một tiếng cười duyên như có như không: “Nhị muội lại đang khi dễ người khác sao?”

Âm thanh như người, nụ cười như dung mạo, nói ra, Dung Huệ Như này thật sự đẹp như tiên nữ, khí chất thoát tục, từ trên người nàng dường như luôn có thể tỏa ra một luồng khí làm cho người khác bị ảo giác giống như đang lâm vào cảnh trong mơ, lại giống như, tất cả những vậy ô uế cũng sẽ cách xa nàng ba thước, tất cả tội nghiệt cũng sẽ vì nàng mà biến mất.

Ngày hôm nay, trên người nàng mặc áo váy hoa đào màu hồng nhạt cực kỳ trắng trong thuần khiết, áo khoác màu xanh nhạt, càng làm nổi bật làn da như mỡ đông của nàng, mặt giống như hoa đào.

Mặc dù xinh đẹp, nhưng Dung Noãn Tâm lại xuyên qua dung mạo của nàng nhìn phía sau lưng nàng.

Ở nơi đó, hai người một nam một nữ đang đứng, chính là cháu ruột của Mạc thị, Mạc Tử Hồng trưởng tử Mạc gia và Mạc Tiêm Tiêm trưởng nữ Mạc gia.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác.

Con người Dung Noãn Tâm khẽ co lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cứng ngắt.

Hôm nay trên người Mạc Tiêm Tiêm mặc váy dài màu trắng ngà, thời tiết đầu xuân, khí hậu vẫn rét lạnh thấu xương như cũ, nàng lại chỉ khoác một chiếc áo khoác cổ tròn được thêu khéo léo nhưng cực kỳ mỏng, viền ống tay áo thêu lá sen bằng chỉ bạc vẫn để lộ ra một đoạn cổ tay cực kỳ trắng nõn, nhưng vẫn muốn che giấu tay áo lót màu trắng ngà bên trong.

Tay của nàng vô cùng nhỏ nhắn thon dài, nhẹ nhàng mà dịu dàng vuốt ve một con thỏ nhỏ trắng như ngọc trong ngực, càng khiến cho người ta cảm thấy nàng đặc biệt làm người khác thương yêu.

Dung Noãn Tâm nhận ra con thỏ này, chính là Thỏ Ngọc nàng xem như bảo bối sau khi tiến cung, ở trong cung, đã từng bởi vì con thỏ này, Hoàng thượng giận chó đánh mèo hậu cung 3000, trước mặt mọi người trách phạt nàng không hiểu phong tình, lại có thể sai khiến nô tài trong cung vụng trộm giết chết con thỏ kia, mặc dù về sau nàng được trả lại trong sạch, nhưng rõ ràng khiến nàng và Thiên Mộ Ly xa cách không ít.

Vì vậy, khi Dung Noãn Tâm nhìn thấy con thỏ này, đã sớm không còn yêu thích như lúc đầu, hoặc là kiếp trước trước khi chết đã khiến nàng nghĩ thông suốt mọi chuyện, vào giờ phút này mới có thể cảm thấy con thỏ này làm cho người ta cảm thấy cực kỳ gai mắt.

Tuổi Mạc Tiêm Tiêm và Dung Noãn Tâm gần bằng nhau, về tháng thì nhỏ hơn nàng ba tháng, có lẽ là người được gia đình giàu sang nuôi dưỡng, nàng vô cùng cao gầy, so sánh với Dung Noãn Tâm, ngược lại ước chừng cao hơn nửa cái đầu.

Nàng lặng lẽ đánh giá Dung Noãn Tâm, trong mắt không có bất kỳ hi ái gì, hoặc có lẽ vào lúc này nàng đã học được cách che giấu cảm xúc của mình.

Đứng ở bên cạnh nàng là Mạc Từ Hồng cũng xem như phong lưu phóng khoáng, ngày hôm nay trên người mặc cẩm bào Cát Tường màu xanh dương, eo đeo ngọc bội Bát Bảo, thấy Dung Noãn Tâm, hần vốn chán ghét bĩu môi, nhưng sau đó có lẽ là nhìn kỹ lại dung mạo của nàng, trong mắt lại có thêm mấy phần hứng thú không có ý tốt.

"Đại tỷ, người lại oan uổng Huệ Kiều rồi, ta cũng chỉ không cẩn thận đá quả cầu đến dưới chân dã nha đầu này, Trương mụ cũng đã nói muốn trách phạt ta, ngược lại người phải phân xử cho ta!"

Dung Huệ Kiều ở bên cạnh Dung Noãn Tâm, tức giận đến mức giậm chân, đảo lộn trắng đen mọi chuyện mà nói.

Có lẽ ở trong phủ chuyện như vậy đã sớm quá quen thuộc, Dung Huệ Như cũng không kinh ngạc, ở một bên cẩn thận dò xét người tỷ tỷ đến từ nông thôn, mặc dù nàng che giấu vô cùng tốt, nhưng Dung Noãn Tâm vẫn từ trong con người chột co lại nhìn ra sự đề phòng.

Chuyện mẫu nữ các nàng trở về phủ, chắc hẳn những người này đã sớm nghe nói, phải an trí hai người như thế nào, có lẽ người trong phủ cũng đã sớm tính toán xong.

Vì vậy, Dung Huệ Như mới có thể 'rộng lượng' tiếp nhận sự tồn tại của nàng như vậy. truyện được đăng tải duy nhất tại {diễn đàn-lê quý đơn.com}

"Nhị muội, người đừng nói bậy, dã nha đầu ở nông thôn gì chứ, vị này chính là tỷ tỷ được phụ thân nuôi dưỡng ở nơi khác, người gây họa cho tỷ tỷ thì phải chịu tội!"

Dung Huệ Như cẩn thận dò xét Dung Noãn Tâm xong, lúc này mới che cái miệng nhỏ nhắn khẽ nở nụ cười, nàng thân thiết kéo tay Dung Noãn Tâm, nắm chặt giống như tỷ muội ruột thịt, thật sự giống như hai người đã sớm quen thuộc từ lâu.

Chẳng qua là một nha đầu mười hai tuổi, lại có tâm tư giống mẫu thân, sợ là đã được chỉ dạy từ nhỏ.

Nàng cười lên cực đẹp, giống như một đóa Tuyết Liên tinh khiết ở trên cao không nhiễm bụi trần, trần phàm thế gian, xuất trần thoát tục, làm cho người ta có ảo giác chạm vào một cái cũng sẽ bồi nhọ thần linh.

Nhưng mà một đóa Tuyết Liên ở trên cao như vậy, cuối cùng lại gả cho Viêm Thân vương Thiên Mộ Điều lập nhiều chiến tích, thái tử hoang dâm vô độ, chim khôn biết chọn cành mà đậu, Đại phu nhân liền đặt món tiền đặt cược này ở trên người Viêm Thân vương, nhưng không ngờ cuối cùng Viêm Thân vương lại mang từ tội mưu phản phản nghịch, thế nên sau khi Thiên Mộ Ly lên ngôi, cũng đề phòng Dung gia một phần.

Dung Noãn Tâm muốn đồng tình với nàng, nhưng lại không thể đồng tình, bởi vì, kiếp trước ở trong phủ, rốt cuộc nàng và Đại phu nhân ở sau lưng hại chết mẫu thân như thế nào, mặc dù nàng vẫn chưa điều tra được, nhưng Dung Huệ Như nhất định là không thoát khỏi liên quan.

Chính vì bộ mặt giả nhân giả nghĩa như vậy của nàng, đã lừa biết bao nhiêu người?

Nàng gọi Dung Noãn Tâm là 'tỷ tỷ phụ thân nuôi dưỡng ở nơi khác', khách khí biết bao, nhưng làm cho người khác không nghĩ ra được nửa câu phản bác.

Nuôi dưỡng ở nơi khác, dĩ nhiên là không thể áp đảo tỷ muội các nàng, 'tỷ tỷ' rồi lại chỉ rõ thân thế của nàng, không có một chút không thích hợp, ngay cả Trương mụ ở một bên cũng cực kỳ đồng ý gật đầu.

Dung Noãn Tâm đã sớm thu hồi gương mặt cứng ngắc, nàng cười nắm lại tay Dung Huệ Như, vô cùng rộng lượng trả lời: “Muội muội nói gì vậy? Mới vừa rồi vị này.” Nói tới chỗ này, nàng cố ý dừng một chút, giống như không biết rõ thân phận của Dung Huệ Kiều, trong mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Dung Huệ Như.

Nàng nên gọi Dung Huệ Kiều là gì? Nhị muội? Như vậy, Dung Huệ Như là muội muội thứ mấy?

Đây là một vấn đề vô cùng khó giải quyết, nàng ném cho Dung Huệ Như 'tâm địa thiện lương' trước mặt, vô cùng thành kính thỉnh giáo nàng.

Dung Huệ Như ngẩn ra, hiển nhiên vấn đề này nàng không thể nhiều lời, nói sai, phụ thân mẫu thân trách tội xuống, cũng không phải là chuyện nhỏ.

Thấy mọi người không lên tiếng, Dung Noãn Tâm lại buột miệng cười, uyển chuyển nói: “Được rồi, muội muội chỉ là nói đùa một chút với ta thôi, ta sẽ không để ở trong lòng, về sau tỷ muội chúng ta ở chung hòa thuận là được!”

Nàng cười vô cùng ôn hoà, hành động không có một chút hèn mọn của dã nha đầu ở nông thôn, mặc dù y phục cũ rách, nhưng ở trên mặt Dung Noãn Tâm lại tỏa ra một sự tao nhã và quý khí làm cho người khác không thể coi thường, ánh mặt trời ấm áp đầu xuân chiếu trên gương mặt của nàng, nhu hòa như vậy, rồi lại chói mắt như vậy, cả người nữ tử này đều bị bao vây trong nắng ấm, giống như một con hồng hạc khiến cho người ta không thể nắm giữ, bất cứ lúc nào cũng có thể giương cánh bay cao, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn một cái.

Dung Huệ Như bị khí chất tỏa ra từ trên người nàng làm giật mình, có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Cũng vào lúc này, Dung Huệ Kiều hừ lạnh một tiếng, hình như là vô cùng mất hứng đối với lời nói của Dung Noãn Tâm, nàng tức giận ném quả cầu trong tay lên, dùng sức đá một cước, một cước này đá vô cùng hung ác, quả cầu từ trên chân nàng bay ra, nhanh chóng bay về phía Dung Noãn Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Gừng càng già càng cay

“A.” Dung Noãn Tâm đã sớm đoán được nàng sẽ thực hiện một cước như vậy, cũng đã sớm chuẩn bị tránh né, nghiêng người, quả cầu từ bên má nàng bay về phía sau, 'Bốp' một tiếng, cuối cùng rơi trúng trên gương mặt xinh đẹp của Mạc Tiêm Tiêm.

Thỏ Ngọc trắng khiếp sợ, từ trong ngực Mạc Tiêm Tiêm nhảy xuống, trong lúc bối rối lại bị Mạc Tử Hồng đạp một cước.

”Thỏ.” Nha đầu sau lưng Mạc Tiêm Tiêm sợ tới mức hét lên, con thỏ này là bảo bối của Mạc Tiêm Tiêm, bình thường rơi một cọng lông cũng phải tra hỏi các nàng, hôm nay bị người khác đạp một cước, còn không lột da của các nàng.

Lúc này Mạc Tiêm Tiêm đâu còn nhớ đến con thỏ kia, ra sức che mặt của mình, cuống quýt hỏi: “Mặt của ta có bị thương không? Có nghiêm trọng không?”

Từ xưa đến nay, xinh đẹp chính là bản tính của nữ nhân, đặc biệt là những thiên kim danh môn này, nếu không có một dung mạo tốt, tiền đồ sẽ càng bị ai hơn người bình thường, vì vậy, phản ứng đầu tiên của Mạc Tiêm Tiêm chính là gương mặt này của mình có thể bị hủy dung hay không.

Tay chân Dung Huệ Kiều đã rối loạn, mặc dù ngày thường nàng ngang ngược can rờ, nhưng cũng không dám đắc tội những thiên kim tiểu thư có địa vị quyền thế ở trên nàng, lại nói mặc dù nương nàng là thiên kim Lại Bộ Thị Lang, nhưng dù sao cũng không sánh bằng Mạc gia quyền thế to lớn.

Huống chi, Mạc Tiêm Tiêm còn là chất nữ (cháu gái) ruột của Đương Kim Hoàng hậu.

Dung Huệ Kiều nhìn thấy mình gây họa, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm sợ đến mức tái nhợt, tay cũng không nhận được run lên.

Vốn chỉ là tím bầm một chút, nhưng Dung Noãn Tâm lại kinh ngạc kêu lên: “A. Rách da một chút, cho dù lưu (lại) sẹo cũng sẽ không dễ thấy!”

Nàng cố ý đề cao âm thanh một chút, nghe qua giống như là đang giải vây cho Dung Huệ Kiều, thật ra nghe vào trong tai Mạc Tiêm Tiêm, chính là như sấm bên tai, hai chữ 'lưu (lại) sẹo' này gần như khiến cho nàng hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vì sợ hãi) (khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi).

Trong mắt Mạc Tiêm Tiêm đã sớm chứa đầy nước mắt đau khổ, nàng tức giận đến mức giơ tay muốn đi đánh Dung Huệ Kiều, chân vừa mới bước ra, cũng không biết dưới chân bị vấp phải thứ gì đó, ở giữa tình cảnh hỗn loạn, có người chú ý nhìn con thỏ, có người chỉ trích Dung Huệ Kiều, còn có người xem náo nhiệt, hiển nhiên, người xem náo nhiệt này chính là Dung Noãn Tâm.

Một tiếng 'Ầm.' này, còn vang dội hơn âm thanh mới vừa rồi, Mạc Tiêm Tiêm giận đến mức giương nanh múa vuốt xông về phía Dung Huệ Kiều, dưới chân vấp một cái, lại té chông vó lên trời tình cảnh rất bi thảm.

Trán bị cục đá cứng trên đất đập trúng tạo thành một vết rách dài, máu tươi chảy ròng.

Dung Huệ Như cũng sợ ngây người, dù sao đều là hài tử mới lớn, trường hợp này đúng là vô cùng hỗn loạn, Dung Noãn Tâm len lén lui sang một bên, trong lòng nhàn nhả thưởng thức cảnh tượng hiếm thấy này, nhưng mà trên mặt lại giả bộ như không biết phải làm thế nào.

Trương mục sợ nàng bị liên lụy, vội vàng kéo nàng sang một bên. truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại diendan/lequystdon/

Bên kia đã có người đi báo cho Đại phu nhân, đúng lúc Dung Định Viễn trở về phủ, thuận tiện đi qua.

Dung Noãn Tâm nhìn đám người từ đằng xa chậm rãi đi tới, trong lòng vô cùng sung sướng, từ lúc sinh ra đến khi vào phủ, nếu không phải được trùng sinh, có thể coi như đây là lần đầu tiên nàng gặp mặt phụ thân ruột.

Bắt đầu từ một năm kia khi hắn xông ra chiến trường, hắn chưa từng trở về nhà của các nàng, hơn mười năm, mẫu thân nuôi sống cả nhà, cuối cùng lại đổi lấy sự ruồng bỏ vô tình của người đàn ông này.

Hôm nay, hắn nhận mẫu nữ các nàng trở về phủ, một mặt là trong lòng hắn còn áy náy, mặt khác chính là nữ nhi như nàng đối với hắn mà nói, vẫn còn một chút tác dụng.

Dung Noãn Tâm nhìn nam nhân khôi ngô nghiêm túc, so với kiếp trước hắn không hề thay đổi, vẫn có bộ dạng cứng rắn như sắt như cũ, luôn luôn mang theo một luồng sát khí đặc biệt trên chiến trường, nét mặt nghiêm túc, nói năng thận trọng.

Chậm rãi, hắn mang theo hơi thở lạnh lùng đi đến trước mặt nàng, con ngươi trong tròng lạnh lùng hơi lóe sáng, lại chuyển ánh mắt đi.

Mấy phần day thẹn (day dứt + hổ thẹn), mấy phần xa cách, đây cũng là thái độ Dung Định Viễn đối với mẫu nữ các nàng.

”Xảy ra chuyện gì?” Hắn hét lớn một tiếng, con ngươi sắc bén lập tức nhìn về phía Dung Huệ Kiều lúc này đã sợ đến mức mặt mũi tái nhợt.

Phía sau Đại phu nhân lại hoảng mang sợ hãi xông tới, hô lớn: “Còn đứng ở đây làm cái gì? Đi mời đại phu, mau đỡ biểu tiểu thư vào trong phòng!”

Nàng là một người vô cùng thông minh và lý trí, biết rõ trước tiên phải cứu vãn cái gì, so với những tiểu cô nương còn chưa trưởng thành này, đạo hạnh thật sự đã tu thành chính quả.

Dung Noãn Tâm nhìn tất cả mọi chuyện, không hề tham dự, cũng không đổ thêm dầu, nàng vẫn diễn nhân vật nha đầu ở nông thôn vô cùng lo sợ như cũ.

Đội những người này ba chân bốn cẳng chiều cô xong, lúc này Đại phu nhân mới gọi những người vừa rồi ở trong hoa viên tận mắt chứng kiến mọi chuyện cẩn thận tra hỏi.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nàng là khắc tinh

Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

Mạc Tiêm Tiêm là đích nữ của Mạc phủ, thân phận địa vị đều không giống người thường, hôm nay gặp chuyện ở Dung phủ, tội danh này không phải ai cũng có thể chịu trách nhiệm.

Tất cả những người vừa rồi ở trong hoa viên đều bị Đại phu nhân gọi đến chính đường.

Sau khi Dung Định Viễn vừa trở về phủ ngoại trừ hỏi một câu 'xảy ra chuyện gì', thì không có nói một chữ một câu nào nữa, chắc chắn hắn vô cùng tin tưởng Đại phu nhân Diệc thị!

Lúc này, Dung Định Viễn ngồi trên chính vị, Đại phu nhân và các nàng ngang nhau, cả đám hạ nhân theo như phẩm cấp hoặc đứng hoặc quỳ.

Dung Noãn Tâm thân nhiên đứng ở vị trí ngang bằng với Dung Huệ Như, nửa rũ hai mắt xuống, vô cùng khiêm tốn, nhưng cũng không hèn mọn.

Nhưng trong lòng lại âm thầm nhớ lại suy nghĩ của Dung Định Viễn đối với nàng vào lúc này, mới vừa rồi thoáng nhìn qua một chút, chỉ kịp thấy rõ chút áy náy nhỏ nhất của hắn!

Mặc dù sau đó Dung Định Viễn không nhìn nàng nữa, nhưng Dung Noãn Tâm biết hắn vẫn đang âm thầm quan sát nàng.

Mặt mũi Dung Huệ Kiều tái nhợt đứng sau lưng hai vị tỷ tỷ, lúc này, nàng cũng không có tâm tình đi chú ý Dung Noãn Tâm đứng ở phía trước nàng.

”Nói xem, đã xảy ra chuyện gì!” Con người Đại phu nhân nhanh chóng quét một vòng trên thân mọi người, rồi sau đó không nhanh không chậm nhận lấy tách trà Lâm mục đưa tới uống một ngụm, đối với chuyện này trong lòng nàng đã sớm có tính toán!

Dung Huệ Kiều cắn răng, vô cùng tức giận trừng mắt liếc Dung Noãn Tâm, thầm nghĩ, nếu không phải vì tiện chân này, làm sao mình có thể phạm sai lầm, nàng hạ quyết tâm, nếu Đại phu nhân trách tội xuống, nàng sẽ đẩy trách nhiệm lên người Dung Noãn Tâm.

Dù sao, với thân phận của Dung Noãn Tâm cũng không có lá gan tranh luận mọi chuyện với nàng.

Sau khi hạ quyết tâm, Dung Huệ Kiều âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân lướt một vòng trên người các vị tiểu thư, thấy không có ai nói chuyện, ánh mắt nàng nhú lại, vỗ bàn đứng lên.

”Mẫu thân đừng nổi giận, chuyện này quả thật khó mà nói rõ ràng, có lẽ Nhị muội và tỷ tỷ đã chơi đùa quá mức!” Dung Huệ Như do dự, nhưng vẫn là người đầu tiên đứng ra nói mấy câu!

Lời này của nàng giống như là đang giúp đỡ, nhưng trong lúc vô hình cũng đã tính một phần lên người Dung Noãn Tâm!

Dung Định Viễn tán thưởng nhìn nàng một cái, rất dễ nhận thấy, Dung Huệ Như biết rõ đạo lý và thông minh rất được lòng Dung Định Viễn.

Ánh mắt Đại phu nhân nhú một cái, hơi nghi ngờ nói: “Tiêm Tiêm và Huệ Kiều chơi chung một chỗ từ lúc nào?”

Rất dễ nhận thấy, Đại phu nhân hiểu lầm ý tứ của Dung Huệ Như, cho rằng tỷ tỷ trong miệng nàng chính là Mạc Tiêm Tiêm, hoặc là chính Đại phu nhân còn chưa ý thức được trong phủ đã có thêm hai người!

Dung Huệ Như cười nhìn Noãn Tâm một cái, thân thiết nói: “Mẫu thân, là vị tỷ tỷ này!”

Dung Định Viễn vốn yên tĩnh thường trà hai mắt cũng lóe lên, ngẩng đầu nhìn Dung Huệ Như, gật đầu nhẹ đến mức không thể nhìn thấy.

Đại phu nhân cũng lập tức ý thức được vừa rồi mình đã sai sót, lập tức đổi thành khuôn mặt ôn hoà, chậm rãi nói: “Noãn Tâm mới trở về phủ đã làm quen với Nhị nha đầu, đây là chuyện tốt!” Dứt lời, nàng quay đầu lại, nói với Dung Định Viễn: “Lão gia, thiếp thấy chuyện này nên dừng ở đây thôi, ngày mai thiếp chuẩn bị một vài lễ vật, tự mình đến Mạc phủ nhận lỗi, thế nào đại ca cũng sẽ nể mặt thiếp!”

Dung Huệ Kiều tuyệt đối không ngờ mình phạm phải lỗi lớn như vậy lại có thể không bị trách phạt, trong lòng đang âm thầm vui vẻ, lại nghe ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn loạn, ngay sau đó một thanh âm sắc nhọn truyền đến!

”Xong gì chứ, chuyện này còn chưa biết là lỗi của ai!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Nhị phu nhân hùng hùng hổ hổ dẫn một đám người tiến vào.

Dung Noãn Tâm bật cười, thầm nghĩ, người gây chuyện đến rồi.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Nhị phu nhân, vì vậy, không ai nhìn thấy nụ cười thắng lợi trên khoe miệng Đại phu nhân, chợt lóe lên.

”Nhị đệ muội chỉ giáo cho?” Đại phu nhân ra vẻ nghi ngờ nói.

Nhị phu nhân này vốn là người nóng tính, nghe hạ nhân nói mấy câu, liền không phân tốt xấu chỉ vào Dung Noãn Tâm, lớn tiếng quát: “Rõ ràng là lỗi của nha đầu này, tại sao lại trách đến trên đầu Huệ Kiều của chúng ta, ta thấy nha đầu này chính là khất tinh, mới trở về phủ đã gây chuyện, có lẽ là nha đầu này mang theo đồ không sạch sẽ gì đó đến phủ cũng không chừng. Đại lão gia, ta cho rằng nên tìm người tính toán toán bất tặc cho nha đầu này, có phải bất hòa với phủ chúng ta hay không.”

Giương mặt Đại phu nhân cứng đờ, nhưng trong lòng âm thầm vui mừng.

Nàng vốn cho rằng Dung Noãn Tâm chính là một dã nha đầu ở nông thôn cái gì cũng không biết, nắm được điểm yếu của nàng là chuyện vô cùng dễ dàng! Lại không ngờ rằng, nha đầu này cứ chỉ hào phóng, nói năng tao nhã, lễ nghi và khí chất làm cho người ta không tìm ra được một chút sai sót.

Nàng đang lo, ngược lại Nhị phu nhân lại hiểu lòng nàng!

Nghĩ đến đây, trên mặt Đại phu nhân càng lúng túng, nàng trừng mắt quát Nhị phu nhân: “Làm càn, người nói gì vậy, đây là lời một trưởng bối nên nói!”

Nhị phu nhân đương nhiên bất nhượng (*) phản bác: “Có gì nên nói hay không, chẳng lẽ muốn trong phủ này xảy ra án mạng rồi mới đi truy cứu?”

(*) Gặp điều nhân thì mình gánh vác lấy, dù là thầy của mình, thì cũng chẳng nhường.

”Im miệng!” truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại diễn đàn ;lê; ;quý; ;đôn;

Bộp một tiếng, bàn gỗ Lê dài khắc hoa rung động không thôi, ly trà đặt ở trên theo tiếng vang bể thành 7, 8 mảnh.

Nhị phu nhân run sợ ngậm miệng không nói, đối với vị đại bá (anh trai của chồng) chiến công hiển hách này, nàng vẫn có ba phần kiêng kỵ! Mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng ngoài miệng nàng vẫn không chịu nhận thua như cũ, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Ta nói một chút cũng không sai, nếu không con rùa trường thọ được nuôi dưỡng ở hồ sen cũng chẳng biết tại sao lại chết!”

Nghe vậy, Dung Định Viễn trừng mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Ngươi nói lại lần nữa!”

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân WWW

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn ericaklausee về bài viết trên: minmapmap2505

TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn!

Có bài mới 14.08.2016, 14:58

Hình đại diện của thành viên

ericaklausee

Đại Thần Ngọc Lân Bang Cẩm Thú

Đại Thần Ngọc Lân Bang Cẩm Thú

Ngày tham gia: 22.02.2015, 10:51

Tuổi: 16 Nữ

Bài viết: 520

Được thanks: 3334 lần

Điểm: 6.35

Có bài mới Re: [Cổ đại - Trùng sinh] Địch nữ nhất đẳng - Hạ Thái Hậu - Điểm: 11

Trùng sinh trở về 012 Chuyện này có ẩn tình khác.

Nghe vậy, Dung Định Viễn trừng mắt, cũng không thể tiếp tục bình tĩnh uống trà, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, 'Bốp' một tiếng từ trên chiếc ghế được chạm khắc tinh xảo đứng lên, sải bước đến trước mặt Nhị phu nhân, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Ngươi nói lại lần nữa!”

Con rùa trường thọ kia là hắn tìm được trong hồ ngàn năm, sau khi được cao tăng sai chỉ điểm, nuôi dưỡng ở trong phủ, trấn phủ đảm bảo đường làm quan của hắn được tốt đẹp, trong nhà luôn mưa thuận.

Bình thường, hắn xem như bảo bối mà chăm sóc, mỗi ngày đều phải tự mình cho ăn, toàn bộ hạ nhân trong phủ từ trên xuống dưới ai không biết, ai không hiểu.

Bây giờ, Nhị phu nhân lại nói con rùa kia chẳng biết tại sao lại chết, Dung Định Viễn ngoại trừ khiếp sợ ra, con tức giận nhanh chóng từ trong lồng ngực mãnh liệt dâng lên, xông thẳng lên trán của hắn, cho nên làm cho hai mắt của hắn đáng sợ giống như sung máu.

Nhị phu nhân sợ đến mức ngẩn ra, sức lực rõ ràng yếu đi, nàng run rẩy chuyển động hai mắt, mặc dù còn muốn cật lực, nhưng lại không thể không hạ khí thế, nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi lúc ta đi đến đây thì nghe hạ nhân nói, họ cũng không dám báo lại, sợ Đại lão gia ngài trách phạt!”

Lần này, Dung Định Viễn tức giận đến mức gân xanh cũng nổi lên, hắn lướt nhẹ qua Nhị phu nhân, sải bước về phía hồ sen ở hậu viện.

Đại phu nhân và chúng tiểu thư theo sát phía sau.

Ở bên cạnh hồ sen, chỉ thấy những hạ nhân bình thường phụ trách nuôi dưỡng con rùa trường thọ đều sợ đến mức quỳ trên mặt đất, sắc mặt bọn họ tái nhợt, không ngừng run rẩy, chỉ sợ Dung Định Viễn tức giận, cho giết hết bọn họ.

Dung Định Viễn bước nhanh đến chỗ con rùa trường thọ bên cạnh hồ sen, lại thấy hạ nhân quỳ thành một vòng tròn, hắn vô cùng giận dữ đá nam bộc bốn chân chồng lên trời, hai mắt định thần nhìn lại, chỉ thấy lúc này con rùa trường thọ ở giữa vòng tròn nhỏ kia đang duỗi thẳng cổ, gục đầu xuống, bốn chân đều duỗi bên ngoài mai rùa, đã sớm không có một chút sức sống.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dung Định Viễn chỉ cảm thấy có một nguồn lực đang sôi trào cực kỳ mãnh liệt làm cho lồng ngực phập phồng, hắn giận dữ

chỉ vào một nam bộc trong số đó đặc biệt phụ trách cho ăn, lớn tiếng quát: “Người nói cho ta nghe, chuyện này là thế nào?”

Âm thanh của hắn như sấm bên tai, gần như khiến màng nhĩ của người nọ bị chấn động đến điếc, người nọ sợ đến mức tiểu trong quần ngay tại chỗ, đôi môi run rẩy một lúc lâu cũng không phun ra một chữ.

Đại phu nhân thấy hắn mất đi lý trí, vội vàng tiến lên kéo hắn.

“Lão gia, trước tiên người hãy bình tĩnh một chút, trước hết nghe bọn hạ nhân nói thế nào!” Dứt lời, dư quang bên khóe mắt nàng hữu ý vô ý liếc nhìn vú già khoảng bốn mươi tuổi quỳ rạp trên mặt đất đang liếc trộm nàng, người nọ chính là Viên mụ trông coi hồ sen.

Dung Định Viễn vừa nghe Đại phu nhân nói như thế, cũng khôi phục mấy phần lý trí, con ngươi sắc bén lạnh lùng đảo qua: “Viên mụ, người đến nói!”

Mặc dù Viên mụ này cũng sợ hãi, nhưng bình tĩnh hơn tên nam bộc kia rất nhiều, trước tiên nàng dập đầu với Dung Định Viễn, rồi sau đó mới nói rõ ràng mọi chuyện: “Hồi bẩm lão gia, nô tài không dám lừa dối, buổi sáng ngày hôm nay con rùa trường thọ còn rất tốt, lúc tối nô tỳ đến đây quét dọn thì thấy nó nổi lờ lững trên mặt nước, cảm thấy có gì đó không đúng, liền kêu Tiểu Lục tử và mấy nam đinh đến xem thử, lại phát hiện, không biết vì sao con rùa thần này không có động tĩnh. Lão gia, nô tỳ cảm thấy, đây là ý trời, có lẽ là gặp phải cái gì đó tương khắc mới có thể.”

Viên mụ nói rất mạch lạc, nàng vừa nói xong những lời này, mấy nô tài phụ trách con rùa trường thọ cũng tranh nhau gật đầu nói phải.

Hai hàng lông mày của Dung Định Viễn nhíu chặt, trái tim lại nhớ đến những lời vừa rồi của Nhị phu nhân.

Vào buổi trưa Dung Noãn Tâm mới tiến vào phủ, cực kỳ gần thời gian con rùa trường thọ quy thiên, chẳng lẽ thật sự đúng là quạ đen như lời của Nhị phu nhân?

Nghĩ như vậy, Đại phu nhân cau mày, nghiêm nghị khiển trách Viên mụ nói: “Chỉ biết nói vậy, làm gì có cái gì tương khắc, ngày hôm nay là ngày Noãn Tâm tiểu thư trở về phủ, người đứng ở chỗ này nói vậy, coi chừng người phải gánh tội danh yêu ngôn hoặc chủ (dùng tà thuyết mê hoặc chủ)! ”

Thân thể Viên mụ run lên, dập đầu lạy ba cái, vội vàng nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ nói thật, rùa thần chết quá kỳ lạ, lão gia hãy suy nghĩ kỹ!” d d LÊQUYSDÔN

Nhị phu nhân vốn là nói hươu nói vượn, lúc này nghe thấy thật sự có bất tự tương khắc, chỉ sợ thiên hạ không loạn đứng dậy, lúc này nàng cũng không dám quá mức huênh hoang khoác lác, cũng chỉ nhỏ giọng lên tiếng: “Đúng là như vậy, ta đã nói rồi, hai mẫu nữ các nàng vừa vào trong phủ, liền xảy ra hai chuyện lớn như vậy, Huệ Kiều của chúng ta đã bị nàng liên lụy thảm!”

Dung Huệ Kiều cũng âm thầm vui mừng, nàng len lén chớp mắt với mẫu thân, trong lòng âm thầm thở ra, trong mắt mang theo vài phần hưng tai nhạc họa (*) nhìn Dung Noãn Tâm.

(*) Giống bỏ đá xuống giếng, vui khi người khác gặp họa.

Vốn tưởng rằng nha đầu này nhất định sẽ sợ đến mức hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vì sợ hãi), không biết tại sao, sắc mặt Dung Noãn Tâm vẫn lạnh nhạt, ung dung mà bình tĩnh nhìn, nghe, suy nghĩ.

Nhưng dù vậy, Dung Huệ Kiều cũng hạ quyết tâm, hôm nay Dung Noãn Tâm này gặp chuyện xui xẻo sẽ bị đưa ra giải quyết chung.

Mọi người đang ồn ào lộn xộn bàn bạc về chuyện tương khắc vừa nói, ngay cả trên mặt Dung Định Viễn cũng có mấy phản nhấp nhô bất định, giống như đang ước lượng chuyện này có mấy phần đáng tin, có lẽ, trong lòng hắn đã sớm tin ba phần.

Dung Noãn Tâm cực kỳ thất vọng lắc đầu một cái, Đại phu nhân cũng nôn nóng đến mức không thể chờ tiếp, nàng mới vừa vào phủ, đến nước trà cũng chưa uống một hớp, chẳng biết tại sao đã bị gán cho cái danh 'khắc tinh', sau này làm sao mà sống tiếp.

Nhớ lại kiếp trước, nàng không khỏi buồn cười, bị người tính kế một lần thì gọi là còn trẻ không biết gì, nếu bị người tính kế hai lần, vậy thì gọi là ngu ngốc.

Nàng lạnh lùng nở nụ cười, kiếp trước chính mình bị chiêu này đánh đòn phủ đầu mà kiềm chế cả đời, đời này, nàng sẽ không để cho người khác chém giết nữa.

Đang lúc mọi người hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc có ánh mắt kì dị, Dung Noãn Tâm không nhanh không chậm đứng dậy, quy củ đi đến trước mặt Dung Định Viễn, ưu nhã thi lễ: “Phụ thân, chuyện này có ẩn tình khác!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị hạ độc

Có ẩn tình khác?

Nàng vừa nói xong những lời này, Nhị phu nhân liền che miệng 'hì hì' một tiếng bật cười: “Người nói những lời này, chẳng lẽ cho là người khác hăm hại người? Người mới vừa trở về phủ, người không kết thù với ai chứ?”

Dung Định Viễn vốn chỉ nửa tin nửa ngờ, sau khi nghe lời nói của Nhị phu nhân, mày kiếm nhíu một cái, hai mắt sắc bén chột lóe.

Nếu như nói mới vừa rồi trong lòng hắn còn áy náy với mẫu nữ Dung Noãn Tâm, vậy thì, giờ phút con rùa trường thọ không hiểu sao quy thiên, lại làm cho hắn mất đi lý trí, ngầm thù phần (thù hận + phần nợ).

Hắn lạnh lùng nhìn Dung Noãn Tâm, giống như hắn đang trách cứ mới trở về phủ đã làm gây ra chuyện lớn như vậy, đối với lời nói điên cuồng của Nhị phu nhân cũng tin vài phần.

Dung Noãn Tâm cười lạnh, đang muốn mở miệng, lại bị Đại phu nhân khề ấn một cái xuống mu bàn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đại phu nhân đang thân mật gật đầu với nàng, giống như muốn ra mặt vì nàng.

Đúng là chỗ nào cũng có kịch hay, tiết mục vừa ăn cướp vừa la làng, kiếp trước, Đại phu nhân cũng diễn đến mức Lô Hòa Thuần Thanh (dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh tú hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thực), nắm lấy tay.

Đối với chuyện diễn trò, hiển nhiên Dung Noãn Tâm biết nàng dùng thủ đoạn bịp bợm gì, nàng khề mỉm cười, ra vẻ cảm kích cắn nửa môi dưới, mặc cho Đại phu nhân tiếp tục diễn trò tiếp.

“Lão gia, thiếp thấy chuyện này cũng không thể toàn trách Noãn Tâm, người xem, nha đầu này cũng bị các người làm cho sợ hãi, bọn hạ nhân chăm sóc cũng nên chịu trách nhiệm”

Dung Noãn Tâm lạnh lùng nở nụ cười 'không thể toàn trách Noãn Tâm', những lời này làm cho nàng ngồi vững vàng trên danh hiệu 'khắc tinh', Đại phu nhân giống như đang nói giúp cho nàng, rõ ràng chính là bỏ đá xuống giếng, nhưng kì lạ là nàng lại khiến cho mọi người có ảo giác làm việc thiện.

Đây mới là chỗ cao minh của Đại phu nhân, so với Nhị phu nhân cả ngày chỉ biết nói bậy làm loạn mà nói, thủ đoạn thật là cao siêu.

Dung Noãn Tâm cũng không đáp lời, mặc cho nàng tùy ý diễn trò. trợn chỉ được đăng tải duy nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

“Người tới, đi mời Từ Sơn đạo trưởng!” Mày kiếm Dung Định Viễn càng vận càng gần lại, nếu như nói mới vừa rồi hắn chỉ đối với lời nói của Nhị phu nhân tin ba phần, vậy thì, Đại phu nhân phụ họa và nghi ngờ làm cho hắn tin bảy phần.

Lúc này, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Dung Noãn Tâm, giống như nàng thật sự là 'khắc tinh' theo lời nói từ miệng Nhị phu nhân, sẽ mang tai họa đến trong phủ.

Dung Định Viễn vừa nói xong, lúc này Dung Noãn Tâm mới chậm rãi đi ra, nàng nhìn lướt qua Viên mục đang quỳ dưới đất, rồi sau đó mới quy củ lễ độ cúi chào Dung Định Viễn, âm thanh tuy nhỏ, nhưng đủ để cho mỗi người ở đó nghe được rõ ràng: “Phụ thân, Noãn Tâm có lời muốn nói!”

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng gọi Dung Định Viễn là phụ thân, dù sao máu mủ tình thâm, cho dù giờ phút này Dung Định Viễn căm ghét nàng ra sao, một tiếng phụ thân này cũng đủ để gọi mấy phần tình cảm ấm áp của hắn về.

Ánh mắt hắn ngẩn ra, ánh sáng lưu chuyển ở bên trong, có một chút phức tạp.

Rồi sau đó không tự chủ được buột miệng nói ra: “Nói đi!”

Đại phu nhân nhìn sắc mặt hắn biến hóa, biết Dung Định Viễn là động máu mủ thân tình, nàng âm thầm nháy mắt với Viên mục, hai người khề gật đầu.

“Phụ thân, Noãn Tâm mới trở về phủ, nhất định sẽ có rất nhiều điểm thiếu sót, trước tiên ở nơi này nhận lỗi với các vị trưởng bối!” Nàng tao nhã lễ độ hành lễ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng vừa vận nở một nụ cười, giống như một đóa hoa nhỏ yếu ớt nở trên đỉnh cao, rõ ràng là yếu kém trước gió, rõ ràng là bộ dạng gầy yếu đáng thương.

Rõ ràng là một dã nha đầu ở nông thôn mới từ nông thôn ra ngoài, nhưng mà, giờ phút này, trên người nàng lại tỏa ra sự cao quý chói mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú cũng bởi vì nàng khề mỉm cười, mà tỏa ra sự xinh đẹp khác thường.

Trực tiếp xuất hiện trong mắt mọi người.

Đối với ánh mắt kỳ dị của mọi người, Dung Noãn Tâm hoàn toàn không để ý đến, cúi chào xong nàng nhẹ nhàng xoay người, dịu ngoan và nhu hòa trong mắt lần lượt tàn đi, chỉ còn sự sắc bén quét một vòng làm cho người ta kinh ngạc.

Trên mặt của nàng vẫn là nụ cười hoặc nhẹ hoặc nhạt như cũ, chỉ là nụ cười kia cũng rất lạnh, lạnh đến mức làm cho người ta phát run.

“Phụ thân, ngài có thể sai người dẫn một con trâu đến đây hay không, nếu như không có, ngựa cũng được!”

Vừa dứt lời, mọi người đều ngo ngắc nhìn nhau, không sò được đầu trượng nhị hòa thượng (mù mờ, không thể hiểu rõ mọi chuyện), thậm chí có người

dùng ánh mắt xem thường nhìn nàng, cho rằng nhất định là đầu óc nàng có vấn đề.

Chỉ có Đại phu nhân hơi ngần ra, nhưng mà rất nhanh đã thả lỏng, cho dù Dung Noãn Tâm tri thư đạt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi) như thế nào, nhưng mà cũng chỉ là một đả nha đầu ở nông thôn, làm sao có bản lĩnh nhận ra sự khác thường trong quạ ra mắt được an bài tỉ mỉ này.

Mặc dù Dung Định Viễn không hiểu, nhưng cũng nghĩ đến tình phụ nữ (cha con gái), không đành lòng vừa thấy mặt đã giáng một gậy làm nàng chết tươi, vì vậy, hần nhẹ gạt đầu.

Chưa đến thời gian nửa ly trà nhỏ, đã có người dắt một con ngựa cao to đến.

Từ khi sinh ra lông con ngựa kia đã có màu đỏ thẫm, trong mũi phát ra tiếng phì phì, vừa nhìn đã biết chính là liệt mã rất khó thuần phục, Dung Noãn Tâm tiến lên nhẹ nhàng vuốt ve bờm ngựa, rồi sau đó tiến lên múc một gáo nước đút đến khóe miệng con ngựa.

Con ngựa kia ngửi một cái, vừa muốn há miệng uống..., chỉ thấy Đại phu nhân quát to một tiếng, sắc mặt không ổn nhú mày vội vàng ngăn cản nàng: “Noãn Tâm, người làm gì vậy? Người muốn thể hiện cách nông dân cho súc vật ăn sao? Thật là quá đáng!”

Mới vừa thử như vậy, Đại phu nhân đã lập tức lộ đuôi hồ ly ra, Dung Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt là nụ cười thân thiện, nhưng mà hai mắt lại như một cây gai sắc đâm vào chỗ Đại phu nhân che giấu, nàng phát tay của nàng ra, lại dịu dàng nói: “Mẫu thân, chẳng lẽ người sợ trong nước có độc? Hay là. Độc này là do người hạ?”

Đại phu nhân sợ đến mức hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vì sợ hãi), khẽ kêu một tiếng buông tay cầm gáo nước trong tay Dung Noãn Tâm ra, cũng vào lúc này, con ngựa khi khi một tiếng, uống nước trong gáo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Độc là do nàng hạ

Viên mục thấy Đại phu nhân cũng không có ngăn Dung Noãn Tâm lại, lúc này sợ đến mức toàn thân phát run, nửa người cũng ngồi phịch ở trên mặt đất.

Gáo nước mới vừa rồi, đúng là hai mắt của mọi người nhìn thấy nàng từ trong hồ sen múc ra ngoài, không thể giả được, nói nàng động tay động chân, quỷ cũng không tin.

Sắc mặt Viên mục lập tức trắng bệch như tờ giấy, trong nước này có độc, làm sao nàng biết?

Nghĩ như vậy, nàng không nhịn được ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân.

Lại thấy vẻ mặt Đại phu nhân không khá hơn nàng bao nhiêu, mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng trên trán đã rịn ra mồ hôi hột.

Dù sao cũng đã từng trải qua nửa đời người, lúc mới bắt đầu Đại phu nhân ngoại trừ sợ hãi một chút, sau đó liền bình tĩnh lại, hai mắt nàng tròn tròn, nhìn thấy con ngựa tốt nhất rậm một tiếng ngã xuống trước mặt nàng, nàng lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm khắc quát: “Trong nước này có độc, rốt cuộc là người nào hạ độc, tự nhận tội ta sẽ tha chết cho người!”

Hì.

Cuối cùng Dung Noãn Tâm cũng không nhịn được cúi đầu nở nụ cười, màn trình diễn này thật sự không thể giả được, vẻ mặt khiếp sợ này, khuôn mặt trắng bệch này, cho dù là bất cứ kẻ nào cũng nhìn không ra nửa điểm giả dối.

Nàng cười, cười nhìn Đại phu nhân, nói nhỏ: “Mẫu thân đừng nóng vội, ta tự có biện pháp khiến cho tặc nhân kia tự mình nhận tội!”

Nụ cười kia rõ ràng nhẹ nhàng như gió, nhưng lại che dấu sự ung dung làm cho người khác run sợ.

Giống như tất cả mọi chuyện đều nằm ở trong lòng bàn tay của nàng, diễn đàn Lê, Quý đó, n

Lời này vừa nói ra, thân thể Viên mục liền run rẩy như cái rây, nhưng cũng không thể bình tĩnh quỳ gối một chỗ chờ chết, nàng đang muốn xông ra thừa nhận tất cả, lại bị Lâm mục ở phía sau bên cạnh Đại phu nhân ấn một cái.

Dung Noãn Tâm nhìn thấy tất cả, trong lòng cũng đã có kế sách hay, nhưng nàng vẫn không nhanh không chậm như cũ, đầu tiên là lễ độ thỉnh cầu Dung Định Viễn: “Phụ thân, lúc này người hạ độc hại chết con rùa trường thọ của người đang ở ngay tại đây, ta không biết có nên tiếp tục tra xét hay không, chỉ sợ tra được có người sai khiến, phụ thân cũng khó quyết định!”

Lời của nàng mang theo mấy phần băn khoăn mơ hồ, chân mày nhíu nhẹ, trên mặt phủ một tầng u buồn, giống như vẫn đang do dự có nên nói hay không.

Mới đầu Dung Định Viễn còn không tin Dung Noãn Tâm có bản lĩnh, lúc này thấy nàng đã tra ra trong nước có độc, trong lòng cũng đối với nàng có mấy phần nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhìn lại con rùa trường thọ đã không còn sức sống, con tức giận trong lòng Dung Định Viễn lại 'Bùm' một tiếng xông lên đỉnh đầu, đây chính là bảo bối trấn phủ của hắn, chết không rõ ràng như vậy, bảo hắn làm sao có thể nuốt trôi con giận này, trong lòng lập tức tính toán thật tốt, nếu thật sự có thể bắt được người này, hắn nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

Nghĩ như vậy, hắn lạnh lùng quát: “Tra, ngược lại ta muốn nhìn xem người nào lớn mật như vậy, dám động thổ trên đầu Thái Tuế (Thái Tuế là một thiên thể giả định, đi đến đâu sẽ hạ xuống đó một vật có dạng khối thịt, nếu động thổ ở nơi có khối thịt này sẽ kinh động đến Thái Tuế và gặp tai họa)!”

Ở Dung phủ, Dung Định Viễn chính là trời, hắn chiến công hiển hách, đã sớm không còn là Giáo Úy nhỏ trong quân đội năm đó.

Thân thể Đại phu nhân run lên, trên mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ.

Cũng không ai biết Dung Noãn Tâm bán thuốc gì trong hồ lô, vì vậy, không người nào dám ra mặt nói một câu, chỉ sợ mình vừa mở miệng, tội danh kia liền rơi xuống trên đầu của mình.

Chuyện này rõ ràng là được thiết kế cho Dung Noãn Tâm nhảy vào, không biết tại sao bây giờ lại là tự bê đá đập chân mình, Đại phu nhân cũng chỉ có thể nuốt con tức giận vào trong bụng.

“Tốt lắm!” Dung Noãn Tâm khẽ mỉm cười, chậm rãi đi đến trước mặt Viên mục, khẽ hỏi: “Buổi sáng nước hồ sen này cũng có độc?”

Viên mục nghe nhắc đến tên của mình, làm sao có khả năng bình tĩnh như vừa rồi, đã run rẩy không thành tiếng, nói: “Hồi tiểu thư, buổi sáng nước này không có độc, vào buổi trưa mới hạ độc!”

Dung Noãn Tâm có ra vẻ nghi ngờ 'Hả?' một tiếng, ngược lại hỏi gã sai vặt phụ trách cho ăn: “Viên mục nói rằng buổi trưa mới hạ độc, là người hạ, hay là do nàng hạ?”

Sau khi gã sai vặt kia suy nghĩ một hồi cũng bình tĩnh lại, lập tức 'Bốp' một tiếng quỳ trước mặt nàng, vẻ mặt cầu xin hô: “Tiểu thư, nô tài oan uổng, độc này là do Viên mục hạ, nếu không phải nàng hạ, làm sao nàng biết độc được hạ vào buổi trưa.”

Hì. Quan trọng chính là câu này, Dung Noãn Tâm che miệng cười một tiếng, trong lòng đã cười đến nở hoa.

Chỉ sợ tất cả mọi người ở đây đều giống như gã sai vặt này, đã sớm nhìn ra sơ hở trong lời nói của Viên mục.

Viên mục nôn nóng đến hồ đồ, lúc này mới ý thức được mình nói sai, vội vàng bò đến dưới chân Đại phu nhân, cuống quýt dập đầu khóc nói: “Đại phu nhân cứu mạng, nô tỳ là nóng lòng nói bậy, tiểu thư rất thông minh mở miệng, làm nô tỳ không thể nào tranh biện (tranh cãi + biện hộ), nô tỳ cầu xin Đại phu nhân làm chủ, trả lại sự trong sạch cho nô tỳ.”

Sắc mặt Đại phu nhân vô cùng khó coi, nhưng cũng không lập tức tránh Viên mục, chỉ cúi đầu trao đổi một ánh mắt với nàng, lúc này mới nói lời thành khẩn: “Viên mục, nếu thật sự là do người làm, người nhận tội đi, tiểu thư vừa mới nói, sẽ để lại cho người một con đường sống!”

Viên mục run rẩy ngẩng đầu lên, trong mắt lấp lánh nước mắt.

Ý của Đại phu nhân là để cho nàng thừa nhận, dù sao cũng phải chết, nhưng nếu nàng khai Đại phu nhân ra, vậy thì, nàng không chỉ dừng nghĩ đến chuyện sống, chỉ sợ ngay cả nữ nhi làm việc ở trong phủ của nàng cũng không sống nổi, mình chết thì không sao cả, quan trọng hơn là nữ nhi Hoa Dạng Niên Hoa (đang ở khoảng thời gian đẹp nhất của đời người) của mình.

Nghĩ đến đây, Viên mục khổ sở cười một tiếng, nhẹ gật đầu, quay người lại bình tĩnh nói: “Đúng, không sai, độc này là do ta hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sóng gió tản đi

Nghĩ đến đây, Viên mục khổ sở cười một tiếng, nhẹ gật đầu, quay người lại bình tĩnh nói: “Đúng, không sai, độc này là do ta hạ!”

Nếu nàng thừa nhận độc này là do nàng hạ, phải có một lý do hạ độc, vô duyên vô cớ nhận tội danh này vào người, dù sao cũng không phù hợp.

Dung Noãn Tâm đã sớm đoán được họ sẽ có một chiêu này, cố cười nghi ngờ hỏi: “Vì sao? Viên mục có thù với phụ thân thân, hay bị người khác sai khiến để hãm hại ta và nương ta?”

Mặc dù âm thanh của nàng vô cùng dịu dàng, nhưng nói ra, lại có cảm giác đặc biệt cường ép, rõ ràng trên mặt là nụ cười thân thiện, nhưng khi nhìn người khác, lại mang theo sự lạnh lùng không nói nên lời.

Viên mục bị nàng nhìn một cái, thân thể rõ ràng run lên, nàng tuyệt đối không ngờ, một tiểu nha đầu đến từ nông thôn, lại có tâm cơ và biết gây áp lực, có thể dễ dàng đoán được mưu kế của Đại phu nhân, nhìn bộ dạng của nàng, chỉ sợ đã sớm đoán được chuyện này là do Đại phu nhân gây nên.

Viên mục há miệng thở dốc, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ dị, nàng có thể nói gì? Dung Noãn Tâm cho nàng lý do để lựa chọn, bắt luận chọn cái nào, nàng đều chỉ có một con đường chết.

Thôi, dứt khoát ngậm miệng không đáp, 'Bốp bốp' âm thanh đập đầu vào đất bên cạnh hồ sen vang lên, nhưng mỗi tiếng một vang.

Lâm mục thấy mọi chuyện bị bại lộ, Dung Định Viễn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, sớm muộn gì trong lòng cũng sẽ đoán được mấy phần, vì vậy, nàng cố ý cao giọng hô: “A. Nhị phu nhân mới vừa kêu Noãn Tâm tiểu thư là khắc tinh, chân tướng đã hiện ra, Nhị phu nhân phải giải thích với Noãn Tâm tiểu thư và lão gia như thế nào đây?”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Dung Định Viễn vốn căng thẳng nhũu lông mày trong lòng lại đang chờ đợi Noãn Tâm bắt độc thủ sau màn, Lâm mục vừa nói như vậy, ánh mắt nghiêm nghị, nhìn Nhị phu nhân, trong đó là khí lạnh bức người, âm trầm đáng sợ.

Nhị phu nhân vừa sợ vừa tức, chỉ tự trách mình mới vừa rồi nhiều chuyện, nói nhiều chuyện không nên nói như vậy, lúc này có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Mặc dù nàng ngang ngược, nhưng ở trong nhà này, lại vô cùng e ngại Dung Định Viễn.

Vì vậy, nàng khẩn trương tiến lên, gấp đến độ 'Bốp' một tiếng quỳ gối trước mặt Dung Định Viễn, hô oan uổng: “Đại lão gia, ngài cũng không thể nghe Lâm mục nói lung tung, tính tình của ta cũng không phải ngài không biết, bình thường thích nói hươu nói vượn, ta cũng chỉ là muốn giải vây cho nữ nhi của mình, không nghĩ đến lại gặp phải chuyện như vậy, Đại lão gia, chuyện này tuyệt đối không có quan hệ với ta, ngài phải tra cho rõ!”

Phu quân của nàng, Dung Định Nam Nhị lão gia Dung gia đầu năm đã mang binh ra trận, vì vậy, cả năm đều ngồi ở trong phủ. Cũng bởi vậy, không có người quản Nhị phu nhân, lúc nói chuyện lại càng tệ hơn.

Chuyện này, Dung Định Viễn đều biết, nhưng hôm nay con rùa trường thọ chết rất kỳ hoặc, làm tâm thần hắn không yên, không bắt hung thủ ra nghiêm trị, chỉ sợ hắn sẽ ngủ không ngon.

Dung Định Viễn hừ lạnh một tiếng, mắng to: “Ta nhớ Nhị đệ quanh năm ở bên ngoài, nên cố bao dung ngươi nhiều hơn, ngươi lại không biết tốt xấu, phạm vào đại kỵ của ta, nếu chuyện này thật sự do ngươi làm, ta tuyệt không tha cho ngươi!”

“Viên mục, nói! Rốt cuộc ai là người sai khiến ngươi hãm hại mẫu nữ Noãn Tâm?” diễn đàn {Lê Quý Đôn}

Quay đầu, Dung Định Viễn tròn tròn hai mắt từ trên cao nhìn xuống, trong con ngươi sắc bén cất giấu sát khí lâu năm trên chiến trường, làm cho Viên mục bị ghen hời lâu cũng không dám thở, qua một hồi lâu, thân thể nàng mới run rẩy, luôn miệng thừa nhận nói: “Lão gia, không có ai sai khiến nô tỳ, nô tỳ bị ma quỷ ám ảnh, buổi sáng Lưu tổng quản nói muốn điều nô tỳ đi chăm sóc Tàn di nương, nô tỳ ghét chỗ Tàn di nương không thể ra ngoài, vì vậy mới nghĩ ra cách như vậy để ra, xin lão gia ban cái chết cho nô tỳ!”

Lý do gượng ép này đến quý cũng không tin, trong lòng mọi người đều có suy đoán riêng, hiển nhiên cũng không thể bỏ qua Dung Định Viễn.

Cũng vào lúc này, có một người cách đó không xa vội vàng chạy đến: “Lão gia, lão gia, Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử đến đây!”

Ấn đường Dung Định Viễn hơi nhíu lại, lạnh lùng nhìn lướt qua Viên mục, mặc dù trong lòng vô cùng muốn bắt được hung phạm thật sự đứng sau màn này, nhưng không thể để Hoàng tử đợi lâu trong phủ, cố nén tức giận dặn dò Đại phu nhân: “Chuyện này tạm thời dừng lại, giam Viên mục lại, tra hỏi rõ ràng!”

Đại phu nhân nói nhỏ: “Dạ, lão gia!”

Dung Định Viễn phẩy tay áo một cái, theo tên tùy tùng kia đi đến tiền sảnh.

Không thể phủ nhận, lúc này, Dung Noãn Tâm thất vọng đến cực điểm, chuyện này chỉ thiếu một chút nữa, sẽ tra ra manh mối, Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly lại xuất hiện vào đúng lúc này, có phải quá mức đúng lúc hay không.

Trong lòng nàng nghi ngờ, vừa ngừng đầu lại đúng lúc nhìn thấy Đại phu nhân thở dài một cái.

Mặc dù là chuyện cách một đời, nhưng một lần nữa nghe thấy tên Thiên Mộ Ly, trong lòng Dung Noãn Tâm vẫn có một làn sóng khác thường chuyển động.

Giống như có một tảng đá nặng nề ở chỗ đó, hít thở vô cùng khó khăn.

Nhị phu nhân tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng bị dọa sợ không nhẹ, Dung Định Viễn vừa đi, nàng liền được vú già bên cạnh vội vàng đỡ về viện của mình.

Đương nhiên Đại phu nhân cũng sẽ không truy cứu nữa, chuyện này, cũng coi như là nàng nhặt được một món hời lớn, khăn trương đề cho người giam Viên mục lại, giải tán đám đông đi.

Trước khi đi, còn cố ý thân thiết nói vài lời với Dung Noãn Tâm, vừa rơi nước mắt, vừa giả bộ vô cùng yêu thương, nhưng rốt cuộc cũng không lừa được nàng.

Nàng khẽ cười, thỉnh thoảng gật đầu, không vô cùng cảm động, nhưng cũng không xa cách, thái độ như vậy lại khiến cho Đại phu nhân không đoán được, không rõ rốt cuộc trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng sóng gió cũng tan đi, Dung Noãn Tâm cũng được Lâm mục dẫn về viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đánh đòn phủ đầu.

Di Mãn viên.

Đại phu nhân giận đến mức sắc mặt tái nhợt, bàn tay nắm lấy tay vịn của ghế dựa sau lưng vẫn không ngừng run rẩy như cũ, mới vừa rồi chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa Dung Định Viễn sẽ nghi ngờ đến trên đầu nàng.

Nếu không phải hai vị Hoàng tử đột nhiên đến, chỉ sợ Dung Noãn Tâm đã vạch trần nàng.

Nàng không ngờ nha đầu kia lại là nhân vật lợi hại như vậy, thủ đoạn một chiêu hơn một chiêu, hoàn toàn khiến cho người ta đoán không ra nàng sẽ dùng thủ đoạn lừa gạt gì.

Khi mới vừa vào phủ, bộ dạng vô cùng lo sợ của nàng, thật sự đã lừa gạt được Đại phu nhân.

Nghĩ như vậy, Mạc thị càng tức giận, vươn tay cầm lấy ly trà Lâm mục đưa đến ném xuống mặt đất.

Có bao giờ nàng bị một tiểu nha đầu nắm trong tay mà chơi đùa, nhưng hôm nay, nàng lại thật thật tại tại thể nghiệm cảm giác bị người khác nắm ở trong tay mà làm mưa làm gió, thật sự khiến cho người ta giận đến mức gần như muốn tức chết.

Dung Huệ Như chưa bao thấy mẫu thân phát hỏa lớn như vậy, trong lòng cũng yên lặng hận Dung Noãn Tâm.

Nàng là đích nữ trong phủ, rõ ràng mẫu thân làm như vậy là vì bảo vệ địa vị của nàng, nếu để cho mẫu nữ Dung Noãn Tâm có vị trí đích phụ đích nữ, chẳng phải sẽ hạ thấp thân phận của mẫu thân.

Ngồi ngang hàng với thôn phụ, làm sao mẫu thân có thể nuốt trôi con giận này.

Dung Huệ Như cắn răng, lông mày nhíu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện vẻ lệ khí, nàng tiến lên một bước, tức giận bất bình nói: “Mẫu thân, con đi Mạc phủ nhờ Đại Cữu Cữu ra mặt, con cũng không tin không trị được hai thôn phụ ở nông thôn này.”

Nàng vừa nói xong, tức giận bùng bùng muốn đi ra ngoài, lại bị Đại phu nhân ba bước thành hai ngăn ở cửa.

”Thật là hồ đồ, còn nhiều thời gian, càng gấp càng làm hỏng chuyện, nha đầu kia có chuẩn bị mà đến, nếu như con thật sự kích động ra tay chính là rơi vào bẫy của nàng.” Đại phu nhân chỉ vào trán Dung Huệ Như, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Nữ nhi này là do nàng ngâm đắng nuốt cay, một tay nuôi lớn, Mạc thị tự hỏi, với sự thông minh và nhạy bén của Dung Huệ Như, đã là thế gian hiếm thấy, nàng có khả năng nhìn hơn những người cùng tuổi, biết sát ngôn quan sắc (nhìn mặt lựa lời), tinh thông cầm kỳ thư họa, tuổi còn nhỏ đã biết không ít mỹ dụ.

Đại phu nhân vô cùng coi trọng nữ nhi này, nghĩ đến tương lai có lẽ có thể bám vào người nhân trung Long Phượng, làm người trên cao cũng nói không chừng.

Nhưng hôm nay nhìn thấy tâm cơ của Dung Noãn Tâm, trong lòng của nàng giống như bị thứ gì đó hung hăng đâm xuống.

Dung Noãn Tâm chỉ lớn hơn Dung Huệ Như một tuổi, nhưng khả năng tạo sức ép và sự nhanh nhẹn khéo léo, đều sâu hơn Dung Huệ Như rất nhiều, đến cả nàng là phụ nhân đã trải qua nửa đời người cũng thiếu chút nữa bị nàng tính kế.

Chỉ bàn về điểm này, đột nhiên Mạc thị có chút ừ ừ, tương lai Dung Huệ Như phải tranh với nàng như thế nào? Làm sao đập nàng dưới lòng bàn chân của mình.

Nhận mẫu nữ Dung Noãn Tâm trở về phủ là ý tứ của Đại phu nhân, nàng một mặt là vì trấn an sự áy náy nhiều năm qua của Dung Định Viễn, một mặt khác là vì lót đường cho tiền đồ tương lai của Dung Huệ Như.

Vì Định Bắc Hậu là Quan Nhất Phẩm vậy, hôn nhân của nữ nhi đều là do Hoàng thượng tự mình chỉ định, nếu không hài lòng với sự chỉ định, nàng có thể đẩy Dung Noãn Tâm ra, theo đạo lý trưởng nữ gả trước.

Bây giờ xem ra, tính toán của nàng đã sai rồi, Dung Noãn Tâm vốn không vướng về yếu đuối vô dụng như thám tử báo lại.

“Vậy thì làm sao? Chẳng lẽ nhìn bọn người thấp hèn kia đoạt đi vị trí của chúng ta?” Dung Huệ Như cắn môi dưới, bộ dạng như muốn khóc, cộng thêm từ khi sinh ra nàng đã có gương mặt làm cho người khác thương yêu, càng làm cho người ta cảm thấy như hoa đào thắm ba sau cơn mưa, kiều diễm ướt át, mùi thơm ngát động lòng người.

Đại phu nhân nhìn nàng, mây đen trên mặt cuối cùng cũng tản đi, cho dù như thế nào, Dung Huệ Như còn sở hữu một thứ mà Dung Noãn Tâm có thúc ngựa (ý nói đuổi theo) cũng thua kém.

Bản vẻ dung mạo khí chất, có nam nhân nào không vì vậy mà động tâm, hiện giờ nàng mới mười hai tuổi, đợi thêm vài năm liền nảy nở, sợ rằng khuynh quốc khuynh thành cũng không quá.

“Gấp cái gì, còn nhiều thời gian, mẫu thân có biện pháp” Nàng vỗ mu bàn tay Dung Huệ Như, kéo nàng ngồi xuống.

Nếu giờ phút này đi Mạc phủ tố cáo, Dung Noãn Tâm không chỉ không phải chịu tội, ngược lại sẽ khiến Dung Định Viễn nghi ngờ mẫu nữ các nàng, vì vậy, chuyện này chỉ có thể chấm dứt ở đây.

Sáng sớm hôm sau, Mạc thị liền gióng trống khua chiêng chuẩn bị các loại lễ vật quý báu đến Mạc phủ nhận lỗi, trong thời gian đó, nàng một chữ cũng không đề cập đến lỗi của Dung Noãn Tâm, ngược lại đẩy hết lỗi lầm lên trên người mình.

Cứ như vậy, Dung Định Viễn vốn bắt đầu nghi ngờ nàng liền tiêu tan. truyện được đăng tải duy nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn.com

Ngày xuân Dung phủ, khắp nơi đều là cây Liễu xanh biếc phát phơ trong gió, một vùng Liễu xanh chính là phong cảnh đẹp nhất, Dung Noãn Tâm đứng ở cửa Di Tâm viện, nhìn hai nha hoàn trước mặt ngăn cản đường đi của nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười trong trẻo lạnh lùng: “Hạ Hà, Từ Đan, mẫu thân có giao phó không cho ta đi thỉnh an lão nhân gia người?”

Hai nha hoàn này là do Mạc thị phái đến, giống như kiếp trước, hai nha hoàn này theo lời của Đại phu nhân, giam lỏng nàng ở đây, ròng rã ba ngày, một tắc cũng không rời canh giữ hai bên trái phải nàng, đi nhà xí cũng không buông tha.

Kiếp trước, mình quá mức nhất gan yếu đuối, một mực tin tưởng Đại phu nhân là vì tốt cho nàng, sợ nàng ở trong phủ mất quy củ.

Nàng đứng trong lòng giam trướng lệ này, suy nghĩ dù sao cũng phải đi, quyết định đánh đòn phủ đầu, nếu người ta muốn chơi trò đánh lâu dài với nàng, như vậy, nàng sẽ phụng bồi.

Trước hết bước đầu tiên, nhất định phải trừ đi hai nha hoàn cản trở này.

Hạ Hà và Từ Đan vốn là nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Đại phu nhân, hiện giờ bị nàng chỉ định nằm vùng ở nơi này, cũng thay đổi thành nha hoàn nhất đẳng.

Trong đó, Hạ Hà còn là nữ nhi của Viên mục, đặt nàng ở chỗ này, đơn giản là kích thích thù hận của nàng và Viên mục.

Mặc dù sự kiện hạ độc đã qua vài ngày, nhưng vào ngày thứ ba Viên mục không chịu nổi các loại hình phạt trong phủ nên cắn lưỡi tự sát, mà Hạ Hà sau khi Viên mục chết hai ngày, bị Đại phu nhân chỉ định nằm vùng ở nơi này.

Theo lý thuyết, Dung Noãn Tâm vốn không biết quan hệ của Hạ Hà và Viên mục. Nhưng ai kêu nàng trùng sinh chứ?

Vì vậy, tất cả mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của nàng.

Đến mức, không kịp chờ đợi muốn trừ đi hai hòn đá vướng chân này, mà còn muốn xem tiếp theo Đại phu nhân sẽ diễn trò gì.

“Vậy thì không có, nhưng mà hôm nay Đại phu nhân không có ở trong phủ, nên tiểu thư không cần đi thỉnh an!” Hạ Hà cũng lạnh lợi, lập tức dụ dàng tiến lên giải thích.

Mặc dù nàng giả bộ vô cùng vui vẻ giống như thật, nhưng Dung Noãn Tâm cũng không bỏ qua khoảng khắc cúi đầu nàng, trên mặt chợt lóe lên oán khí rồi biến mất.

Đúng, diễn trò mượn đao giết người, quả thật có thể làm mình thanh thanh bạch bạch (trong sạch), nếu Hạ Hà làm chuyện gì vượt qua khuôn phép, Đại phu nhân có thể lập tức nói vì trong lòng nàng tồn tại thù hận.

Có bao nhiêu lý do tốt và có tốt.

Bỗng nhiên nàng muốn cười, cười ông trời thay đổi thất thường, kiếp trước khiến cho nàng chết oan uổng như vậy, kiếp này, lại cho nàng cơ hội Phiên

Thủ Vi Vân (ngửa tay làm mây - xoay chuyển).

”Hả? Được thôi, thuận tiện phiền Hạ Hà cô nương đi thay ta một chuyến, mấy ngày trước ta có thêu một kiểu mới để lão phu nhân nhìn, người thay ta đưa qua đi!”

Dung Noãn Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng, từ trong ống tay áo rút ra một chiếc khăn tay thêu cánh đồng lúa mì vàng rực rỡ giao cho Hạ Hà.

Hạ Hà cúi đầu nhìn, không nhìn được bữu môi, đúng là kỹ thuật thêu không được tốt lắm, đường chỉ không tinh xảo, mà còn lớn nhỏ không đều đều, đầu có giống đồ tiểu thư khuê các thêu ra.

Trong lòng nàng mừng mấy câu, đã nha đầu ở nông thôn chính là đã nha đầu ở nông thôn.

”Vâng, nô tỳ đi ngay!” Hạ Hà nhận lấy đồ, xoay người đi đến Di Phúc viện của lão phu nhân.

Dung Noãn Tâm nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hạ Hà không hề biết, lão phu nhân từng nghĩ người ở nông thôn hơn nửa đời người, vừa nhìn thấy vật này, chỉ sợ sẽ nhớ lại cuộc sống cực khổ trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người cực khổ rồi

Quả nhiên, lão phu nhân khăn thêu của Dung Noãn Tâm thì cảm thán không thôi, ngay thức khắc cho người mời nàng đến Di Phúc viện.

Vòng qua bức bình phong Thất Thái Hà Vân có khung làm từ gỗ Tử Đàn với hoa văn màu, Dung Noãn Tâm cười thi lễ với lão phu nhân: “Noãn Tâm gặp qua lão phu nhân!”

Nghe một câu 'lão phu nhân' này làm nước mắt Tiết thị thiếu chút nữa chảy ra.

Nàng lấy chiếc khăn tay trong ống tay áo ra nhẹ nhàng lau khóe mắt một cái, vội vàng để cho Trương mụ dẫn Dung Noãn Tâm đến ngồi xuống bên cạnh nàng.

”Hài tử, mấy năm nay người cực khổ rồi!” Nàng vừa rơi nước mắt, vừa kéo tay Dung Noãn Tâm, áy náy nói.

Mấy năm nay, nàng cũng thường xuyên nhớ đến mẫu nữ các nàng, tiếc rằng e ngại thế lực nhà thân nương của Đại phu nhân, vì vậy mới kéo dài đến nay.

Hôm nay, Đại phu nhân lại mở miệng cho đón hai mẫu nữ các nàng trở về phủ, chuyện này đối với lão phu nhân mà nói, đơn giản chính là hoàn thành tâm nguyện lớn nhất.

Lúc lão phu nhân được đón về Dung phủ, Noãn Tâm mới 5, 6 tuổi, lại vô cùng hiểu chuyện, chỉ ôm mẫu thân nàng khóc nức nở, nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Về sau, khi nàng ngày một lớn lên, cuối cùng cũng hiểu tất cả.

Nàng nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão phu nhân, cho dù thân thể mập ra không ít, lại rửa không được thương tang trong mắt nàng.

Ánh mắt của lão phu nhân nhìn Dung Noãn Tâm, mang theo sự hiền lành quen thuộc, trong lòng nàng ấm áp, trong mắt cũng khẽ dịu dàng, qua nhiều năm như vậy, Dung Noãn Tâm cũng chưa từng nghĩ đến, trên cõi đời này trừ mẫu thân ra, vẫn còn có một người thật lòng quan tâm mình.

Nàng lộ vẻ cảm động nắm lại tay của lão phu nhân, nói nhỏ: “Lão phu nhân, Noãn Tâm không khổ, người khổ là nương!”

Tiết thị hơi sững sờ, rồi sau đó cũng gật đầu đồng ý, những năm gần đây, nàng không chỉ một lần đề cập với Dung Định Viễn chuyện đón mẫu nữ các nàng trở về phủ, nhưng Dung Định Viễn vẫn kiên quyết từ chối thế lực Mạc gia, chậm chạp không chịu hạ quyết định.

Thứ nhất, Tàn Thái Vân là thê của Dung Định Viễn, nên an bài địa vị như thế nào? Thứ hai, Dung Noãn Tâm vốn chính là đích nữ Dung gia, lại nên gọi như thế nào?

Trong lòng lão phu nhân rối như tơ vò.

Mặc dù Mạc thị đã cho đón mẫu nữ Noãn Tâm trở về phủ, lại chậm chạp không định danh phận, chỉ sợ trong lòng cũng có khúc mắc.

Nàng khẽ thở dài một cái, âm thanh chua xót: “Đúng, người khổ là Thái Vân!”

Dung Noãn Tâm biết lão phu nhân đang nhớ lại cuộc sống cực khổ trước đây, trong lòng nàng vừa động, đang muốn mở miệng cầu xin lão phu nhân thay mẫu thân định danh phận bình thê, cũng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng kêu lớn, có nha hoàn báo, nói là Đại phu nhân đến.

Ngược lại Đại phu nhân đến rất đúng lúc, sớm không đến trễ không đến, lại vào lúc sắp mở miệng, không cần suy nghĩ cũng biết, nhất định là nha đầu Hạ Hà kia đi báo tin cho Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm dùng dư quang bên khóe mắt hữu ý vô ý liếc nhìn Hạ Hà một cái, chỉ thấy trên mặt nha đầu kia là nụ cười yếu ớt hưng tai nhạc họa (vui vẻ khi người khác gặp họa).

Động tác thật là nhanh. Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, vội vàng đứng dậy chậm rãi đi đến thỉnh an Đại phu nhân.

Lại không biết, sau lưng Đại phu nhân còn có một người đi theo, chính là Tàn Thái Vân mẫu thân Dung Noãn Tâm.

Ngày hôm nay trên người nàng mặc váy dài tơ lụa màu lam rực rỡ, tóc quán chính tề trên đỉnh đầu, quy củ dùng một chiếc trâm bạch ngọc cố định, cũng có mấy phần mùi vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Cùng lúc mới vào phủ giống như hai người. truyện chỉ được đăng tải ở diễn đàn [LÊ>QUÝ>ĐÔN.com](#)

Lúc này, nàng đi theo sau lưng Đại phu nhân, hai tay vẫn lo lắng xoa xoa như cũ, giống như tức phụ (con dâu) lần đầu ra mắt nhà bố chồng.

Gặp lão phu nhân cũng không biết hành lễ, bị Lâm mục sau lưng nói một câu, mới phát run cúi người, mới cả lăm nhỏ giọng nói: “Tức phụ hành lễ với lão phu nhân.”

Dứt lời, 'bốp' một tiếng quỳ xuống.

Hạ nhân trong phòng cũng không nhịn được che miệng nở nụ cười.

Nét mặt kia giống như đang nói..., thôn phụ chính là thôn phụ, về phương diện lễ nghi một điểm cũng không ra hồn.

Trên mặt Đại phu nhân thoáng hiện lên vẻ miệt thị, rồi sau đó lập tức tiến lên đỡ Tàn Thái Vân lên, vừa đỡ, vừa nghi ngờ nói: “Muội muội làm cái gì vậy? Quy củ cũng không phải thế này, lão phu nhân còn khỏe mạnh, không cần hành đại lễ.”

Nàng vừa nói như vậy, có mấy nha hoàn không nhịn được cười ra tiếng.

Lại nói, bộ dạng của di nương này, cũng không bằng ngay cả ma ma trong phủ.

Dung Noãn Tâm nhìn trên mặt những người này hoặc khinh thường hoặc khinh bỉ cười nhạo, nàng ghi nhớ từng người vào trong lòng, Đại phu nhân muốn xuất chiêu với mẫu nữ các nàng.

”Mẫu thân, ngài hiểu lầm rồi, cũng không phải nương không hiểu quy củ, chẳng qua là nhớ lại tình cảm bà tức (mẹ chồng nàng dâu) trước kia với lão phu nhân, những ngày sống nương tựa lẫn nhau, nên nhất thời xúc động!”

Trên mặt nàng ưu sầu, che mặt rơi nước mắt, giống như đang nhớ lại những ngày cực khổ trước đây, xúc động rơi lệ.

Lão phu nhân nghe lời nói của Dung Noãn Tâm, trên mặt cũng trở nên nhu hòa mà thương xót, nàng vội vàng tiến lên đỡ Tàn Thái Vân dậy, ý vị sâu xa nói: “Người cực khổ rồi!”

Sắc mặt Đại phu nhân biến đổi, cặp mắt ẩn dấu sự sắc bén, nàng tuyệt đối không ngờ, Dung Noãn Tâm không chỉ có thành phủ vô cùng chắc (ý nói có sự chuẩn bị chu đáo, chắc chắn), hơn nữa còn ăn nói tinh tế sắc bén, biết cách nắm được tâm tư của lão phu nhân.

Điều này khiến cho nàng vô cùng lo lắng, ý thức được không trừ bỏ mẫu nữ Dung Noãn Tâm, sớm muộn gì địa vị của nàng và hai nữ nhi cũng khó giữ được.

Nghĩ như vậy, ánh mắt nàng hơi ngưng đọng lại, một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nâng làm bình thê

“Lão phu nhân, trong lòng nhi tức cũng vô cùng áy náy, mấy năm nay luôn cảm thấy có lỗi với muội muội, mấy ngày nay, ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy

không thể bạc đãi muội muội, hôm nay là cố ý tới đây thương lượng với lão phu nhân chuyện nâng Tần muội muội làm bình thê!”

Đại phu nhân cười tiến lên, cũng giống như lão phu nhân bình thường nắm tay Tần Thái Vân, thân thiết nói.

Có lẽ lão phu nhân không ngờ tới Đại phu nhân sẽ rộng lượng tiếp nhận một vị nữ tử thân phận thấp kém ngồi ngang hàng cùng mình như thế, sững sờ một hồi lâu, mới chậm rãi phản ứng lại.

Nàng khiếp sợ nhìn Đại phu nhân, một hồi lâu vẫn nói không ra lời, trong mắt trong lòng càng cảm kích đến mức không lời nào có thể diễn tả được.

Ở trong lòng Dung Noãn Tâm cười lạnh, trong hồ lô của Đại phu nhân bán thuốc gì, khổ được hay là độc được? Trong vòng ba ngày nhất định sẽ biết được kết quả cuối cùng. Tóm lại, tuyệt không là thuốc tốt!

”Tốt, tốt, tốt!” Lão phu nhân kích động nói liên tục ba chữ “tốt”, một cánh tay cũng run run giữ chặt tay Đại phu nhân ở trong tay.

Tần Thái Vân càng thêm vui mừng mà khóc, hận không thể lập tức quỳ xuống dập đầu vang tiếng mấy cái với Đại phu nhân.

Tâm tư của nàng rất đơn thuần, sao có thể nghĩ đến, đây là cái bẫy Đại phu nhân giăng ra để nàng chui vào?

”Chuyện tốt, chuyện tốt. Đại phu nhân quả rất độ lượng!”

Tiếng cười bén nhọn truyền đến từ cửa, lại thấy Nhị phu nhân đang lắc lắc mông, uốn éo từng bước đi vào, nàng vui sướng khi người khác gặp họa liếc Đại phu nhân một cái, lại dừng ánh mắt ở trên người của Tần Thái Vân.

Có người tranh giành vị trí với Đại phu nhân, chuyện này đối với Nhị phu nhân mà nói, là chuyện cực tốt.

Sống mấy năm nay, người nàng không ưa nhất ở Dung phủ chính là Đại phu nhân. Bất luận việc lớn việc nhỏ, Đại phu nhân đều giống như một tảng đá lớn, đè ở trên đầu của nàng, khiến cho nàng khi nói chuyện cũng yếu đi ba phần, vì vậy, có người muốn cười trên đầu Đại phu nhân, nàng là người đầu tiên đứng ra giơ tay tán thành.

Nhưng nhìn Tần Thái Vân một lần nữa, việc gì cũng vô cùng lo sợ, lúc này lại vô cùng cảm kích Đại phu nhân, muốn hợp tác cùng nàng lật đổ Đại phu nhân, sợ là không có khả năng.

Nhìn chỗ khác, nhìn nhìn Dung Noãn Tâm không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng ở một bên, ngược lại trong lòng có mấy phần nghi ngờ, làm sao để nhìn thấu nha đầu này?

Theo lý thuyết, nàng cũng nên cùng mẫu thân của nàng, cảm tạ ân đức của Đại phu nhân, ba lạy chín vái. Nhưng nàng chỉ nhẹ nhàng cười, trong nụ cười kia, không có cảm kích, cũng không có vui mừng.

Nàng trầm tĩnh giống như một cái đầm sâu thẳm không nhìn thấy đáy, nhìn thoáng qua, cho rằng mềm yếu dễ bắt nạt, nhưng cẩn thận nhìn lại, lại cảm thấy nàng đang che giấu bản lĩnh.

Hôm nay, trên người Dung Noãn Tâm mặc một chiếc váy dài màu xanh biếc, đường viền lá sen sinh động, cổ áo khẻ dựng thẳng lên, một mái tóc đẹp dưới bàn tay khéo léo của nha hoàn, vắn thành búi tóc hiện tại đang phổ biến, cổ định bằng một cây trâm bạc giản dị, vốn nên có vẻ mộc mạc, nhưng trang phục như vậy mặc ở trên người của Dung Noãn Tâm, lại làm cho người ta nghĩ đến sự thanh lệ (tươi mát) khác lạ.

Giống như những ngày hè chói chang, lúc đói khát khó chịu, chợt thấy một vũng nước trong. Mà lại giống như đang ở trong trời đông giá rét lạnh lẽo ở Nhật, lúc gió bắc rét thấu xương, thấy ở xa là một Ôn Tuyền.

Đúng, là sự xa cách làm cho người ta không cảm thấy thân thiết. Cả người Dung Noãn Tâm bị bao phủ trong đó, cũng không cách nào biết được diện mạo thật của nàng.

Nhị phu nhân hơi sững sờ, bên tai lại vang lên âm thanh không vui của lão phu nhân: “Người lại tới xem nào nhiệt? Mấy ngày trước rảnh rồi vẫn chưa nào đủ sao?”

Chuyện mấy ngày trước, mặc dù đã tuyên bố kết thúc, Dung Định Viễn cũng sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện con rùa trường thọ chết đi, nhưng cây gai đã gieo vào trong lòng Nhị phu nhân hẳn là nhỏ không ra.

Lão phu nhân lớn tuổi, tự nhiên đều sẽ tin tưởng những lời nói đầu độc như vậy, vì vậy, vài ngày nay nàng đều chưa từng chào đón Nhị phu nhân.

Ngày hôm nay trùng hợp để cho nàng cho tiến vào, nhưng lão phu nhân cũng không cho nàng sắc mặt hoà nhã.

Hiển nhiên Nhị phu nhân biết lão phu nhân vẫn còn sinh khí, mặc dù tính tình nàng cay cú, nhưng mà không vụng về, biết rõ ở trong phủ đắc tội ai cũng được như không thể đắc tội lão phu nhân.

Vì vậy, nàng cười càng thêm thành khẩn, giơ một tay lên, khiến Lưu mục ở sau lưng mang một đồng lớn lễ vật vào trong phòng lão phu nhân.

”Lão phu nhân, nhi tức biết sai rồi, ngài người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tạm tha cho ta lần này đi, về sau ta cũng không dám nói xằng nói bậy nữa!”

Dứt lời, nàng vô cùng không giữ thể diện nhẹ nhàng đánh hai cái lên mặt chính mình. truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn Lê Quý Đôn.com

Lão phu nhân sống sáu mươi mấy năm, trước mắt chỉ nửa bước sẽ phải vào quan tài, cũng chỉ cầu gia đình an bình, trong phủ yên ổn, nàng liền không cần đề tâm nữa.

Thấy tay Nhị phu nhân tự vả miệng mình, nàng cũng không muốn trách tội nữa, liền lạnh lùng quát: “Thôi thôi, về sau nếu lại nói năng điên cuồng nữa, ta nhất định không tha cho ngươi!”

Nhị phu nhân giống như được đại xá, vội vàng đỡ lấy tay Trương mụ, nâng lão phu nhân ngồi trên giường êm xong, mình thì ở một bên cười khanh khách thay nàng xoa bóp gân cốt, trêu chọc như vậy, mặt lão phu nhân lại vui vẻ lên.

Lại nói, Nhị phu nhân này vẫn còn có chút bản lĩnh, Dung Noãn Tâm nhìn một màn này, nhẹ nhàng cười.

”Lan Cẩn, chuyện này ngươi bắt tay vào làm đi, chọn một ngày thật tốt, cũng đừng quá lộ liễu, dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho ngươi, lòng tốt của ngươi, ta giữ ở trong lòng!” Lão phu nhân giơ tay lên, phất Nhị phu nhân ra một chút, lại thân thiết dặn dò Đại phu nhân đi làm chuyện nâng làm bình thê mới vừa nói đến.

Chuyện này, quả thật cũng không tiện truyền đi, dù sao Đại phu nhân cũng là thiên kim Quan Gia, vẫn cần phải giữ thể diện, nếu để cho người khác biết nàng ngồi ngang hàng cùng một vị thôn phụ, người của Mạc gia cũng không thể bỏ qua.

Vì vậy, lão phu nhân cũng coi như là giữ thể diện cho nàng.

Đại phu nhân khẽ mỉm cười, nói: “Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ra mắt tỷ tỷ

Kể từ khi Đại phu nhân nói ra chuyện nâng Tần Thái Vân làm bình thê, trong phủ liền bắt đầu chuẩn bị, trong đó người cần mẫn nhất phải kể đến Nhị phu nhân.

Sau khi Tần Thái Vân trở về phủ, vẫn luôn ở tại viện phía nam, nhưng sắp tới sẽ được nâng lên làm bình thê, hiển nhiên phải an bài trong một trạch viện thích hợp hơn.

Ngược lại Đại phu nhân rất hào phóng, sắp xếp cho Tần Thái Vân một viện thoải mái nhất trong tương phủ, chuyện này Dung Định Viễn cũng không có phản đối, vì vậy cứ được quyết định như vậy, chờ chọn được một ngày tốt, nhận tổ tiên Dung gia, vào gia phả Dung gia, mới chính thức chuyển qua.

Trừ lần đó ra, Đại phu nhân còn tự thân tự lực mua thêm nhiều xiêm áo cho Tần Thái Vân, cũng đưa thêm mười hạ nhân vào trong viện, ngược lại được đãi ngộ ngang hàng với Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm ngồi dưới tàng cây hoa đào trước viện, trước mắt đã là cuối xuân, hoa đào tàn lụi hơn phân nửa, đã sớm không còn tao nhã giống lúc đầu.

Ở hai bên nàng vẫn là Hạ Hà và Từ Đan hầu hạ như cũ, Dung Noãn Tâm khẽ thở dài một hơi, ngón tay mảnh khảnh nhặt một chiếc lá vừa rơi xuống, nói: “Nên đi thỉnh an mẫu thân rồi!”

Dứt lời, nàng liền đứng dậy đi ra ngoài viện. truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn Lê Quý Đôn\

Hai nha hoàn lập tức một trái một phải đi theo, xa xa nhìn lại, ngược lại có mấy phần giống áp giải phạm nhân.

Nàng nhẹ nhàng nhếch môi, vòng qua núi giả cao ngất, đứng trước là một rừng cây Liễu xanh, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng cười như chuông bạc của nữ tử, một tiếng một tiếng rất là dễ nghe.

Dung Noãn Tâm nhíu mày nhìn lại, nhìn thấy trên mảnh đất trống đằng trước, Dung Huệ Kiều đang cùng một đám nha hoàn tranh tài đá cầu Jianzi, đang chơi rất vui vẻ .

Cũng vào lúc này, không biết là người nào hô một câu: “Nhị tiểu thư, nhìn, đó không phải là Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử sao?”

Theo tiếng hô này, Dung Huệ Kiều vội vàng bỏ qua quả cầu Jianzi ở dưới chân, đôi mắt như trân châu không chớp mắt một cái nhìn một người ở phía trước đang chậm rãi đi tới.

Trừ Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu và Thất Hoàng tử Thiên Mộ Ly, còn có một tiểu thiếu niên đáng đáp vô cùng anh tuấn, hài tử này không phải ai khác, chính là Dung Cảnh Hồng nhi tử bảo bối của Đại phu nhân đang làm thư đồng ở trong cung.

Dung Cảnh Hồng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng mà trên mặt lại không có một chút ngây thơ, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng tràn đầy sự từng trải không hợp với tuổi.

Hắn đi theo sau lưng hai vị Hoàng tử, tự động tiến lùi, có chừng có mực, nhưng cũng không lộ vẻ hèn mọn.

Thân thể Dung Noãn Tâm cứng đờ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ sắc bén không cách nào áp chế được, nàng muốn xoay người rời đi, nhưng chỉ tiếc thời gian đã trễ, Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly đã phát hiện ra người không thích hợp là nàng.

“Vị này là ai?” Án đường Dung Cảnh Hồng nhủ nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, tiến lên một bước, nghi ngờ hỏi.

Dung Cảnh Hồng quanh năm ở tại trong cung, thỉnh thoảng mới trở về phủ ở mấy ngày, chuyện này nói hắn không biết, về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng mà, hắn cố ý ở trước mặt mọi người gọi Dung Noãn Tâm lại là có dụng ý gì?

Vào đời trước, Dung Cảnh Hồng vô cùng xem thường Dung Noãn Tâm, thường chê cười nàng là dã nha đầu ở nông thôn, không thể nào hơn được. Lúc này, trên mặt hắn là nghi ngờ, chỉ sợ trong lòng sớm đã cười lạnh?

Nếu không thể tránh, như vậy, nàng cũng không cần tránh nữa, môi Dung Noãn Tâm khẽ cong, theo đúng lễ nghi tiến lên quy củ khẽ cúi chào hai vị Hoàng tử, nói nhỏ: “Noãn Tâm gặp qua Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử!”

Bây giờ Thiên Mộ Ly chỉ là một tuổi tiểu thiếu niên 15, 16, trên mặt vẫn còn sự ngây thơ, những đã là một vị thiếu niên có vóc người cao gầy tuấn lãng, trên người hắn mặc trường bào trắng ngà với hoa văn sinh động, bên hông thắt một chiếc thắt lưng nạm vàng, hông trái đeo một sợi hạt Lư Ly quý xuyên thành chuỗi.

Một đầu tóc đen búi cao lên, dùng trâm ngọc cố định ở đỉnh đầu, hắn đứng ở đó, như có như không quan sát Dung Noãn Tâm, đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen sáng chói như bầu trời đêm đầy sao, kèm với nụ cười yếu ớt như có như không của hắn, càng thể hiện sự cao quý kiêu ngạo của hắn, anh tuấn như tiên giáng trần.

Mà Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu đứng ở bên cạnh hắn cũng ngọc thụ lâm phong, tài trí bất phàm, mặt mũi có ba phần tương tự Thiên Mộ Ly, nhưng lại có bảy phần khác biệt.

Trên người hắn mặc cẩm bào màu nâu, vô cùng uy vũ, trên người luôn mang theo sự lạnh lùng làm cho người ta ngưỡng mộ.

“Tam đệ, vị này không phải là dã nữ nhi Đại lão gia nuôi dưỡng ở nơi khác sao? Thế nào? Đại phu nhân không có nói với ngươi à?” Nói đến Dung Noãn Tâm, trên mặt Dung Huệ Kiều không kiềm được giễu cợt.

Một đôi mắt tròn xinh đẹp khinh thường nhử lại, lại thấy Thiên Mộ Diêu đang cẩn thận quan sát Dung Noãn Tâm, trong lòng nàng vô cùng tức giận, giận đến mức hai mắt lập tức trầm xuống.

Tâm tư nha đầu kia luôn đặt trên người Thiên Mộ Diêu chiến công hiển hách, lúc này thấy hắn đang nhìn nữ nhân khác, trong lòng càng thêm cực kỳ oán hận Dung Noãn Tâm, giọng điệu càng thêm bèn nhọn hơn bình thường.

Dung Cảnh Hồng nhíu lông mày, cố ý bỏ qua ý nhục mạ trong lời nói của nàng, tiếp lời nói: “Thì ra là vị tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác, ngược lại hôm nay là lần đầu gặp!”

Nói đến 'tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác' khoe miệng Dung Cảnh Hồng hơi nhếch lên, cuối cùng cũng lộ ra mấy phần khinh bỉ.

Hai người này, một hỏi một đáp, đơn giản chính là muốn làm cho nàng khó chịu.

Dung Noãn Tâm cũng không tức giận, ngược lại khẽ mỉm cười, thuận miệng nói: “Nếu là tỷ tỷ, sao lại không thấy hai vị đệ đệ, muội muội thỉnh an ta?”

Giọng nói của nàng vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đủ để cho mỗi người ở đây nghe thấy rõ ràng.

Cả người Dung Cảnh Hồng sửng sốt, có thể là không nghĩ tới một dã nha đầu nhỏ ở nông thôn lại có thể lớn lối như thế, hai mắt hắn trừng tròn xoe, thật lâu sau mới khẽ tức giận chuyển mắt.

Đột nhiên Thiên Mộ Diêu nở nụ cười, hắn rất ít cười, nụ cười này khiến cho mặt mũi vốn hơi lạnh lùng của hắn có ma lực làm cho người ta muốn thân thiết,

“Noãn Tâm, tên rất hay, thiên kim Dung gia quả nhiên không giống người thường!” Không biết hắn nói lời này là có dụng ý gì, nhưng hứng thú nồng đậm trong mắt hắn, lại không bị che giấu.

Dung Noãn Tâm liếc hắn một cái, không mặn không nhạt nhếch môi cười, nhưng sau đó liền dời ánh mắt đến trên người Dung Cảnh Hồng và Dung Huệ Kiều, giống như đang chờ đợi hai người bọn họ hành lễ chào mình.

Thiên Mộ Diêu là một người tính tình cởi mở, nhìn bộ dạng cổ chấp của nàng, thuận miệng nói ra: “Nói rất đúng, Cảnh Hồng, ngươi còn không mau ra

mất tỷ tỷ của người!”

Dung Cảnh Hồng trừng lớn hai mắt, nhưng ngay sau đó liền thu lại, tâm bất cam tình bất nguyện ôm quyền nói: “Cảnh hồng gặp mất tỷ tỷ!”

Dung Huệ Kiều cũng khề cần răng ngà, bị Tam Hoàng tử nhìn như vậy, cũng chỉ có thể cần răng nghiêng lợi nói: “Huệ Kiều chào tỷ tỷ!”

Vốn tưởng rằng Dung Noãn Tâm sẽ đắc ý, nhưng không nghĩ đến, nàng lại nhỏ giọng hét lên một tiếng, bưng tỉnh hiểu ra nói: “A. Làm sao ta lại quên, chuyện tháng sau làm lễ ra mắt, các người xem trí nhớ của ta này!”

Đại phu nhân quyết định cho Tần thị bái tổ tiên vào ngày tám tháng sau, vì vậy, thân phận của Dung Noãn Tâm cũng bị trì hoãn đến ngày tám tháng sau mới chính thức công bố.

Hai người ý thức được vừa bị Dung Noãn Tâm đùa bỡn, giận đến mức ngực phập phồng, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Nhìn bộ dạng kim nén của hai người, Dung Noãn Tâm lại cười đến vô cùng rực rỡ, xoay người thi lễ với Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly, nói: “Noãn Tâm cáo từ!”

Quay người lại, làn váy nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong màu tím, dần dần đi xa.

Thiên Mộ Ly nhìn bóng lưng màu tím kia, trong lòng cháy lên một cảm giác vô cùng quen thuộc, nếu như hẳn không có nhìn lầm, bên trong ánh mắt Dung Noãn Tâm mới vừa nhìn hẳn, là mang theo hận ý mơ hồ cùng với sự chán ghét sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ra mắt tỷ tỷ.

Kể từ khi Đại phu nhân nói ra chuyện nâng Tần Thái Vân làm bình thân, trong phủ liền bắt đầu chuẩn bị, trong đó người cần mẫn nhất phải kể đến Nhị phu nhân.

Sau khi Tần Thái Vân trở về phủ, vẫn luôn ở tại viện phía nam, nhưng sắp tới sẽ được nâng lên làm bình thân, hiển nhiên phải an bài trong một trạch viện thích hợp hơn.

Ngược lại Đại phu nhân rất hào phóng, sắp xếp cho Tần Thái Vân một viện thoải mái nhất trong tương phủ, chuyện này Dung Định Viễn cũng không có phản đối, vì vậy cứ được quyết định như vậy, chờ chọn được một ngày tốt, nhận tổ tiên Dung gia, vào gia phả Dung gia, mới chính thức chuyển qua.

Trừ lần đó ra, Đại phu nhân còn tự thân tự lực mua thêm nhiều xiêm áo cho Tần Thái Vân, cũng đưa thêm mười hạ nhân vào trong viện, ngược lại được đãi ngộ ngang hàng với Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm ngồi dưới tàng cây hoa đào trước viện, trước mắt đã là cuối xuân, hoa đào tàn lụi hơn phân nửa, đã sớm không còn tao nhã giống lúc đầu.

Ở hai bên nàng vẫn là Hạ Hà và Từ Đan hầu hạ như cũ, Dung Noãn Tâm khề thở dài một hơi, ngón tay mảnh khảnh nhặt một chiếc lá vừa rơi xuống lên, nói: “Nên đi thỉnh an mẫu thân rồi!”

Dứt lời, nàng liền đứng dậy đi ra ngoài viện. truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn Lê\ Quý\ Đôn\

Hai nha hoàn lập tức một trái một phải đi theo, xa xa nhìn lại, ngược lại có mấy phần giống áp giải phạm nhân.

Nàng nhẹ nhàng nhếch môi, vòng qua núi giả cao ngất, đằng trước là một rừng cây Liễu xanh, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng cười như chuông bạc của nữ tử, một tiếng một tiếng rất là dễ nghe.

Dung Noãn Tâm nhíu mày nhìn lại, nhìn thấy trên mảnh đất trống đằng trước, Dung Huệ Kiều đang cùng một đám nha hoàn tranh tài đá cầu Jianzi, đang chơi rất vui vẻ .

Cũng vào lúc này, không biết là người nào hô một câu: “Nhị tiểu thư, nhìn, đó không phải là Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử sao?”

Theo tiếng hô này, Dung Huệ Kiều vội vàng bỏ qua quả cầu Jianzi ở dưới chân, đôi mắt như trân châu không chớp mắt một cái nhìn một người ở phía trước đang chậm rãi đi tới.

Trừ Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu và Thất Hoàng tử Thiên Mộ Ly, còn có một tiểu thiếu niên đáng dấp vô cùng anh tuấn, hài tử này không phải ai khác, chính là Dung Cảnh Hồng nhi tử bảo bối của Đại phu nhân đang làm thư đồng ở trong cung.

Dung Cảnh Hồng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng mà trên mặt lại không có một chút ngây thơ, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng tràn đầy sự từng trải không hợp với tuổi.

Hắn đi theo sau lưng hai vị Hoàng tử, tự động tiến lùi, có chừng có mực, nhưng cũng không lộ vẻ hèn mọn.

Thân thể Dung Noãn Tâm cứng đờ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ sắc bén không cách nào áp chế được, nàng muốn xoay người rời đi, nhưng chỉ tiếc thời gian đã trễ, Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly đã phát hiện ra người không thích hợp là nàng.

“Vị này là ai?” Ân đường Dung Cảnh Hồng nhúu nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, tiến lên một bước, nghi ngờ hỏi.

Dung Cảnh Hồng quanh năm ở tại trong cung, thỉnh thoảng mới trở về phủ ở mấy ngày, chuyện này nói hắn không biết, về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng mà, hắn cố ý ở trước mặt mọi người gọi Dung Noãn Tâm lại là có dụng ý gì?

Vào đời trước, Dung Cảnh Hồng vô cùng xem thường Dung Noãn Tâm, thường chê cười nàng là dã nha đầu ở nông thôn, không thể nào hơn được. Lúc này, trên mặt hắn là nghi ngờ, chỉ sợ trong lòng sớm đã cười lạnh?

Nếu không thể tránh, như vậy, nàng cũng không cần tránh nữa, mời Dung Noãn Tâm khẽ cong, theo đúng lễ nghi tiến lên quy củ khẽ cúi chào hai vị Hoàng tử, nói nhỏ: “Noãn Tâm gặp qua Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử!”

Bây giờ Thiên Mộ Ly chỉ là một tuổi thiếu niên 15, 16, trên mặt vẫn còn sự ngây thơ, những đã là một vị thiếu niên có vóc người cao gầy tuấn lãng, trên người hắn mặc trường bào trắng ngà với hoa văn sinh động, bên hông thắt một chiếc thắt lưng nạm vàng, hông trái đeo một sợi hạt Lư Ly quý xuyên thành chuỗi.

Một đầu tóc đen búi cao lên, dùng trân ngọc cố định ở đỉnh đầu, hắn đứng ở đó, như có như không quan sát Dung Noãn Tâm, đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen sáng chói như bầu trời đêm đầy sao, kèm với nụ cười yếu ớt như có như không của hắn, càng thể hiện sự cao quý kiêu ngạo của hắn, anh tuấn như tiên giáng trần.

Mà Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu đứng ở bên cạnh hắn cũng ngọc thụ lâm phong, tài trí bất phàm, mặt mũi có ba phần tương tự Thiên Mộ Ly, nhưng lại có bảy phần khác biệt.

Trên người hắn mặc cẩm bào màu nâu, vô cùng uy vũ, trên người luôn mang theo sự lạnh lùng làm cho người ta ngường mộ.

“Tam đệ, vị này không phải là dã nữ nhi Đại lão gia nuôi dưỡng ở nơi khác sao? Thế nào? Đại phu nhân không có nói với ngươi à?” Nói đến Dung Noãn Tâm, trên mặt Dung Huệ Kiều không kiềm được giễu cợt.

Một đôi mắt tròn xinh đẹp khinh thường nhúu lại, lại thấy Thiên Mộ Diêu đang cẩn thận quan sát Dung Noãn Tâm, trong lòng nàng vô cùng tức giận, giận đến mức hai mắt lập tức trầm xuống.

Tâm tư nha đầu kia luôn đặt trên người Thiên Mộ Diêu chiến công hiển hách, lúc này thấy hắn đang nhìn nữ nhân khác, trong lòng càng thêm cực kỳ oán hận Dung Noãn Tâm, giọng điệu càng thêm bèn nhọn hơn bình thường.

Dung Cảnh Hồng nhúu lông mày, cố ý bỏ qua ý nhục mạ trong lời nói của nàng, tiếp lời nói: “Thì ra là vị tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác, ngược lại hôm nay là lần đầu gặp!”

Nói đến ‘tỷ tỷ được nuôi dưỡng ở nơi khác’ khoe miệng Dung Cảnh Hồng hơi nhếch lên, cuối cùng cũng lộ ra mấy phần khinh bỉ.

Hai người này, một hỏi một đáp, đơn giản chính là muốn làm cho nàng khó chịu.

Dung Noãn Tâm cũng không tức giận, ngược lại khẽ mỉm cười, thuận miệng nói: “Nếu là tỷ tỷ, sao lại không thấy hai vị đệ đệ, muội muội thỉnh an ta?”

Giọng nói của nàng vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đủ để cho mỗi người ở đây nghe thấy rõ ràng.

Cả người Dung Cảnh Hồng sững sờ, có thể là không nghĩ tới một dã nha đầu nhỏ ở nông thôn lại có thể lớn lối như thế, hai mắt hắn trừng tròn xoe, thật lâu sau mới khẽ tức giận chuyển mắt.

Đột nhiên Thiên Mộ Diêu nở nụ cười, hắn rất ít cười, nụ cười này khiến cho mặt mũi vốn hơi lạnh lùng của hắn có ma lực làm cho người ta muốn thân thiết,

“Noãn Tâm, tên rất hay, thiên kim Dung gia quả nhiên không giống người thường!” Không biết hắn nói lời này là có dụng ý gì, nhưng hứng thú nồng đậm trong mắt hắn, lại không bị che giấu.

Dung Noãn Tâm liếc hắn một cái, không mặn không nhạt nhếch môi cười, nhưng sau đó liền dời ánh mắt đến trên người Dung Cảnh Hồng và Dung Huệ Kiều, giống như đang chờ đợi hai người bọn họ hành lễ chào mình.

Thiên Mộ Diêu là một người tính tình cởi mở, nhìn bộ dạng cố chấp của nàng, thuận miệng nói ra: “Nói rất đúng, Cảnh Hồng, ngươi còn không mau ra mắt tỷ tỷ của ngươi!”

Dung Cảnh Hồng trừng lớn hai mắt, nhưng ngay sau đó liền thu lại, tâm bất cam tình bất nguyện ôm quyền nói: “Cảnh hồng gặp mặt tỷ tỷ!”

Dung Huệ Kiều cũng khẽ cắn răng ngà, bị Tam Hoàng tử nhìn như vậy, cũng chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói: “Huệ Kiều chào tỷ tỷ!”

Vốn tưởng rằng Dung Noãn Tâm sẽ đắc ý, nhưng không nghĩ đến, nàng lại nhỏ giọng hét lên một tiếng, bưng tỉnh hiểu ra nói: “A. Làm sao ta lại quên, chuyện tháng sau làm lễ ra mắt, các người xem trí nhớ của ta này!”

Đại phu nhân quyết định cho Tần thị bái tổ tiên vào ngày tám tháng sau, vì vậy, thân phận của Dung Noãn Tâm cũng bị trì hoãn đến ngày tám tháng sau mới chính thức công bố.

Hai người ý thức được vừa bị Dung Noãn Tâm đùa bỡn, giận đến mức ngực phập phồng, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Nhìn bộ dạng kim nén của hai người, Dung Noãn Tâm lại cười đến vô cùng rực rỡ, xoay người thi lễ với Thiên Mộ Diêu và Thiên Mộ Ly, nói: “Noãn Tâm cáo từ!”

Quay người lại, lần vẩy nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong màu tím, dần dần đi xa.

Thiên Mộ Ly nhìn bóng lưng màu tím kia, trong lòng cháy lên một cảm giác vô cùng quen thuộc, nếu như hắn không có nhìn lầm, bên trong ánh mắt Dung Noãn Tâm mới vừa nhìn hắn, là mang theo hận ý mơ hồ cùng với sự chán ghét sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Trùng sinh trở về 020 Vật ngự tứ.

“Khụ khụ.” Thiên Mộ Ly đang nhìn bóng lưng của Dung Noãn Tâm đến hồn mất, ngực đột nhiên khó chịu, sắc mặt hắn tái đi, ôm mạnh liệt ngực ho mấy tiếng.

Thiên Mộ Diêu vội vàng tiến lên dìu hắn, ân cần hỏi han: “Làm sao vậy? Lại không thoải mái?”

Mặt Thiên Mộ Ly trắng bệch, khẽ gạt đầu, được Thiên Mộ Ly và Dung Cảnh Hồng một trái một phải dìu đi, ngồi xuống bên cạnh bàn đá cẩm thạch.

Bệnh này của hắn, nghe nói là bẩm sinh, lúc mới sinh tất cả mọi người đều cho rằng sẽ chết yểu, nếu không phải Hoàng thượng khăng khăng cho thái y chẩn mạch, mới phát hiện hải tử này vẫn còn khả năng sống sót, chỉ sợ hắn cũng không sống tới hôm nay.

Lúc ấy, Khánh phi mẫu thân của hắn là Sùng phi của Hoàng đế, cũng vì vậy Hoàng thượng yêu ai yêu cả đường đi lối về, càng thêm sủng ái Thất Hoàng tử hắn, thậm chí vượt qua cả Trùng Hoàng tử lúc đó, khi hắn tròn một tuổi, cho gọi Văn Võ Bá Quan trong triều cử hành lễ chọn đồ vật đoán tương lai cho hắn.

Lễ nghi này, xưa nay chỉ cử hành cho Trùng Hoàng tử hoặc Thái tử.

Dụng ý chính là chiếu cáo thiên hạ.

Lúc đó Thiên Mộ Ly chỉ là một Thất Hoàng tử nhỏ, trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai, tay trái hắn cầm ngọc tỷ, tay phải nắm lệnh bài, làm cho tất cả quan viên và Tàn phi có mặt trở mắt chất lưỡi.

Quốc sư từng tiên đoán, Thất Hoàng tử là Thiên Mệnh Sở Quy, Nhân Thượng Chi Nhân (Số trời đã định, đứng trên vạn người)!

Một câu nói dẫn tới sóng to gió lớn trong triều đình, hậu cung càng thêm gió nổi mây bay, Thiên Mộ Thần thân là Trùng Hoàng tử cùng với Thiên Mộ Diêu thân là Tam Hoàng tử, còn có Nhị Hoàng tử Thiên Mộ Huyền chết oan chết uổng trong trận tranh đấu của hậu cung.

Lúc ấy có thể nói là đầu đến người chết ta sống, số người muốn hại Thiên Mộ Ly nhiều đếm không xuể.

Khánh phi mẫu thân Thiên Mộ Ly chính là chết trong trận sóng gió kia, lúc đó Thiên Mộ Ly chỉ mới 4, 5 tuổi, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi Khánh phi chết, từ đó về sau, mỗi ngày hắn đều phải uống thuốc đắng do thái y đưa tới, quanh năm triền miên giường bệnh, cho đến mấy năm gần đây, mới có thể miễn cưỡng xuất cung đi một chút.

Cũng may Tam Hoàng tử Thiên Mộ Diêu vẫn huynh đệ tương chiếu (quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau) cùng hắn, mới không còn bị những Hoàng tử hoặc Tàn phi khác khi dễ.

“Không có gì đáng ngại, bệnh cũ, nghỉ một lát là tốt thôi!” Hắn khoát tay áo, khuôn mặt suy yếu thoáng hiện vẻ khổ sở, thân thể gầy yếu dựa vào bên cạnh bàn đá cẩm thạch, hắn càng có vẻ gầy yếu hơn.

Di Mãn viện.

Dung Noãn Tâm như bình thường theo nha hoàn thông báo đi vào đại sảnh, lại phát hiện ngày hôm nay nơi này cực kỳ náo nhiệt, giống như có việc mừng.

Trừ Đại phu nhân, Nhị phu nhân cũng ở đây, tiếp theo chính là Tàn Thái Vân mẫu thân Dung Noãn Tâm, cùng với Dung Huệ Như đứng yên bên cạnh Đại phu nhân.

Hình như vừa rồi bọn họ đang bàn bạc chuyện gì đó, thấy Dung Noãn Tâm đi vào, Tàn Thái Vân vui mừng muốn đứng lên, lại bị một nha hoàn bên cạnh nằng ằng xuống, nha hoàn kia tên là Thúy Nhi, cũng không phải là thứ tốt gì, kiếp trước, mình cũng đã bị nằng ằng áp chế mấy lần.

Thúy Nhi ấn bả vai Tàn Thái Vân xuống, cúi đầu nhỏ giọng nói câu gì đó bên tai Tàn thị, sắc mặt của Tàn thị lập tức trắng bệch, rồi sau đó tự ti cúi đầu, làm bộ như nhìn ngọc Lưu Ly trong tay.

Dung Noãn Tâm thu vào trong mắt, ghi ở trong lòng, sắc mặt nằng ằng không thay đổi, tiến lên một bước, cười nói: “Noãn Tâm thỉnh an mẫu thân!”

Mạc thị thấy nằng ằng tri thư đạt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi) như thế, làm cho người ta tìm không ra một điểm không thích hợp, trong lòng âm thầm nghiêng nằng, nhưng mà trên mặt lại nhiệt tình rộng lượng: “Noãn Tâm, ngươi tới vừa đúng lúc, chúng ta đang thương lượng về buổi lễ ngày tám, theo ý tứ của lão phu nhân, giản lược tất cả, chỉ là uất ức nương ngươi rồi!”

Tàn thị nghe xong lời này, cuống quýt đứng lên, mắt rung rung nói: “Đại phu nhân nói gì vậy, lòng dạ ngài rộng rãi, có thể cho ta một nơi dung thân, ta đã vô cùng cảm kích, hôm nay còn muốn ngồi ngang hàng với ngươi, làm sao ta gánh chịu nổi!”

Hôm đó Đại phu nhân đề cập tới chuyện nằng ằng làm bình thê, trong lòng Tàn thị vẫn xúc động hông thôi, không ngừng nói Mạc thị là người tốt.

Hiển nhiên Dung Noãn Tâm biết suy nghĩ của nương, nhưng cũng không sửa chữa sai lầm của nằng, có một số việc, không thể dùng miệng nói cho rõ ràng, chỉ cần lột bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Đại phu nhân xuống, Tàn thị sẽ hiểu rõ.

Nằng khẽ cười một tiếng, nói: “Đại ân đại đức của mẫu thân, ta và nương đều ghi nhớ trong lòng, ngày khác chắc chắn sẽ báo đáp ân huệ này, không phụ sự kỳ vọng của Đại phu nhân!”

Nằng cười vô cùng thành khẩn, ánh sáng chói mắt độc nhất vô nhị từ trong con ngươi tỏa ra khiến cho không người nào có thể lạng yên nhìn.

Đại phu nhân hơi ngần ra, hai mắt bị vẻ đẹp đặc biệt trên người nằng làm đau nhói.

Sững sờ giống nằng còn có Dung Huệ Như, hai người chỉ kém nhau khoảng một tuổi, Dung Huệ Như vẫn cho rằng mình là nữ tử hiếm có trong thế gian, những này qua, hào quang Dung Noãn Tâm hữu ý vô ý để lộ ra cũng làm cho nằng dần dần bắt đầu phòng bị.

Nằng ý thức được, nữ tử này, không chỉ sẽ là đối thủ của nằng, còn có khả năng chính là hòn đá ngăn cản tiền đồ của nằng, sự ghen tỵ mãnh liệt thoáng hiện trên mặt Dung Huệ Như rồi biến mất.

Nhưng vẫn không tránh được cặp mắt của Dung Noãn Tâm.

Nằng nhìn Đại phu nhân, chỉ thấy trên án kỷ bên cạnh nằng đặt một cái hộp tinh xảo, Nhị phu nhân đang vuốt vuốt cái hộp kia, yêu thích không buông tay thờ dài nói: “Đúng là bảo vật trong thế gian, là do Hoàng thượng ban thưởng sao?”

Nhị phu nhân cũng không dám chạm vào đồ vật bên trong, chỉ có thể hâm mộ mà không ngừng thưởng thức.

Dung Noãn Tâm xuyên qua cánh tay của nằng, thấy đó là một đôi khuyên tai Hồng Bảo Thạch tỏa sáng bốn phía, tròn như trăng, sáng như sao, cho dù là ban ngày ban mặt, ánh sáng bên ngoài cũng không thể che hết được vẻ đẹp rực rỡ của chính đôi khuyên tai, quả nhiên là bảo vật trong thế gian.

Đại phu nhân gật đầu một cái, hiển nhiên vô cùng vừa ý với lời nói của Dung Noãn Tâm, rồi sau đó lại xoay người sang chỗ khác, hơi cúi quát Nhị phu nhân: “Vật này ngươi có thể chạm loạn sao, nếu có sơ xuất, cả phủ chúng ta cũng gánh vác không nổi, vật ngự tứ, nếu bảo quản không tốt, chính là coi rẻ hoàng ân phạm tội khi quân!”

Khoe miệng Nhị phu nhân nhếch lên, vô cùng miễn cưỡng cẩn thận cất đồ vật xong: “Nghe xong những lời nói đáng sợ của Đại tâu, vật này còn có thể bị người khác đánh cắp đi hay sao?”

Tàn Thái Vân ngồi ở một bên, cũng không dám nhìn, nghe lời nói của Đại phu nhân, càng thêm sợ hãi đến nỗi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cũng vào lúc này âm thanh của Lâm mục từ bên ngoài truyền vào: “Phu nhân, lão gia trở về phủ, mời người đi qua một chuyến!”

Đại phu nhân đáp một tiếng: “Đã biết!”

Liên vội vàng chỉnh búi tóc, dẫn Dung Huệ Như vội vã đi ra ngoài, trước khi đi, còn cố ý kêu mọi người dùng điểm tâm rồi đi.

Dung Noãn Tâm đang buồn bực vì sao nằng gấp gấp rồi đi như vậy, lại nghe Nhị phu nhân thì thầm một câu: “Ồ, còn nói là vật ngự tứ, cũng không chịu cất cẩn thận, nếu có sơ xuất, người nào gánh vác nổi!”

Chương 21: Trùng sinh trở về 021 Tranh tài đá cầu Jianzi.

Dung Noãn Tâm đang buồn bực vì sao nàng gấp gấp rồi đi như vậy, lại nghe Nhị phu nhân thì thầm một câu: “Ồ, còn nói là vật nợ tứ, cũng không chịu cắt hẳn, nếu có sơ xuất, người nào gánh vác nổi!”

Theo lý thuyết, thường ngày tâm tư của Đại phu nhân rất cẩn mật (cẩn thận + bí mật), tuyệt sẽ không để lộ kẻ hở như vậy.

Một câu nói trong lúc vô tình của Nhị phu nhân, ngược lại nhắc nhở Dung Noãn Tâm, nàng mờ mờ ảo ảo cảm thấy trong chuyện này nhất định có vấn đề.

“Người xem trí nhớ của ta này, Huệ Kiều còn bảo ta làm cho nàng cầu Jianzi mới!” Nhị phu nhân uống một ngụm trà, lại tiện tay cầm một miếng bánh ngọt tinh xảo thả vào trong miệng, lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

Lúc đi ngang qua bên cạnh mẫu nữ Dung Noãn Tâm, bước chân của nàng hơi dừng lại, rồi sau đó tươi cười quan sát Dung Noãn Tâm, từ trong hai mắt dài nhỏ mà sắc bén lộ ra sự đắc ý vui sướng khi người khác gặp họa, rất dễ nhận thấy, đây là một người trời sinh yêu gây chuyện, nàng tiến tới bên tai Dung Noãn Tâm, hạ hơi nhỏ giọng nói: “Nha đầu, ta thấy ngươi cũng không phải là người chỉ nhả nhục chịu đựng, Nhị thẩm ta chờ ngươi cười trên đầu họ Mạc!”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười kia quyến rũ phong tình, lại lộ ra một dòng khí lạnh làm cho cả người người khác không thoải mái.

Đội nàng từng bước một uốn éo đi ra ngoài, lúc này Tần Thái Vân mới vội vàng từ trên ghế đứng lên, kéo tay Dung Noãn Tâm hỏi “Nhị phu nhân nói cái gì với con?”

Tần Thái Vân cũng không phải là người hồ đồ, vừa nhìn vẻ mặt của Nhị phu nhân, trong lòng cũng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Dung Noãn Tâm quay đầu nhìn mẫu thân, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của bà, an ủi: “Nương, Nhị phu nhân cũng không có xấu như người nghĩ, nàng chỉ nhắc nhở ta tuân thủ quy củ trong phủ này thôi, cũng là người tốt bụng”.

Nàng cười ôn hòa, từ trong đôi mắt hạnh xinh đẹp tuyệt mỹ để lộ ra sự dịu dàng ngày thường hiếm thấy, mấy ngày nay, nàng biết mẫu thân cũng sống không dễ chịu.

Vào phủ, con đường các nàng lựa chọn, bản thân nhất định phải trả cái giá tương ứng, nhưng Dung Noãn Tâm lại ích kỷ hy vọng xa vời giá cao này chỉ do một mình nàng trả là được, mẫu thân chỉ cần an tâm ngồi mát ăn bát vàng, vui vẻ hạnh phúc thật sự.

Nhưng trước mắt, hình như vẫn còn cách khá xa.

Nàng cũng chỉ có thể thỉnh thoảng an ủi Tần thị một chút, bởi vì, ở Dung phủ, Đại phu nhân vẫn còn một tay che trời, nắm trong tay mọi chuyện lớn nhỏ của cả phủ.

Nhưng Đại phu nhân có lớn hơn nữa, cũng không hơn Dung Định Viễn là nhất phủ chi chủ (người đứng đầu trong phủ).

Nếu muốn đánh đổ nàng, như vậy, chỉ có thể mượn đao giết người.

Tần thị nửa tin nửa ngờ gật đầu một cái, lại muốn hỏi một vài chuyện, Hạ Hà ở ngoài cửa lại không kiên nhẫn hô: “Tiểu thư, cần phải trở về”.

Thúy Nhi cũng kéo cánh tay Tần thị, ý bảo nàng không thể tiếp tục ngốc ở bên ngoài.

Một khi chưa có danh phận, nàng vẫn là thôn phụ không được lộ diện như cũ.

Hình như Tần thị có chút e ngại Thúy Nhi, vội vàng buông tay Dung Noãn Tâm ra, lưu luyến không rời nhìn nàng một cái, lúc này mới nhắc chân đi ra ngoài.

Dung Noãn Tâm đi theo sau lưng Tần thị, hai mẫu nữ một trước một sau ra khỏi Di Mãn viện.

Một ngày này, cũng không biết là ngày tốt gì, trong phủ cực kỳ nhiều khách, trừ Tam Hoàng tử và Thất Hoàng tử đã gặp trước đó, thậm chí huynh muội Mạc thị vài ngày không thấy cũng tới.

Dung Noãn Tâm nhìn thấy Mạc Tiêm Tiêm, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Giờ phút này, nàng đang cùng Dung Huệ Như, Dung Huệ Kiều đá cầu Jianzi ở trong hoa viên, vết thương trên mặt đã sớm biến mất, cũng không để lại

seò, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến nàng hoàn nguyện ý tới Dung phủ.

Ở ngoài hoa viên trong đình nhỏ trước hồ, Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử đang ngồi cùng với Dung Cảnh Hồng và Mạc Tử Hồng.

Từng tiếng cười vui sướng của thiếu nữ vang vọng trong hoa viên, mang đến một cảm giác thoải mái làm cho người ta ngọt tới tận tim, mấy người nam tử chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng phóng ánh mắt tới trên người mấy thiếu nữ, cảnh tượng này lại hài hòa, mỹ lệ như vậy.

Dung Noãn Tâm nhìn tất cả, nhìn người nam tử chưa hết ngây thơ kia, tất cả đều đã tan trong ký ức xa xôi, nhưng lòng lại đau như cũ.

“Noãn Tâm biểu tỷ, lúc trước ta không biết tên gọi của ngươi, lần này ta đã đặc biệt hỏi cô mẫu (chị hoặc em gái của bố), không ngờ ngươi chính là biểu tỷ của ta, về sau chúng ta hãy chung sống vui vẻ, có được hay không?”

Dung Noãn Tâm vừa định xoay người rời đi, nhưng mà Mạc Tiêm Tiêm lại nhanh nhẹn giống như bướm bướm, chạy đến bên cạnh nàng thật nhanh, hôm nay trên người nàng mặc váy dài trắng ngà thêu hoa sen, bên hông thắt đai lưng phấn hồng có nơ con bướm, nàng vốn cao gầy, trang phục trên người càng để lộ ra ưu điểm vượt trội của nàng, làm nổi bật lên dáng người hoàn mỹ mê người của nàng.

Nàng vừa chạy tới liền thân mật nắm tay Dung Noãn Tâm, thân thiết nói.

Trong lúc đó, mấy người nam tử cũng từ trong đình nhỏ đi ra, có thể là đối với vị tiểu thư mới tới Dung gia này có mấy phần tò mò, trong đó mất trọn tròn nhất phải kể tới Mạc Tử Hồng.

Lúc trước khi nhìn thấy Dung Noãn Tâm, trên người nàng mặc trang phục của thôn cô, lần này, trên người nàng mặc váy dài màu xanh lá thêu bướm bướm đùa hoa, tóc vấn thành búi tóc Thái Vân đang thịnh hành, trên da thịt như mỡ đông khảm một đôi mắt hạnh sâu thẳm trong veo mà lạnh lùng.

Nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy nàng thật xinh đẹp.

Nhưng chỉ cần nhìn thêm mấy lần, sẽ phát hiện, ở trên người của nàng có một sự hấp dẫn người khác kỳ lạ, làm cho người ta đắm chìm trong khí chất đặc biệt của nàng, mãi không thể tự thoát ra được.

Lúc này Mạc Tử Hồng đã sớm nhìn như si như say, gần như không nhìn thấy những người khác tồn tại.

“Tỷ tỷ, mới vừa rồi Nhị muội còn khoe khoang nói nàng đã được nhiều nhất, ngươi tới thật đúng lúc, hạ ngục Nhị muội đi, xem nàng còn có thể lớn lối như thế hay không.”

Dung Huệ Như khép hờ hai mắt, trên mặt là nụ cười yếu ớt xinh đẹp, dứt lời liền đưa câu Jianzi tới trên tay Dung Noãn Tâm.

Vật này bình thường đều là tiểu thư nhà có tiền mới có thể chơi, Dung Huệ Như quả nhiên là một cô nương tâm cơ thâm trầm, không chỉ có thể duy trì sự bình thản, thủ đoạn đùa giỡn cũng là xuồng tay từ chỗ tối.

Khóe môi Dung Noãn Tâm khẽ nhếch lên, từ chối: “Ta đã không được khá, vẫn là đừng bêu xấu”.

Dung Huệ Kiều mới vừa nghe thấy Dung Huệ Như một mực chắc chắn đã nha đầu đến từ nông thôn này nhất định có thể hơn nàng, giận đến mức chu mỏ, cũng không quản có người ngoài ở đây, liền hừ lạnh hét lên: “So thì so, ta cũng không tin một đã nha đầu đến từ nông thôn có thể hơn được ta!”

Những lời này vừa đúng đâm trúng ngao khí (sự kiêu ngạo) tận trong xương tủy của Dung Noãn Tâm, nàng híp mắt, vốn là cặp mắt thần nhiên chợt trở nên sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Dung Huệ Kiều: “Được, so thì so”.

Dung Huệ Kiều bị nàng nhìn như vậy, trong lòng lại rét lạnh một phen, lui về sau một bước theo bản năng, nàng tuyệt đối không ngờ, một đã nha đầu ở nông thôn cũng có thể có khí thế cường thế như vậy.

Khi nàng ý thức được mình lại có thể bị người khác dọa sợ, thân là đích thứ nữ của Dung gia nàng lập tức cúi đầu cặp mắt, trên mặt cũng có chút không nén được giận, nàng cố gắng trấn định quát: “Đã nha đầu, ngươi cho rằng ngươi muốn so thì so sao? Thua thì ngươi lấy cái gì bồi thường cho ta?”

Dung Noãn Tâm cười lạnh, nói: “Nếu ta thua, về sau liền kêu ngươi một tiếng tỷ tỷ, nhưng nếu ta thắng thì như thế nào?”

Gọi nàng một tiếng tỷ tỷ? Theo danh mà nghĩ, chính là buông tha cơ hội tranh vị trí đích trưởng nữ, tiền đặt cược này khó tránh có chút lớn, Dung Huệ Như không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, nhưng không có nhìn thấy một chút dấu hiệu đùa giỡn ở trên mặt của nàng, trong lòng hơi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rồi lại nghĩ.

Nếu Dung Huệ Kiều thật thay nàng thắng ván này, như vậy. Thật là một chuyện cực tốt.

Dung Huệ Kiều cũng khiếp sợ nhìn nàng, đầu óc vừa chuyển, lập tức cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, nhìn bề ngoài đối với nàng cũng không có chỗ tốt, nhưng lên lút suy nghĩ, tương lai của nàng còn phải dựa vào Đại phu nhân, nàng giúp Dung Huệ Như một lần, ngày khác, nhất định bắt Dung Huệ Như lấy đức tương báo.

Nghĩ tới đây, Dung Huệ Kiều nở nụ cười khinh bỉ: “Được, nếu ta thua, mặc ngươi sai khiến, tuyệt không đổi ý!”

“Một lời đã định! Xin hai vị Hoàng tử làm người làm chứng cho chúng ta”

Chương 22: Trùng sinh trở về 022 Đá đa dạng.

“Một lời đã định! Xin hai vị Hoàng tử làm người làm chứng cho chúng ta” Dung Noãn Tâm ‘phì’ cười một tiếng, đối với Dung Huệ Kiều mà nói không thể không làm như vậy.

Với tính khí của nàng, cho dù thua cũng sẽ không nhận nợ.

Thấy Dung Noãn Tâm hoàn toàn không đặt nàng ở trong mắt, Dung Huệ Kiều tức giận đến mức mặt cũng đỏ lên, nàng hấp tấp đoạt lấy cầu Jianzi trong tay nha hoàn, ném lên, há hê nhếch lông mày với Dung Noãn Tâm, trong lúc đó vẫn không quên liếc mắt nhìn sắc mặt của Tam Hoàng tử.

Chỉ sợ là đã nóng lòng muốn biểu hiện ở trước mặt hắn.

Nha đầu này, tuổi không lớn lắm, nhưng tâm tính lại không nhỏ.

“Một, hai, ba, bốn.” Có nha hoàn đã bắt đầu đếm, trong hoa viên lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều nhìn không chuyển mắt theo từng động tác đá cầu Jianzi nhẹ như lông vũ của Dung Huệ Kiều, ở trong lòng cũng yên lặng đếm.

“57, 58, 59.”

Bọn nha hoàn càng đếm càng vui mừng, âm thanh lúc vừa mới bắt đầu còn nhỏ nhưng càng ngày càng lớn lên, gần như tất cả người đều cho là Dung Noãn Tâm không sánh bằng Dung Huệ Kiều, nàng nhất định thua.

“60. . .” Cầu Jianzi bị đá lên thật cao, rồi sau đó văng vảng rơi trên giấy thù bách điều trào mình, Dung Huệ Kiều kiêu ngạo với tiếng kêu hô của bọn nha hoàn, trên mặt bởi vì vừa vận động mà sung huyết đỏ bừng, càng lộ vẻ nàng thanh xuân bức người, hoạt bát quyến rũ.

Sau đó, nàng vươn tay, văng vảng bắt được cầu Jianzi, nắm trong tay, há hê hátt cảm nhỏ lên, trong ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo không ai bì nổi.

Chỉ là sáu mươi, có lẽ đối với những tiểu nha đầu phiến tử ở trong phủ này mà nói, đã là một con số giỏi lắm.

Nhưng Dung Noãn Tâm là người đã trải qua nửa đời tang thương, kiếp trước, ở trong hoàng cung, trong thời gian buồn chán, nàng luyện thành bản lĩnh đá cầu Jianzi có một không hai, nếu không có người quấy rầy, nàng có thể đá từ bình minh đến khi bầu trời tối đen, cầu Jianzi không chạm đất, thậm chí còn có thể biến đổi cách đá đa dạng, cùng với, vừa làm chuyện khác vừa đá.

Các phi tần khác trong cung đều vô cùng hâm mộ, Thiên Mộ Ly đã từng tán dương qua bản lĩnh đá cầu Jianzi của nàng là độc nhất vô nhị.

Dung Huệ Kiều chỉ mới đá được vón vẹn sáu mươi cái đã không ai bì nổi.

Dung Noãn Tâm nhếch môi cười, cũng không chú ý ánh mắt nhận định nàng chắc chắn thua của người khác, nhận lấy cầu Jianzi Dung Huệ Kiều đưa tới ném lên không trung, rồi sau đó nàng nhẹ nhàng xoay người một cái, từ phía sau văng vảng đón được cầu Jianzi.

Người khác chưa từng xem qua kỹ thuật đá hiếm lạ này, mọi người ghen hòng nhìn trân trối, trong khoảng thời gian ngắn đến đếm cũng quên.

Ngay sau đó, nàng vừa ngẩng đầu, hai chân luân phiên, chọt nặng chọt nhẹ, đá cầu Jianzi lên giữa không trung, rồi sau đó cả người cũng nhẹ nhàng nhảy lên, lưng bàn chân giơ qua bả vai, động tác như nước chảy mây trôi, vừa tuyệt đẹp lại lưu loát, giống như nàng không phải đang đá cầu Jianzi, mà là múa một khúc động lòng người.

Thiên Mộ Ly sững sờ nhìn nữ tử đá cầu Jianzi giống như tiên nữ đang nhảy múa, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt nàng có ma lực làm cho người ta chìm đắm thật sâu, đến mức không dám chớp động hai mắt, chỉ sợ vừa chớp mắt, sẽ bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc xinh đẹp nào của nàng.

Trên mặt của nàng vĩnh viễn nở nụ cười nhẹ nhàng làm cho người ta nhìn không thấu, nhưng không tùy tiện, cũng không hèn mọn.

Nụ cười kia giống như đã sinh trưởng ở trên mặt của nàng, nàng rõ ràng đang cười, nhưng mà lại rất mâu thuẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo xa cách.

Nữ tử như thế, là lần đầu Thiên Mộ Ly gặp.

Sự ngây thơ chưa thoát khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khiến tinh thần Thiên Mộ Ly bị chấn động, tim của hắn đập ‘thình thịch’, như có một cánh tay vô danh gõ vào tim của hắn một cái lại một cái, sục sôi đến mức gần như muốn nhảy ra ngoài.

Đúng lúc này, Thiên Mộ Điều đột nhiên từ từ đếm vài số: “98, 99, 100!”

Rất dễ nhận thấy, Thiên Mộ Điều cũng nhìn đến xuất thần, thế cho nên đôi mắt vô cùng tập trung nhìn vào một chỗ, ánh sáng tỏa ra làm cho người ta khó hiểu.

Khi hần đếm tới 100, khoe miệng Dung Noãn Tâm khẽ nhếch lên, không tốn chút sức nào đá cầu Jianzi lên không trung, rồi sau đó ưu nhã xoay người, đứng bằng một chân, một chân còn lại duỗi về phía sau, dễ dàng đón được cầu Jianzi đang rơi xuống.

Ánh sáng lúc hoàng hôn sáng chiếu vào trên khuôn mặt của nàng, chiếu vào cầu Jianzi Ngủ Thái Tân Phần (nằm sắc rực rỡ), lúc này, nàng đang đắm chìm trong ánh sáng, giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, như thực như ảo.

Tất cả mọi người giật mình.

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phượng (*).” Âm thanh của Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều như có như không, như thực như ảo.

(*) Trích trong Kinh thi - Kiêm gia 1.

Dịch thơ:

Bờ lau bụi lách xanh xanh,

La đà mọc trắng, đã thành giá sương.

Người đi sông nước mệnh mang,

Ngược dòng nước biếc tìm đường ta theo.

Dung Noãn Tâm hất cằm lên, trở tay nắm ghía cầu Jianzi đang nắm trong tay.

Khoe môi nhếch lên: “Tam điện hạ, mới vừa rồi Noãn Tâm chỉ lo đá, không có đếm, không biết Tam điện hạ có đếm không?”

Nàng rõ ràng nghe được hần đang đếm, mà lại làm bộ như không biết.

Thiên Mộ Điều lắc đầu một cái, nghiêm giọng nói: “Không nhiều không ít, vừa đủ một trăm!”

Sắc mặt của Dung Huệ Kiều đã sớm trở nên trắng bệch, nàng đầu nghĩ đến, một đã nha đầu đến từ nông thôn lại có thể biết đá cầu Jianzi, còn đá được xuất thần nhập hóa như thế.

Một trăm, cũng không phải thực lực của nàng, nếu nàng vẫn đá tiếp, có lẽ 200, 300 cái, cũng không thành vấn đề.

Trong lòng nàng hiểu rõ, nàng thua, hơn nữa còn thua chật vật như thế, cho nên lòng kiêu ngạo của nàng không chịu được sự thất bại nghiêm trọng này, trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí hóa giận chỉ vào Dung Noãn Tâm, hô lớn: “Ngươi. Ngươi đùa bọn ta.” Rõ ràng là cao thủ, mới vừa rồi lại giả vờ là người không biết chơi lừa nhân gian.

Dung Noãn Tâm nhíu mày, nhẹ ‘Hả?’ một tiếng, không hiểu hỏi: “Ta đùa bọn ngươi khi nào?”

“Ngươi. Ngươi. Ta mặc kệ, lần này không tính, lần tới ta lại so cái khác với ngươi, ta cũng không tin, một đã nha đầu ở nông thôn có thể chơi ra hình ra dạng hay sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Huệ Kiều đã sớm sung huyết đỏ bừng, nàng xấu hổ chỉ vào Dung Noãn Tâm, tính tình trẻ con nói năng ngoan độc, cũng không quay đầu lại chạy đi.

Một nhóm nha hoàn vừa gọi, vừa đuổi theo, để tránh cho vị nhị tiểu thư này xảy ra chuyện.

Dung Noãn Tâm lắc đầu một cái, nàng đã sớm đoán được nàng không nhận nợ, vì vậy, cũng không thất vọng bao nhiêu.

Náo loạn như vậy, sắc trời cũng tối đi không ít, mắt thấy hoàng hôn buông xuống, đèn ở các góc trong phủ được thắp lên, Dung Noãn Tâm đang muốn xoay người rồi đi.

Dư quang bên khoe mắt trong lúc vô ý thoáng nhìn Hạ Hà đang nháy mắt với Từ Đan, trong lòng nàng hơi chậm lại, mơ hồ cảm thấy tối nay nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

“Tam điện hạ, Thất điện hạ, Noãn Tâm cáo từ trước!” Quay người lại, nàng dùng giọng nói sắc bén cáo từ hai vị quý nhân, không cho cự tuyệt.

Thiên Mộ Điều ngẩn ngơ nhìn nữ tử trước mắt, chỉ cảm thấy nàng phức tạp khó hiểu rõ, làm cho không người nào có thể nắm lấy.

Dung Noãn Tâm cúi người, một lúc lâu vẫn không thấy đáp lại, trong lòng nàng càng không yên, không đợi hai vị quý nhân chỉ thị đã xoay người rời đi.

Hạ Hà và Từ Đan theo sát phía sau, lại thấy ở phía trước nàng quẹo vào đường mòn đi thông qua Di Tâm viện.

Hạ Hà vội vàng tiến lên ngăn lại: “Tiểu thư, viện ngài ở bên kia.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Rốt cuộc Đại phu nhân muốn làm gì

Hạ Hà vội vàng tiến lên ngăn cản nàng: “Tiểu thư, viện của ngài ở bên kia!”

Nha đầu này cho rằng Noãn Tâm muốn trở về viện, nhưng còn chưa hiểu đường, cũng khó trách, diện tích Dung phủ cực lớn, hơn nữa viện cũng rất nhiều, trừ tất cả viện đã ở, còn có thật nhiều viện bỏ trống, ở Bắc Viện còn thủy tạ (nhà trên mặt nước) hình vòm hấp dẫn!

Dung Noãn Tâm nhũn mày cười khanh khách nhìn nàng: “Người nhìn ta, ở nông thôn ngây ngô quen, đến trong phủ này lại cảm thấy cái gì cũng hiếm lạ, ta đi đến phía bắc một chút, nếu như người có chuyện, đi trước là được, dù sao có Từ Đan ở đây, sẽ không xảy ra sai lầm gì!”

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, giữa khuôn mặt hiện ra một chút lạnh lùng.

Hạ Hà nghe lời của nàng, ở trong lòng tự đánh giá một lần, nghĩ đến, nàng nói cũng không sai, chỉ là một dã nha đầu chưa từng thấy qua cảnh đời ở nông thôn, chẳng lẽ, nàng còn có thể lật trời hay sao?

Lại nói, mấy ngày này Dung Noãn Tâm cũng coi là dịu ngoan, trừ lúc đầu trở về phủ náo loạn chút chuyện ra, cũng là yên tĩnh tuân thủ bổn phận.

Hạ Hà quả thật có chuyện, Đại phu nhân bảo nàng sau khi đưa Dung Noãn Tâm về viện thì đi qua một chuyến, lúc này thấy nàng căn bản không có ý tứ trở về, cũng không tiện cưỡng ép, dù sao trên danh nghĩa Dung Noãn Tâm vẫn là chủ tử của nàng, coi như trong lòng mình hoàn toàn xem thường nàng, cũng không coi nàng như chủ tử. Nhưng ở ngoài viện, dù sao nhiều đôi mắt nhìn như vậy, thật đến tai đại lão gia nơi đó, chỉ sợ cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

“Cũng tốt, vậy nô tỳ đi về trước chuẩn bị một chút, buổi tối hai vị Hoàng tử sẽ lưu lại dùng bữa tối! Nô tỳ đi về trước!” Hạ Hà cố ý tìm có đằng hoàng.

Thấy Dung Noãn Tâm không nhìn nàng nữa, nàng lại nháy mắt với Từ Đan, để cho nàng nhìn Dung Noãn Tâm cho thật kỹ, lúc này mới yên tâm rời đi.

Vừa mới đi ra khỏi phạm vi tầm mắt của Dung Noãn Tâm, Hạ Hà lập tức thay đổi đường đi, đi về phía Di Mãn viện của Đại phu nhân.

Dung Noãn Tâm đứng ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn bóng dáng Hạ Hà biến mất ở trong tầm mắt, lúc này mới trầm mặt xuống, bước nhanh về phía Thiên viện của mẫu thân.

Từ Đan bước nhanh đi theo, đi ước chừng một nửa đường, phát hiện Dung Noãn Tâm căn bản là không muốn đi Bắc Viện thương thức phong cảnh, trong lòng nàng căng thẳng, vội vàng bước nhỏ chạy lên phía trước, ngăn Dung Noãn Tâm lại: “Tiểu thư, tiểu thư, ngài cũng không thể đi loạn, nếu xảy ra sai lầm gì, Đại phu nhân trách tội xuống, nô tỳ đảm đương không nổi.”

Nàng cũng không ngu ngốc, biết Dung Noãn Tâm đây là muốn đi tìm Tàn thị.

Dung Noãn Tâm hí húp nửa cặp mắt nhìn nàng, trên mặt đột nhiên dâng lên nụ cười âm lãnh, so với Hạ Hà, nha đầu Từ Đan đối phó dễ hơn nhiều.

Nha đầu này không nói nhiều, lá gan cũng không lớn, ngày thường đều làm việc theo chỉ thị của Hạ Hà, lúc này Hạ Hà không có ở đây, nàng lập tức không đứng mực, gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng rồi.

“Từ Đan.” Nàng nhẹ nhàng gọi tên của Từ Đan, vừa nói vừa lấy vòng tay bích ngọc danh quý lão phu nhân ban cho nàng trên cổ tay của mình xuống, đặt ở trong tay vô tình mà cô ý vuốt ve: “Người nói, nếu. Ta nói với lão phu nhân, người đánh nát vòng tay bà ban cho ta, lão phu nhân sẽ như thế nào đây?”

Dứt lời, con người nàng trầm xuống, làm bộ muốn ném vòng tay kia vào trên núi giả trước mắt.

Một cái ném này, ngọc đá đều nát, chỉ sợ vòng tay sẽ ở biến thành mảnh vụn.

Từ Đan nơi nào nghĩ đến, Dung Noãn Tâm lại là nhân vật hung dữ như thế, nàng (TĐ) giương mắt nhìn nàng (DNT), gương mặt đã sớm bị sợ đến trắng bệch, thấy trên mặt Dung Noãn Tâm cũng không có một chút ý tứ đùa giỡn, nàng gấp đến độ nước mắt cũng chảy xuống, cuống quýt quỳ xuống đất, khóc lóc cầu xin tha thứ: “Tiểu thư tha mạng, lão phu nhân nhất định sẽ không tha cho nô tỳ, đây chính là vật lão nhân gia bà trân quý nhất, ngài tha cho nô tỳ đi!”

Lúc này Dung Noãn Tâm mới nhếch môi cười, hơi khom người, dùng một ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của Tử Đan lên, thân thiện dụ dỗ nói: “Tha cho người cũng được, chỉ cần người không nói chuyện hôm nay ta đi đâu ra, ngày sau bên Đại phu nhân kia có gió thổi cỏ lay gì, người đều kịp thời báo cáo với ta, ta sẽ bỏ qua cho người.”

Thân thể Tử Đan run lên rõ ràng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng run rẩy, đã một lúc lâu mà cái đầu vẫn không kịp phản ứng.

Mấy ngày nay, nàng vẫn cho rằng Dung Noãn Tâm chỉ là một quả hồng mềm, Đại phu nhân nắm đo ở trong tay, nào dám không nghe lệnh, hôm nay. . . . Nàng mới thật sự rõ ràng, nữ tử trước mắt tuyệt không phải là đèn đã cạn dầu.

Muốn tánh mạng, hay là muốn trung thành với Đại phu nhân, Tử Đan bị làm khó.

Nhưng rất dễ nhận thấy, nếu lúc này nàng cự tuyệt Dung Noãn Tâm, trách phạt ở ngay trước mắt.

Cẩn rằng một cái, nàng hạ quyết tâm, lập tức tạm chọn lựa: “Nô tỳ nghe tiểu thư, tiểu thư sai nô tỳ làm cái gì, nô tỳ sẽ làm cái đó!”

“Rất tốt!” Dung Noãn Tâm cười ha ha, sớm đoán được nha đầu này nhất gan sợ phiền phức: “Tối nay Đại phu nhân muốn làm cái gì? Nói!”

“Nô tỳ thật sự không biết, nô tỳ chỉ nghe Hạ Hà cô nương nói, nhìn kỹ tiểu thư, tuyệt không thể xảy ra chuyện rắc rối gì.”

Tử Đan khóc đập đầu trên mặt đất, chuyện này, có lẽ nàng biết, nhưng nàng cũng không phải là kẻ ngu không biết lợi hại trong đó, nói ra, Đại phu nhân nhất định chính chết nàng.

Dung Noãn Tâm biết nàng tuyệt đối không có khả năng nói ra, nên cũng không hỏi nhiều nữa, bước nhanh về phía Thiên viện của mẫu thân.

Viện này dọn dẹp cũng lưu loát sạch sẽ, mấy ngày trước đây nghe nói Đại phu nhân đã phái mười hạ nhân tới đây, nhưng Dung Noãn Tâm vào viện, lại không có nhìn thấy nửa bóng người nào.

Nàng không biến sắc quan sát mọi nơi một lần, phát hiện lúc này trong một gian sương phòng phía đông có ánh đèn sáng lò mờ.

Bất tri bất giác, đã là trăng treo cành liễu rồi (ý nói đã tối), ước chừng chưa tới thời gian một chén trà, bữa tối sẽ đến, không còn kịp rồi.

Nàng vội vã đẩy ra cửa phòng của Tần thị, hô: “Nương.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đã không còn kịp rồi

Nàng vội vã đẩy cửa phòng của Tần thị ra, hô: “Nương.”

Tần thị đang ngồi ngẩn người ở bên giường, chợt nghe được một tiếng gọi quen thuộc, trong mắt nàng đầu tiên là tràn đầy mê mang, cho rằng mình hoa mắt, dụi xoa xoa cặp mắt, mới phát hiện người tới thật sự là nữ nhi bảo bối Dung Noãn Tâm của mình.

Trên mặt nàng chợt lóe qua vẻ vui mừng, rồi sau đó lập tức lại hốt hoảng chạy ra cửa phòng, nhìn trước ngó sau nói: “Tâm nhi, sao con lại tới đây? Nếu để người khác nhìn thấy.”

Cho trong phủ có quy tắc, trong ngày thường tất cả tiểu thư đều gọi đích mẫu (mẹ cả) là nương, di nương cùng với một số nữ nhân không có danh phận, địa vị là ở dưới những tiểu thư này, vì vậy, tiểu thư không thể đến chỗ di nương thỉnh an chào hỏi.

Trước lúc Tần thị chưa bái lễ, vẫn là phụ nhân không danh không phận như cũ, ở trong phủ có cùng địa vị với ma ma.

Ở trước lúc Đại phu nhân không đề cập nâng nàng làm bình thiê, gần như không có ai cho nàng sắc mặt tốt, nhưng sau khi Đại phu nhân nói ra chuyện nâng nàng làm bình thiê, hạ nhân trong phủ vẫn không coi trọng nàng như cũ.

Theo suy nghĩ của bọn họ, Tần thị chỉ là một thôn phụ không lên được trên mặt bàn, Dung phủ có thể nuôi nàng an hưởng tuổi già, đã là ban ơn to lớn, còn trông cậy vào người khác có thể lấy lễ đón tiếp sao?

Lòng Dung Noãn Tâm khê chua xót, cảm giác ban đầu mình cố ý làm cho mẫu thân lựa chọn trở về Dung phủ có phải sai lầm rồi hay không.

Nàng nắm tay của mẫu thân, trong mắt chứa bọt nước nhàn nhạt.

Hai nương con đã vài ngày không có ngồi chung một chỗ nói chuyện, mặc dù cách mấy ngày thì có thể gặp nhau, nhưng mỗi lần đều là nhìn liếc qua một

chút, có mấy lần còn không nói được lời nào.

“Tiểu thư, động tác của ngài nhanh lên một chút, Đại phu nhân bên kia chỉ sợ không dễ giao phó.”

Từ Đàn là một nha đầu sợ phiền phức, lúc Dung Noãn Tâm nói chuyện với Tần thị, nàng vẫn luôn dựa bên cửa sổ không ngừng nhìn ra ngoài, rất dễ nhận thấy là nha đầu này biết Đại phu nhân muốn đối phó Tần thị.

Nàng nói lời nói này cũng không phải vì muốn Dung Noãn Tâm tốt, lúc này, tính mạng của nàng cũng thất ở trên người của Dung Noãn Tâm, nếu Đại phu nhân truy cứu tới, chỉ sợ hôm nay nàng xuất hiện ở nơi này, cũng là thoát không khỏi liên quan.

Vì vậy, nàng sợ hơn, hốt hoảng hơn Dung Noãn Tâm.

Bị Từ Đàn nhắc, lúc này Dung Noãn Tâm mới nhớ tới lí do tới đây, nàng quay mặt sang, dùng ống tay áo lau mắt một cái, vẻ mặt trang nghiêm hỏi “Nương, Thúy nhi đi nơi nào?”

“Thúy nhi? Nàng nói đi chỗ Đại phu nhân lấy một số thứ, chỉ sợ một hồi sắp trở lại, con vẫn là nhanh chóng trở về đi thôi, bị nàng nhìn thấy, lại náo loạn lên!” Vừa nhắc tới Thúy nhi, trên mặt Tần thị thoáng qua vẻ e ngại, rồi sau đó lập tức ý thức được Dung Noãn Tâm tới chỗ nàng là không ổn.

Vì vậy, nàng lau khô nước mắt, nhắm mắt muốn đẩy Dung Noãn Tâm ra ngoài cửa.

Dung Noãn Tâm vừa bức mình vừa buồn cười, mình cũng có một ngày bị mẫu thân đuổi ra khỏi cửa.

“Nương, người hãy nghe con nói, lát nữa đợi Thúy nhi trở lại, người dẫn nàng tới bên trong phòng người ở, con có việc muốn hỏi nàng!”

Dung Noãn Tâm cũng không kịp giải thích nhiều như vậy, nếu lúc này mình nói với nương, Đại phu nhân muốn hại nàng, chỉ sợ với tính tình đơn thuần này của nàng, như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, vì vậy, chỉ có xuống tay ở trên người Thúy nhi.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo lập tức đến, nơi này mới vừa nhắc tới Thúy nhi, ngoài cửa đã truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Thúy nhi: “Tần chủ tử, Đại phu nhân có đồ muốn ta giao cho người, có thể mở cửa sao?” (L: à nô tỳ nào láo lăm, lee đề ta-người nhé)

Trong lòng Tần thị hoảng hốt, cũng không biết như thế nào cho phải, nếu bị Thúy nhi nhìn thấy Dung Noãn Tâm ở chỗ này, chỉ sợ lại đi chỗ Đại phu nhân nói huyền thuyên, vậy dứt khoát tin nữ nhi của mình một lần, nàng hạ quyết tâm, gạt đầu với Dung Noãn Tâm một cái, đẩy nàng đến sau tấm bình phong.

Cửa ‘két’ một tiếng mở ra, Thúy nhi nghênh ngang đi vào, ‘păng’ một tiếng ném cái hộp tinh xảo đang bung trong tay lên trên bàn, hai chân nhấc lên, tự nhiên rót ly trà uống.

Tần thị tiến lên nhìn lên, cái hộp này nhìn rất quen mắt, nếu không có nhớ lầm, hẳn là cái hộp chứa khuyên tai ngự tứ buổi sáng ngày hôm nay Đại phu nhân cho nàng thấy qua.

Thứ ở bên trong, Tần thị không dám nhìn kỹ, nhưng cái hộp này, nàng vẫn là nhận được.

“Chuyện này. Đây là Đại phu nhân cho ta?” Tần thị có vẻ có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), không dám tin chỉ chỉ cái hộp này, hoa văn hoa nở Phú Quý điêu khắc tinh xảo, hợp với từng đoá hoa lớn màu vàng kim, nhìn một cái cũng biết giá trị liên thành (giá cao, cực quý).

Đại phu nhân đối với nàng quả thật không tệ, nhưng mà sẽ không âm thầm đưa lễ vật quý giá như vậy cho nàng chứ? Trong lòng Tần thị cũng nổi lên một chút nghi ngờ.

Thúy nhi ‘hừ’ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Thu cho tốt, mất nhưng là tội chết!”

Dứt lời, ném tách trà trong tay mình một cái, lại nghênh ngang đi ra ngoài.

Đội bóng dáng Thúy nhi biến mất ở ngoài cửa, Dung Noãn Tâm một bước nhảy ra ngoài, tiến lên vội vàng mở ra cái hộp kia, thứ bên trong xác định là khuyên tai Hồng Bảo Thạch được Đại phu nhân xưng là vật ngự tứ.

Nghi hoặc trong lòng nàng lập tức được cởi bỏ hết.

Đại phu nhân đây là muốn chơi trò cũ ‘vừa ăn cướp vừa la làng’, trước đó ả thiện tâm nói đề nghị nàng Tần thị làm bình thê chỉ là làm dáng một chút ở trước mặt hạ nhân, tranh thủ tin tưởng của lão phu nhân và Dung Định Viễn.

Nếu Dung Noãn Tâm không có đoán sai, không quá thời gian nửa ly trà nhỏ Đại phu nhân sẽ mang Dung Định Viễn tới đây lục soát vật ngự tứ mất tích.

Tần thị suy nghĩ đơn thuần, nhất định sẽ lấy các thứ ra, mà Thúy nhi lại một mực chắc chắn vật này là Tần thị trộm cảm, mình không biết chút nào, Tần thị chính là nhảy vào Hoàng Hà (tên một con sông) cũng rửa không sạch.

Nàng bừng tỉnh hiểu ra, lúc trước ở Di Mãn viện, Đại phu nhân là cố ý không cất kỹ đồ vật này, mà Nhị phu nhân lại rời đi trước, vì vậy, nếu vật ngự tứ này không phải tự bay mất, thì chỉ có nương con Dung Noãn Tâm có hiềm nghi.

Đại phu nhân muốn hãm hại chính là Tần thị, vì vậy, ở chỗ Dung Noãn Tâm sẽ không bỏ nhiều công sức.

Sắc mặt nàng nặng nề nhìn Tần thị, nghiêm túc lại không cho cự tuyệt nói: “Nương, lát nữa nếu Đại phu nhân tới đây, người giao cái hộp này cho nàng, nhưng mà. Bên trong chỉ là một vòng ngọc bình thường, biết không?”

Dứt lời, Dung Noãn Tâm nhanh chóng lấy khuyên tai bên trong ra ngoài, lại bỏ vào vòng ngọc bình thường Từ Đàn mang trên cổ tay.

Tần thị hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng biết tình thế nghiêm trọng, nàng gật đầu một cái, vội vàng đẩy Dung Noãn Tâm ra phía ngoài cửa: “Ta hiểu, con nhanh trở về đi thôi!”

Nhưng mà, cũng đã không còn kịp rồi, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó đèn cả viện đều sáng lên.

Đại phu nhân đã mang theo Dung Định Viễn, cùng với Tam Hoàng tử, Thất Hoàng tử và Mạc thị huynh muội được mời vào phủ khí thế hung hăng xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trục xuất người này khỏi Dung phủ

“Nguy rồi, làm thế nào?” Tần thị bị sợ đến mức luống cuống tay chân, gần như sắp khóc ra, đầu tiên nàng nghĩ tới chính là, Dung Định Viễn phát hiện Noãn Tâm phá quy củ hư trong phủ có thể trách phạt nó hay không.

Dung Noãn Tâm nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần kia, rõ ràng chính là đi tới phía phòng ngủ của mẫu thân.

Mi tâm (*) của nàng nhú lại, nhỏ giọng tiến tới bên tai Tần thị nói: “Nhớ lời nói vừa rồi của con!”

(*) mi tâm: chỗ giữa 2 đầu lông mày

Dứt lời, nàng kéo Từ Đàn đang bị sợ đến mức không ngừng run rẩy, dùng sức đẩy cửa sổ gần hồ nước trong phòng này ra, che miệng của Từ Đàn, không chút do dự nhảy ra ngoài.

“Bùm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, cánh cửa sổ “Ken két” một tiếng chậm rãi khép lại.

Cũng ngay tại lúc này, cửa phòng ngủ bị người dùng sức đẩy ra.

Lâm mục đi đến trước tiên, lạnh lùng thi lễ với Tần thị một cái, nói: “Tần chủ tử, xin lỗi, vật ngự tứ của Đại phu nhân không cánh mà bay, trong phủ đã phong tỏa, bắt đầu kiểm tra từ chỗ của ngài đi!”

Lâm mục vừa vào cửa, lập tức lục soát không chút khách khí, nơi này lật mở, nơi kia nhìn một chút, đáng vẻ vênh váo tự đắc, giống như là trong lòng ôm thánh chỉ.

Nói như vậy cũng không quá đáng, ở Đại Tề, lời nói của Hoàng thượng chính là thánh chỉ, nhưng mà, ở Dung phủ, lời nói của Dung Định Viễn cũng giống như thánh chỉ, trước mắt, bà nhưng là tuân lệnh Dung Định Viễn đặc ý tới lục soát, đương nhiên là ngang ngược can rõ không coi Tần thị ra gì.

Trái tim Tần Thái Vân đập giống như đánh trống, nàng âm thầm cảm thấy may mắn ở trong lòng, đơn thuần nghĩ rằng cũng may nha đầu Noãn Tâm kia thông minh, nếu không, phá hư quy củ trong phủ chính là phải bị phạt.

Cũng đúng lúc này, lại nghe Lâm mục hét âm lên: “Lão gia, phu nhân, các người mau đến xem, đây không phải là khuyên tai ngự tứ phu nhân mất sao?”

Lời của bà lập tức làm cho Dung Định Viễn nhìn chăm chú, đoàn người vốn đang ở ngoài cửa lập tức do Dung Định Viễn dẫn đầu đi vào.

Cả phòng ngủ đều bị đèn lưu ly Dung Định Viễn mang tới chiếu sáng như ban ngày, Tần thị nhìn thấy sắc mặt hần như đỏ, mày rậm nhíu chặt, vẫn luôn lộ ra lạnh lùng làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Lâm mục giống như là khoe khoang đưa cái hộp tìm được tới trước mặt của hần, trong nháy mắt sắc mặt của Dung Định Viễn trở nên vô cùng khó coi, gân xanh trên trán nổi lên, con giận tích tụ không lời nào có thể miêu tả được.

Đúng lúc này, Thúy nhi nha đầu đột nhiên “Bùm” một tiếng quỳ gối dưới chân của Dung Định Viễn, uất ức nói: “Đại lão gia, nô tỳ có tội, sáng sớm ngày hôm nay, Đại phu nhân giữ lại Tần chủ tử và Noãn Tâm tiêu thụ ở trong phòng ăn điểm tâm, Tần chủ tử thấy phu nhân đi vội vàng, quên cất hoa tai này, nên tự mình thu, nàng còn ép nô tỳ không được nói ra ngoài, nếu không sẽ đưa nô tỳ đến nhà kho, cầu đại lão gia tra cho rõ!”

Khóe miệng Mạc thị lộ ra nụ cười đắc ý yếu ớt mơ hồ, xác thực cũng là lóe qua rồi biến mất.

Lời nói của Thúy nhi làm cho tất cả mọi người ở đây giật mình, trong đó giật mình kinh hãi nhất phải kể tới Tần Thái Vân rồi, nàng bị tức đến mức môi trắng bệch, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Lúc nào thì nàng muốn lấy, Thúy nhi vậy mà lại vu hãm nàng như vậy.

Cái hộp này rõ ràng chính là Đại phu nhân để cho nàng đưa tới, hôm nay lại bị nàng đổi trắng thay đen, bóp méo sự thật.

Tần thị run rẩy đôi môi: “Nói bậy.” Hai chữ, còn chưa nói toàn bộ, đã nhìn thấy có người hứng thú bắt mắt đứng đây.

Mạc Tử Hồng là một chủ nhân thích thêu dệt chuyện, Dung phủ này vốn cũng không tới lượt hấn chen miệng, nhưng hấn lại cố tình đứng dậy giọng khách át giọng chủ, chỉ vào Tần thị hét lên: “Cô, nữ nhân này là ai vậy? Lá gan cũng không nhỏ nha, chuyện chém đầu cũng dám làm, thật đúng là không muốn sống nữa!”

“Biểu ca, người biết cái gì, tham tiền là chuyện nhỏ, nếu vật ngự tứ này mất, Dung phủ chúng ta nhưng là phạm vào tội khi quân đó, nàng đây là ghi hận phụ thân, ghi hận Dung Gia chúng ta, ghi hận chúng ta không có sớm đón nương con các nàng về phủ qua cuộc sống tốt, ta xem lần này bọn họ trở về chính là để báo thù.”

Từ trước đến giờ Dung Huệ Kiều không biết trời cao đất rộng, tuy rằng lời nói vô cùng khó nghe, nhưng cũng nói đến bên trong lòng của những người khác ở đây.

“Im miệng!” Đại phu nhân giả vờ quát nàng, kì thực là mục đích đã đạt tới, ả đây côi lòng mong đợi nhìn Dung Định Viễn, cố gắng làm cho hấn cho toàn bộ phủ một cái công đạo trên chuyện này, tỷ như, trực xuất khỏi Tần thị phủ, trọn đời cũng không thể tranh vị trí chính thê này với ả.

Dung Định Viễn híp nửa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tần Thái Vân, trong hơn mười năm này, lòng hấn luôn cảm thấy áy náy với nàng, cũng không chỉ một lần đề cập tới muốn cho nương con nàng sống thoải mái một chút ở trước mặt Đại phu nhân.

Nhưng lúc này, chứng cứ xác thật, Tần Thái Vân cũng nói không ra lý do thích hợp để chứng minh sự trong sạch của mình, hay là nàng căn bản cũng không có mặt để chứng minh.

Trong lòng Dung Định Viễn dấy lên một ngọn lửa hừng hực, giống như muốn đốt cả người hấn, hấn mím môi, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Đại phu nhân thấy hấn thật lâu không làm ra quyết định, cố thêm dầu vào lửa nhẹ khuyên nhủ: “Tần muội muội, muội còn không nhanh nhận sai với lão gia, có lẽ lão gia sẽ tạm bỏ qua cho muội lần này.”

Tần thị gấp đến độ nước mắt chảy ròng, làm sao nàng biết biện giải như thế nào, hé miệng, chỉ nói ra một chữ: “Ta.”.

Mất thấy, sự thật đã định, Dung Định Viễn thở dài một cái, ngăn chặn tức giận ở đáy lòng, lạnh lùng mở miệng: “Tần thị phẩm đức bất chính, không xứng làm chủ mẫu Dung phủ ta, tùy ý đưa người này về nơi ở cũ, không bao giờ đón về phủ!”

Giọng nói của hấn nhẹ nhàng mà lạnh lùng, lại một lần một cái đập bẻ trái tim của Tần thị.

Vì hấn, một mình nàng gánh vác nhà bản hàn, hơn mười năm chưa từng có câu oán hận nào.

Biết được hấn cưới thiên kim Thái Phó, nàng không nao loạn không làm khó, yên lặng làm chuyện mình nên làm như cũ.

Mười mấy năm qua, nàng chưa bao giờ oán qua hấn, chỉ ngóng trông có một ngày, hấn còn có thể nhìn mình một lần, nhưng mà giờ phút này, Tần thị có chút tâm ý nguội lạnh, hấn vậy mà lại không tin nàng, hấn không hỏi một chữ một câu, chỉ nghe lời từ một phía của một nha đầu, đã muốn trục xuất nàng khỏi phủ.

Dung Định Viễn tốt lắm, phụ tâm lang (kẻ bạc tình) tốt lắm.

Sau khi Lâm mụ và Đại phu nhân trao đổi ánh mắt, lập tức đi lên phía trước, muốn kéo Tần thị đi xuống.

Đại phu nhân làm bộ như tình thế khó xử khuyên nhủ: “Lão gia, là người thì sẽ phạm lỗi, tạm tha cho Tần muội muội lần này đi!”

Dung Định Viễn nghe nàng nói như thế, ngược lại càng nổi giận hơn, lạnh lùng nói: “Nếu lại có lần tới, Dung phủ chúng ta cũng phải chôn theo.”

Hấn lại nghĩ đến lúc Tần thị vừa trở về phủ thì con rùa trường thọ bị chết, tuy nói sau đó lại kiểm chứng ra là Viên nương gây nên, thế nhưng cuối cùng chuyện cũng có liên quan tới nương con Tần thị, ít nhiều gì ở trong lòng Dung Định Viễn cũng gieo một cây gai.

Bị Dung Định Viễn quát một tiếng như vậy, Đại phu nhân cũng không lên tiếng, nàng dùng ánh mắt ý bảo Lâm mụ áp giải Tần thị đi.

“Đội đã.” Một tiếng quát lạnh lùng truyền đến từ sau đầu, mọi người nhìn lại theo tiếng nói, chỉ thấy ngoài cửa ánh trăng giống như huyền ảo rơi xuống trên người của Dung Noãn Tâm.

Nàng chậm rãi đi tới từ trong ánh trăng kia, cả người lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Lục soát viện

Nàng chậm rãi đi tới từ trong ánh trắng kia, cả người lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh nhạt.

Tròng mắt u trầm (âm u sâu thẳm) của nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm mục đang cầm tay của Tần thị, bước chân chậm rãi tới gần bà ta.

Rõ ràng là nữ tử mềm mại yếu đuối, rõ ràng là thân thể đơn bạc thon gầy, lại làm cho Lâm mục luôn luôn vênh vào tự đắc cả người run một cái, trái tim không lý do rung mình một cái, Lâm mục không dám tin tưởng, nữ tử không quyền không phận trước mắt này có thể hù dọa người đã trải qua sóng gió như mình.

Nhưng bà xác thực bị Dung Noãn Tâm dọa sợ, cho nên, đôi tay không tự chủ được buông lỏng một chút, Tần thị nhân cơ hội tránh thoát trói buộc của bà, nén nước mắt muốn kéo Dung Noãn Tâm rời đi: “Tâm nhi, con đi mau, chuyện này không liên quan đến con, tất cả đều là nương làm.”

Tần thị chỉ sợ Dung Định Viễn trách tội Dung Noãn Tâm, dưới tình thế cấp bách trái lương tâm thừa nhận tội danh của mình.

Khóe miệng Đại phu nhân há hê giờ lên, kinh thường nhú mày, thầm nghĩ, lần này xem người còn lật người như thế nào.

Dung Định Viễn vừa nghe nàng đã thừa nhận tội danh của mình, đáy mắt càng thêm lạnh lùng, không muốn phải nhìn gương mặt này của Tần thị nữa.

Tay Dung Noãn Tâm trấn an vỗ vỗ lưng của mẫu thân, nâng môi lên, vô cùng buồn cười nhìn người xem kịch đầy phòng này.

Tuồng kịch này, nếu như nói Đại phu nhân là hắc thủ sau màn, như vậy, người đứng ở nơi này đều thoát không khỏi tội danh đồng lõa.

Không có ai nói câu nào vì Tần thị, thậm chí không có ai mở ra cái hộp kia nhìn một chút rốt cuộc bên trong là thứ gì.

Dung Noãn Tâm cảm thấy buồn cười, nàng lạnh lùng quét qua một lần ở trên mặt mọi người, rồi sau đó đẩy Lâm mục trước mắt ra, đi thẳng tới trước mặt Dung Định Viễn, không có nói bất kỳ lời nói nào, ngón tay nhẹ nhàng nhảy lên, cởi cái móc cài trên cái hộp ra.

Dung Định Viễn tức giận nhìn hành động cả gan làm loạn của nàng, nhưng sau khi cái hộp mở ra, hấn đề xuống tiếng quát ở trong cổ họng.

Bởi vì. Hấn nhìn thấy đồ trong hộp, chỉ là một vòng ngọc vô cùng bình thường, mà không phải vật ngự tứ bọn họ giống trống khua chiêng lục soát.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong phòng chấn kinh (chấn động + kinh ngạc) đến mức trợn tròn hai mắt.

Đại phu nhân không thể tin nhìn chằm chằm vòng ngọc trong hộp, hạt châu trong đôi mắt cũng suýt chút nữa thì rớt ra.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Ắ gần như cho rằng mình hoa mắt, rõ ràng Thúy nhi báo lại nói chuyện đã làm xong, tại sao có thể như vậy?

“Phụ thân, các người muốn tìm vòng ngọc này sao?” Nàng nhú mày, hỏi khẽ.

Dáng vẻ kinh thường và thông dong nói không ra lời, Thiên Mộ Ly vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng, kể từ sau khi nàng xuất hiện, ánh mắt của hấn đã không thể dời đi.

Trên người của nữ tử này có sức quyến rũ (sức quyến rũ) làm cho người ta không thể kháng cự, không phải là sự xinh đẹp của nàng, không phải là sự thông tuệ của nàng, là một thứ không nói được, không nói rõ.

Giống như một bàn tay vô hình, nắm thật chặt tầm mắt của hấn, cho nên, lúc này trong mắt hấn cũng chỉ có sự tồn tại của nàng.

“Hò đồ, Thúy nhi, người nói rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Dung Định Viễn tức giận rốt cuộc bạo phát, nhưng trong tâm của hấn lại mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, giống như đang may mắn chuyện này không phải Tần thị làm.

Thúy nhi đã sớm bị sợ đến mức toàn thân phát run, nàng nơi nào nghĩ tới đồ trong hộp lại bị người đổi.

Ắ hầu hạ Tần thị cũng đã một thời gian, đối với tính tình nàng cũng là mò được rõ ràng, biết tính tình Tần thị mềm yếu, suy nghĩ đơn thuần, tuyệt sẽ không nghĩ đến Đại phu nhân muốn hãm hại nàng.

Chỉ là, rốt cuộc khuyên tai trong cái hộp kia bị người nào đổi đi?

Lần này, vật ngự tứ là thật sự mất rồi, sắc mặt của Đại phu nhân hoàn toàn trắng bệch, trong lòng cũng kinh hoàng, ngày hôm nay nàng nhưng là bày

cảnh mời hai vị Hoàng tử tới trong phủ, giấy gói không được lừa rồi.

Vốn là để cho bọn họ tới làm cho Dung Định Viễn hạ quyết tâm, lần này cũng là vác đá đập chân mình.

Nhưng nghĩ lại, mặc dù thứ bên trong không phải vật ngọc tứ, thế nhưng cái hộp lại không giả được, chính xác là cái hộp đựng khuyên tai, nghĩ tới đây, trên mặt Đại phu nhân vui mừng, lập tức hô: “Lão gia, đây đúng là cái hộp đựng vật ngọc tứ, thứ bên trong bị người trộm dấu đi cũng không chừng!”

Dứt lời, nàng có điều ngụ ý liếc nhìn Tần thị một cái.

Dung Định Viễn tự nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện hôm nay, hai vị Hoàng tử ở đây, nếu tối nay tìm không được khuyên tai này, cả Dung gia cũng gặp họa theo.

Vì vậy, hần lại chuyển ánh mắt đến trên người của Tần Thái Vân, lạnh giọng quát lên: “Giao đồ ra, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi!”

Tần thị nhìn Dung Định Viễn, hình như tâm cũng rét lạnh.

Quay đầu lại, hần vẫn hoài nghi nàng như cũ, không cần kiểm chứng, chỉ bằng một câu nói của người khác, hần đã có thể tùy tiện xử trí nàng.

Dung Noãn Tâm cười lạnh một tiếng, cất giọng nói: “Phụ thân, nương cũng sẽ không có thứ này để giao ra, nếu ngài hoài nghi, thì lục soát cả viện một lần là được!”

Mặt Đại phu nhân âm trầm nhìn Dung Noãn Tâm, cảm giác hình như nha đầu này biết cái gì, nhưng lại không nghĩ ra nguyên do, mơ hồ nhìn, lại cảm thấy hình như bộ xiêm y trên người nàng cũng không phải là bộ sáng sớm nay mặc.

Nghĩ tới nghĩ lui, ả thật sự không hiểu trong hồ lô của nha đầu này bán thuốc gì.

Nhưng ả lại có loại dự cảm xấu, khuyên tai này nhất định là tìm không thấy. Nếu thật mất rồi, chỉ sợ người đầu tiên Dung Định Viễn muốn trách tội chính là ả.

“Vị tiểu thư này nói rất đúng, lục soát cả viện một lần, chứng minh vị phụ nhân này trong sạch cũng là một biện pháp tốt!”

Nói chuyện là Tam Hoàng tử Thiên Mộ Điều, hần đứng ra làm quyết định thay Dung Định Viễn.

Dung Noãn Tâm nhàn nhạt nhìn qua, chỉ thấy Thiên Mộ Điều nhếch môi cười với nàng. Ba phần tán thưởng, ba phần hiền hòa, ba phần tò mò, còn có một phần tình ý phức tạp không rõ.

Người giúp nàng, nàng không cự tuyệt, mặc kệ Thiên Mộ Điều vì mục đích gì.

Dung Noãn Tâm cũng khẽ mỉm cười với hần.

Bốn mắt tương giao, hình như giữa hai người tồn tại một loại ấn ý bẩm sinh.

Dung Định Viễn tự nhiên không làm mất mặt mũi của Thiên Mộ Điều, lúc này hạ lệnh mọi người lục soát cả viện.

Cây đuốc cháy đi lên, đèn lồng theo, cả Thiên viện bị ánh lửa chiếu lên sáng như ban ngày, Dung Noãn Tâm giương lên khóe môi, vẫn ung dung chờ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bắt được hắc thủ sau màn

Cây đuốc cháy đi lên, đèn lồng theo, cả Thiên viện bị ánh lửa chiếu sáng giống như ban ngày, Dung Noãn Tâm giương lên khóe môi, vẫn ung dung chờ. . . .

Nàng mắt lạnh nhìn các nô tài vội vàng khắp sân, đột nhiên có loại cảm giác vui sướng.

Không sai, nàng không phải người lương thiện, không cần trách trời thương dân, người khác thiếu nàng, đời này nàng chắc chắn thu hồi từng khoản một.

Bất luận là thân tình hay là tình yêu.

Mất thấy Lâm mụ đã tỉ mỉ tìm kỹ phòng ngủ của Tần thị một lần nữa, cũng không có phát hiện bất kỳ đồ khả nghi nào, bà chỉ phải thất vọng báo lại: “Lão gia, không có tìm được!”

Dung Định Viễn híp nửa cặp mắt, tâm chìm như biển, hần nhẹ ‘ừ’ một tiếng, đối với kết quả kiểm tra như vậy không biết là buồn hay vui.

Đang lúc này, bên kia truyền đến một tiếng kêu: “Tìm được, tìm được.”

Lòng của mọi người nhéo lên lần nữa, chỉ thấy một nha đầu hai tay dâng một đôi hạt châu bảo thạch đỏ tươi cẩn thận chạy tới.

Mi tâm của Dung Định Viễn nhú một cái, đưa tay cầm vật trong tay nha hoàn kia lên đưa tới trước mắt cẩn thận quan sát, quả nhiên là một đôi khuyên tai Hồng Bảo Thạch, màu sắc vô cùng sáng trong, có đường vân vàng tinh tế, vừa nhìn chính là giá trị vật quý báu xa xỉ.

Gần như là đồng thời, trong lòng Đại phu nhân vui mừng, lập tức nói: “Lão gia, quả nhiên là Tần thị lấy, lúc này ta cũng vậy không giữ được nằng!”

Dứt lời, khuôn mặt ả nhú lại, vừa mắt mác vừa đau lòng phân phó Lâm mụ: “Kéo phụ nhân này xuống đi, sáng sớm ngày mai lập tức trục xuất về nơi ở cũ đi!”

Dung Noãn Tâm vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu, nằng nhìn Đại phu nhân, trong lòng buồn cười, rõ ràng đã đập trúng cạm bẫy nằng đào xong, nhưng lúc này Đại phu nhân lại vẫn không biết chút nào như cũ.

Có lẽ là quá tự tin, từ trước đến giờ Đại phu nhân ở Dung phủ là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, không chỉ có Dung Định Viễn, ngay cả lão phu nhân cũng vô cùng thuận theo ả. Vì vậy, lúc này ả mới khinh thường sự tồn tại của Dung Noãn Tâm.

Mất thấy Lâm mụ ‘hừ’ lạnh một tiếng, muốn đi lên bắt Tần thị, Dung Noãn Tâm lại tiến lên một bước, ngăn trước mặt của ả Tần thị, nằng lạnh lùng nhìn Lâm mụ, giữa mặt mày có lạnh lùng làm cho không người nào có thể bỏ qua, giống như Tu La từ địa ngục đi ra lấy mạng.

Lâm mụ chỉ là một nhân vật nhỏ, Dung Noãn Tâm khinh thường đấu với bà ta, cũng lười để ý tới bà ta.

Vì vậy, ánh mắt của Dung Noãn Tâm chỉ dừng lại ở trên mặt của bà ta một chút, đã chuyển ánh mắt đi, đến trên người nha đầu tìm được khuyên tai kia, tiếng nói của nằng lạnh lạnh, không chút hoang mang, bình tĩnh lạnh nhạt, cất giọng hỏi: “Lục Kiều, người nói một chút vật này tìm được từ nơi nào?”

Nha đầu kia là nha đầu nhất đẳng bên cạnh Dung Định Viễn, thường ngày lời nói cũng có trọng lượng, quan trọng là Dung Định Viễn vô cùng tin tưởng nằng.

Lục Kiều ngẩng đầu liếc nhìn Dung Định Viễn, thấy hần cũng không có ý phản đối, mới lên tiếng: “Hồi tiểu thư, thánh vật là tìm được từ trong phòng nha đầu Thúy nhi!”

Những lời này giống như một tia sấm sét đánh giữa trời quang, đánh Thúy nhi và Đại phu nhân sững sờ tại chỗ.

Chuyện này không phải quá kỳ quái rồi sao? Đại phu nhân rõ ràng sai Thúy nhi giao đồ cho Tần thị, mượn cơ hội này hãm hại Tần thị, chẳng lẽ là nha đầu Thúy nhi thấy hơi tiền nổi máu tham?

Đôi thứ bên trong, tham lam của riêng?

Nhưng lại rất không có khả năng, nếu Thúy nhi dám cầm thứ này, thì vì sao không giấu ở nơi khác, lại cố tình giấu ở trong phòng của mình, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Trên trán Mạc thị dần dần rịn ra mồ hôi hột, nhưng ả vẫn vô cùng trấn định như cũ phân tích đầu đuôi cả sự kiện, nếu vật kia không phải Thúy nhi đổi, như vậy lúc này chỉ có một khả năng, người đổi đồ vật nhất định là Dung Noãn Tâm rồi.

Chẳng trách nha đầu này vẫn chuẩn xác dẫn dắt, thì ra là đã sớm đào xong cái hố chờ ả nhảy xuống.

Hôm nay, rốt cuộc là Đại phu nhân đang tính toán nương con Dung Noãn Tâm, hay là Dung Noãn Tâm đang tính toán Đại phu nhân? Đã không nói rõ ràng.

Thúy nhi đang chờ xem kịch vui, lại nghe Lục Kiều nói đồ tìm được ở trong phòng ả, ả vốn còn tưởng rằng là mình nghe lầm, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người dừng ở trên người của ả, lúc này ả mới như tỉnh lại từ trong mộng, quỳ ở trên đất, liên tiếp dập đầu, kêu oan uổng: “Đại lão gia, nô tỳ oan uổng, cho dù ngài cho nô tỳ mười lá gan, nô tỳ cũng không dám làm loại chuyện chém đầu này, đại lão gia, nhất định là Tần chủ tử thấy chuyện bại lộ, muốn hãm hại nô tỳ!”

Đã chết đến nơi, Thúy nhi vẫn không quên ước nguyện ban đầu, đẩy hết tội danh tới trên người của Tần thị.

Đại phu nhân thờ dài một cái, tim nhảy tới cổ rồi, nha đầu này vẫn tính là cơ trí.

Nhưng mà, cho dù Thúy nhi cơ trí hơn nữa, như thế nào Dung Noãn Tâm có thể cho ả cơ hội xoay mình, nằng cười lạnh, phân tích đầu vào đây: “Phụ thân, sáng sớm ở trong phòng Đại phu nhân, lúc rời đi, ta và với mẫu thân là đi ở đằng trước, hình như Thúy nhi là người cuối cùng rời đi, nếu như không tin, đại khái hỏi Nhị phu một chút nhân, nằng chỉ rời đi trước chúng ta một bước!”

Dứt lời, Nhị phu nhân cũng đứng dậy từ trong đám người, từ trước đến giờ nằng vẫn bất hòa với Đại phu nhân, có một cơ hội đã kích Đại phu nhân đặt ở trước mặt như vậy, nằng tự nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức phụ họa nói: “Làm nô tài đương nhiên là đi ở phía sau chủ tử, chẳng lẽ Thúy nhi lại đi ở đằng

trước chủ tử sao?”

Vừa nói như thế, hình như sự thật biến thành Thúy nhi ném đá đầu tay, không chỉ to gan lớn mật lấy vật ngự tứ, hơn nữa còn khua môi múa mép muốn giá họa cho Tần thị.

Nhìn mặt ngoài, có lẽ chuyện này đã lộ ra chân tướng, chỉ là Dung Noãn Tâm vẫn không có ý tứ ngừng lại.

Thúy nhi chỉ là một con cò bị người định đoạt, ngày hôm nay nàng muốn bắt được hắc thủ phía sau màn kia.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Nhất Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.